

MINUNATELE CĂI
ȘI
CĂLĂUZIRI ALE LUI DUMNEZEU

POVESTIRI VECHI ȘI NOI DIN VIAȚĂ

III

Ediția a doua

Editat de Dr. Emil Doenges, Darmstadt,
Editura fraților Doenges, Dillenburg.

Toate drepturile rezervate

St. Johannis-Druckerei, Dinglingen (Baden).

PREFAȚĂ

Primul volum al povestirilor noastre din viață, a adus, în general, povestiri care au arătat cum Dumnezeu i-a atras la Sine pe oameni, de multe ori pe căi minunate, de pe calea cea largă a pierzaniei; în volumul al doilea, dimpotrivă, sunt mai mult povestiri care mărturisesc despre ajutorul concret pe care Dumnezeu l-a dat a lor Săi și tuturor celor care I l-au cerut. Al treilea volum, cel de față, aduce istorisiri și povestiri din ambele genuri, într-o ordine alternativă.

Unele povestiri poate îi sunt deja cunoscute cititorului de mai înainte, de ici-acolo; patru dintre ele sunt luate din cunoscuta lucrare „Mărturiile unui soldat bătrân către camarazii lui”;¹ autorul lor le-a trimis editorului de bună-voie, în modul cel mai amabil, pentru o eventuală folosire; fie ca ele, împreună cu celelalte povestiri, să aducă binecuvântare cititorului! În zilele noastre de încheierea timpului harului, este în mod deosebit nevoie să arătăm spre degetul și felul de a proceda a lui Dumnezeu, la harul Său aducător de mântuire și gândurile lui de pace. Cu siguranță că vreun cititor, **citind** o povestire sau alta, va înțelege mai bine intențiile lui Dumnezeu în călăuzirile Lui, din **propria** lui viață și, dacă încă n-a făcut lucrul acesta, să se întoarcă la Domnul, care bate la inima lui deja de mult timp sau așa de limpede; sau să aștepte cu răbdare, dacă este vorba despre ajutorul și salvarea dintr-un necaz vremelnic, acum mai degrabă într-o supunere liniștită, să vină ceasul Domnului, când El Se va descoperi și va lucra. Dar ce ar putea fi mai important decât să-i încurajăm pe oameni și să-i zorim să deschidă ușa inimii lor pentru Răscumpărătorul și Salvatorul lor? Și ce binecuvântare să spui credinciosului în frământările și încercările lui: „Eu am încredere în bunătatea Ta, sunt cu inima veselă din pricina mântuirii Tale: cânt Domnului, căci mi-a făcut bine!”

Fie, deci, cânticica încredințată Domnului spre ocrotire și binecuvântare, ca El s-o însoțească și să fie folosită în slujba Lui cu har, spre mântuirea și pacea sufletelor și inimilor dragi.

Darmstadt, 31 octombrie, 1900

Editorul

¹ Sunt povestirile corespunzătoare numerelor 11-14;

CUPRINSUL

Nr.		Pag.
1.	CĂILE ÎNDURĂRII	
2.	BĂTRÂNUL VĂCAR	
3.	NU VĂ ÎNȘELAȚI, DUMNEZEU NU SE LASĂ BATJOCORIT	
4.	CĂILE LUI DUMNEZEU	
5.	O VIZITĂ LA BOLNAV, ÎN CĂLĂTORIE	
6.	NUMELE LUI ESTE „MINUNAT”	
7.	O PREDICĂ PICTATĂ	
8.	RESTITUIREA BUNULUI SUSTRAS ȘI URMĂRILE EI	
9.	SOCOTEALA CIZMARULUI	
10.	O VIZITĂ URGENTĂ	
11.	CÂTE POATE PĂȚI CINEVA, PÂNĂ ÎL GĂSEȘTE PE DUMNEZEU .	
12.	ÎN BATERIA 21b, ÎN FAȚA STRASBURG-ULUI	
13.	ÎNVINGĂTORI CARE SE ÎNTORC ACASĂ	
14.	LA BAZINUL DE ÎNOT AL ARMATEI, DIN KÖLN	
15.	„EU RĂNESC ȘI EU TĂMĂDUIESC”	

„Pentru ce Îmi ceri Numele? El este **minunat**.”

(Judecători 13,18)

„Îl vor numi: „**Minunat**, Sfetnic, Dumnezeu tare,
Părintele veșnicilor, Domn al păcii’.”

(Isaia 9,6)

„El este Stânca; lucrările Lui sunt desăvârșite. Căci toate **căile** Lui sunt drepte;
El este un Dumnezeu credincios și fără nedreptate,
El este drept și curat.”

(Deuteronom 32,4)

1. CĂILE ÎNDURĂRII

(Povestea unui fost actor, povestită de el însuși)

I

Mi-am pierdut părinții de timpuriu și încă din copilărie am fost însuflețit de o adevărată pasiune pentru teatru, așa că am decis să devin actor. Când am terminat școala, am obținut de la tutorele meu permisiunea să mă prezint la directorul unui mic teatru, pentru a-i expune acestuia dorințele mele.

Aspectul și atitudinea mea trebuie să-i fi făcut, fără îndoială, o impresie favorabilă, căci mi-a dat imediat postul.

Aici vreau să trec sub tăcere primii ani ai vieții mele pe scenă, care au corespuns atât de bine dorințelor mele; vreau numai să remarc că am lucrat cu o râvnă și o rezistență, care au făcut din mine cel mai aplaudat actor al unui oraș mare, adoratul publicului. Mai trebuie spus că prin îndurarea lui Dumnezeu, care pe vremea aceea îmi era încă total necunoscută, am fost păzit de desfrâu și viciu, în care viața teatrului face inimile să se încurce așa de ușor și la care viața și reprezentațiile colegilor mei tare ar mai fi vrut să mă ademenească. O oarecare mândrie mă făcea să privesc cu dispreț la toți cei care se dedau în mod deschis la păcate și viciu. Eu chiar refuzam să accept roluri într-o piesă, în care trebuia să spun cuvinte cu două sensuri.

Să fi fost acum vreo cinci ani, când am observat printre spectatori un tânăr de vreo 15-16 ani. Prezența sa regulată la teatru, seară de seară, nu mi-a atras mai puțin atenția decât fața lui expresivă, ochii lui mari, albaștri și părul frumos, blond, care îi încadra fața spirituală. Îl vedeam mereu pe același loc, de unde, evident, îmi urmărea jocul cu mare atenție și uimire; părea să fie total captivat de ceea ce vedea și auzea. Tânărul mă interesa și îmi plăcea. Uneori venea însoțit de o doamnă; dar de cele mai multe ori venea singur. Timp de doi ani a venit regulat; dar după aceea l-am văzut mai rar. În același timp am observat, spre mâhnirea mea, o schimbare pe fața lui frumoasă; pe obrajii lui palizi se arătau pete roșiatice, părea agitat și nervos, iar privirea lui a căpătat o expresie suferindă, nefericită. Dintr-odată vizitele lui au luat sfârșit și treptat l-am pierdut din minte sau nu m-am mai gândit la el.

În acest timp trebuia să joc într-o piesă rolul unui predicator, care era un singuratic și, ca întotdeauna, am dorit să joc și acest rol cât se poate mai natural. Tocmai atunci era angajat în oraș un predicator, despre a cărui evlavie minunată și râvnă de convertire vorbea toată lumea. Mi se părea că în acest om aș putea găsi modelul viu pentru rolul pe care trebuia să-l joc. Și n-am considerat că este ceva rău, să-i fac o vizită sub un pretext oarecare, pentru a găsi ocazia de a-i studia felul de a vorbi, mimica, într-un cuvânt, toată personalitatea, pentru a o aduce apoi pe scenă. Astfel că m-am pornit într-o după-amiază spre locuința predicatorului; din păcate predicatorul ieșise; dar pentru că era așteptat să revină curând, am fost rugat să aștept până se întoarce. În timp ce încă stăteam liniștit pe un scaun care-mi fusese arătat și așteptam, ușa s-a deschis și a fost împins înăuntru un scaun cu rotile, în care zăcea o domnișoară tânără. M-am ridicat pentru salut și mă pregăteam să plec; dar am fost rugat să rămân pe loc, în timp ce domnișoara preciza că fratele ei nu va lipsi mult. Astfel am aflat că ea era sora predicatorului, pe care doream să-l văd.

Niciodată nu voi uita fața drăgălașă a acestei fete tinere, care trebuia să aibă cam 17-18 ani. Cu toate că, cu siguranță o boală gravă își pusese amprenta pe chipul palid și părea că îngerul morții își întinsese deja aripile grele peste ea, totuși trăsăturile ei erau înfrumusețate de strălucirea unei păci cerești, pe care nu pot s-o exprim. Mi se părea că mă aflu în apropierea unei apariții cerești și mi-e cu neputință să redau impresia pe care a făcut-o asupra mea.

Suferința a început, cu toată simplitatea, să vorbească despre fratele ei, despre viața lui plină de activitate, despre dăruirea totală față de profesia lui binecuvântată, pe care a primit-o de la Dumnezeu, cum își folosește tot timpul și toată puterea, pentru a sluji devotat Domnului său și

sufletelor. În timp ce ascultam cuvintele povestitoarei, m-a copleșit dorința de a fi departe, departe de ea. N-am venit eu, ticălosul de mine, aici cu intenția de a studia căile, cuvintele, manierele acestui om fidel, pentru a-l face apoi ridicol pe scenă? Încurcătura mea creștea cu fiecare clipă; nu mai știam ce atitudine să iau și nu mai făceam decât să caut un pretext ca să mă îndepărtez cât mai repede. În strădania aceasta am spus tinerei doamne: „Dragă domnișoară, cu siguranță sunteți de mai mulț timp suferindă?” „Da”, a zis bolnava, cu un zâmbet blând. „da, sufăr de mult. Și de câteva luni am pierdut orice nădejde de însănătoșire; dar mulțumesc Domnului, sunt fericită, foarte fericită! Mi-e dor să plec acasă și mă bucur din inimă că voi fi în curând la iubitul meu Domn și Mântuitor.”

Totul era realitate, ceea ce minunata ființă simțea și spunea; ochii îndreptați în sus, mâinile împreunate și tonul prietenos al vocii blânde, se potriveau stării ei interioare. Dar cuvintele ei păreau să-mi treacă prin inimă ca un pumnal. Mă simțeam adânc rușinat și stânjenit, iar conștiința mea mă pedepsea tot mai mult și mai mult. Dar cine ar putea să descrie încurcătura mea când deodată s-a deschis ușa și a intrat în cameră fratele bolnavei, predicatorul de care au răs atâta prietenii mei.

Ce să fac? O luptă crâncenă creștea în lăuntrul meu. Priceputul și admiratul actor a ieșit fără să vrea din rol și stătea acolo ca un școlar surprins cu o faptă rea. Privirea exigentă a predicatorului, căruia nu i-a scăpat încurcătura mea, a rămas fixată pe mine.

Atunci a dispărut ezitarea mea; am recunoscut deschis intenția cu care venisem, dar acum scurta convorbire cu sora lui m-a făcut conștient de nemernicia pasului meu. Acestei mărturisiri ale mele i-a urmat o discuție lungă și serioasă între mine și omul simplu al lui Dumnezeu, a cărui ființă și lucrare a oferit admiratorilor mei atât de mult ridicol.

Aceste clipe din camera predicatorului au fost pentru mine de o mare importanță, căci în urma lor s-a produs schimbarea inimi și a vieții mele. Intrasem în casa aceasta ca un om mândru, indiferent și orb cu privire la lucrurile lui Dumnezeu și am părăsit-o smerit și plecat, plin de căință, umplut de dorința cea mai profundă să devin părtaș aceleiași fericiri despre care am auzit acolo și pe care am văzut-o. Puțin timp după vizita mea la predicator, am găsit și eu, mulțumită minunatului har al lui Dumnezeu, pace prin credința în Isus Hristos.

Când s-a aflat despre convertirea mea, s-a dezlănțuit o adevărată furtună de indignare printre prietenii și admiratorii mei. Au căutat cu toate mijloacele posibile să mă rețină pe drumul meu de până atunci și să mă ducă înapoi la vechea mea stare interioară și exterioară. Dar Domnul mi-a dat putere să mă împotrivesc tuturor asalturilor; am renunțat definitiv la profesia în care era cu neputință să-L pot slăvi pe Dumnezeu și am preferat, în raport cu bunăstarea mea de până atunci, să devin un om sărac. Da, acest lucru m-a afectat puțin, pentru că am devenit bogat în Dumnezeu.

O vreme m-am ocupat cu studiul și cercetarea Cuvântului lui Dumnezeu, cu rugăciune și Domnul mi-a dat har să pot vesti altora vestea bună a Evangheliei, de care se bucura sufletul meu. Hristos și lucrarea Lui au fost singurul subiect al cuvintelor mele, pe care le adresam păcătoșilor și pe care Dumnezeu, prin har, nu le-a lăsat să se întoarcă goale înapoi. În această activitate minunată și înainte de toate, în cunoașterea dragostei Răscumpărătorului meu, am găsit despăgubiri bogate pentru tot ce părăsisem.

II

Șase luni au trecut de când Domnul mă așezase în lucrarea Lui. În mijlocul motivelor de descurajare și tristețe, Domnul m-a înviorat tot mai mult și mai mult. Lui I-a plăcut să mă facă unealta convertirii multor suflete scumpe.

Într-o zi era la mine un slujitor în livreaua lui, care venise la mine din însărcinarea stăpânului său, un om tânăr și distins, dar suferind de inimă, cu rugămintea să-l vizitez. Misiunea era urgentă și astfel m-am pornit imediat spre adresa indicată. Am găsit o locuință mare, luxoasă, în

care totul trăda prosperitate, da, lux. Un alt slujitor m-a condus spre o cameră bogat mobilată. În ea zăcea bolnavul, care mă chemase la patul lui de odihnă; părea să fie aproape de sfârșit. Avea un păr frumos cârlionțat pe fruntea umedă, de paloarea marmurei, iar în privirea lui neliniștită se zugrăvea expresia profunde dureri sufletești. M-am aplecat liniștit spre el. Deodată bolnavul a zis cu o voce răgușită, în timp ce îmi arunca o privire iritată și, trebuie să spun, chiar mânioasă: „Acum sunteți aici și iată ce-ați făcut; da, ceea ce datorez artei dumneavoastră. Priviți-mă!” –

La aceste cuvinte și la o privire mai atentă, m-a năpădit un fior de emoție, căci dintr-odată am recunoscut trăsăturile, care mi s-au părut necunoscute la început. Da, bineînțeles că pe vremuri am văzut des și cu plăcere acești cârlionți blonzi și acești ochi albaștri, inteligenți, ațintiți asupra mea, dar pe atunci cu altă expresie.

Cum aș fi putut să-i uit?

În uimirea mea n-am apucat să rostesc nici măcar un cuvânt, când bolnavul a continuat:

„Da, dumneavoastră, acum predicator al Evangheliei, ștergeți acum cu buretele ce ați stricat. Înainte de a predica altora, căiți-vă, dați-mi înapoi ceea ce am pierdut prin dumneavoastră: pacea și fericirea sufletului meu.”

Aceste cuvinte au fost rostite cu atâta amărăciune, că inima mea s-a cutremurat profund. Cu o durere de nespus mi-am amintit de vremea când bolnavul, care acum zăcea în pragul veșniciei, venea la teatru, unde stătea agățat cu privirea de buzele mele, sedus cu desăvârșire de vorbele mele poetice și de jocul meu.

„Stimate prieten și” – am început eu cu o voce tremurândă de emoție. Atunci m-a întrerupt cu violență și a strigat:

„Prietenul dumneavoastră? – Să nu mă numiți așa, dumneavoastră, care mi-ați buimăcit sufletul și mi l-ați distrus! Eu zac aici, pe patul de boală, torturat de toți demonii iadului, mai înfricoșător decât își poate închipui imaginația, neputincios să mă rog măcar un cuvânt; iar moartea neînduplecată stă înaintea mea. Ați fost corupătorul meu. Prins de arta dumneavoastră, v-am urmat ca un sclav, până când n-am mai fost nicăieri fericit, decât în acel teatru blestemat; da, ‚blestemat’ îl numesc, pentru că m-a adus pe calea voluptății și a viciului. Mi-a răpit libertatea gândurilor și pacea, mi-a adus ruina și acum”, a continuat el cu un râs amar, pe care cred că încă îl mai aud, „acum faceți în așa fel, ca lucrarea dumneavoastră să nu fi existat, dacă sunteți în stare de ceva. Este drept, vă întreb, pe dumneavoastră, care sunteți pricina nenorocirii mele, că dumneavoastră sunteți **salvat**, așa cum spuneți, în drum spre cer, iar eu trebuie să mă duc în iad?”

Epuizat în urma acestor cuvinte și reproșuri violente pe care mi le-a adresat, bolnavul a tăcut. Dar mie inima și gâtjeul îmi erau sugrumate ca de o spaimă de nespus; ședeam și tăceam. –

În sfârșit am găsit cuvinte. „Aveți milă de mine”, am exclamat, „eu mi-am regretat, m-am căit adânc și am deplâns înaintea lui Dumnezeu viața mea de mai înainte. Este îngrozitor pentru mine că am devenit o pricină de rău și stricăciune pentru unele suflete. – Dar știu, de asemenea, că Dumnezeu **m-a iertat** și vă rog și pe dumneavoastră cât se poate de stăruitor să mă iertați. – Ba mai mult: **Domnul** este gata să vă dăruiască și **dumneavoastră** har și pace. El vrea să ierte și păcatele **dumneavoastră** și să dea inimii dumneavoastră mântuire și liniște. O, dați-mi ascultare ca odinioară, aruncați-vă în brațele lui Isus, așa cum am făcut și eu. Trecutul nu-l puteți șterge și nici drege și nici eu, dar Dumnezeu poate și vrea lucrul acesta, El, care este lumină și **dragoste**.”

Bolnavul m-a privit cercetător și treptat a dispărut din trăsăturile lui expresia de ură și amărăciune. Buzele lui s-au mișcat și acoperindu-și fața cu palmele, a vărsat șiroaie de lacrimi. Am plâns și eu. Niciodată până atunci și niciodată după aceea nu m-a impresionat atât o vizită la un bolnav. Dumnezeu mi-a arătat aici, din propria mea viață, cum noi, oamenii, ne conducem reciproc în jos, spre iad sau în sus, spre cer.

„Ah”, a suspinat tânărul după o vreme, „ah, am pierdut tot ce-l poate înfrumuseța și onora pe un om; totul, totul, **sănătate și cinste**. Abia dacă am împlinit 20 de ani și cobor în mormânt cu trupul zdrobit și inima frântă. Am devenit rușinea și suferința mamei mele, am pătat numele nostru. Zilnic mă gândeam la dumneavoastră, eram plin de admirație și respect pentru dumneavoastră; dar cu cât v-am iubit și v-am respectat mai mult înainte, cu atât mai mult v-am urât și v-am blestemat după aceea.”

„Am meritat-o”, am răspuns, „dar mă blestemați și **acum**, pe patul de moarte? Ce minunat ar fi dacă aș mai putea deveni acum unealta lui Dumnezeu pentru mântuirea sufletului dumneavoastră! Fiți convins, ori cât de pierdută ar fi viața dumneavoastră, ori cât de vinovat ați fi în ochii dumneavoastră și ai lui Dumnezeu, Domnul Isus vrea să vă curețe de toate păcatele și să vă salveze sufletul. El a venit să caute și să salveze ce era pierdut. O, lăsați-mă să vă conduc la Isus, la Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii și care a murit pentru noi, cei păcătoși și nelegiuți.”

„O, da”, a șoptit el emoționat, „conduceți-mă la El!” Și a întins spre mine mâinile lui slabe și udate de lacrimi. Da, dați-mi nădejde, numai **puțină** nădejde, că Dumnezeu vrea să se îndure și de mine. Rugați-vă pentru mine și atunci vă voi ierta cu plăcere, totul cu plăcere, voi ierta **tot**.”

Am îngenuncheat și am stăruit înaintea Domnului. Dar rugăciunea mea a fost la început doar un suspin, dar apoi un adevărat strigăt. Mă îngrozea gândul că prețiosul bolnav ar putea muri fără nădejde; da, mi se rupea inima că acest suflet va fi cerut din mâna mea, pentru că l-am adus așa de timpuriu în pragul veșniciei și l-am făcut așa de nefericit. M-am rugat și am stăruit cu lacrimi înaintea Domnului pentru el și în cele din urmă m-am ridicat de pe genunchi. Apoi, adânc zguduit, am hotărât să-l părăsesc pe bolnav; dar cine poate să descrie uimirea și bucuria mea, când muribundul epuizat m-a asigurat că s-a făcut tăcere și liniște în sufletul lui. El s-a predat lui Isus și acum se încrede, în privința mântuirii sale, în totalitate și numai în Isus și în jertfa Lui. Scurta noastră convorbire a dat așa de curând roade, sub binecuvântarea minunată și plină de har a lui Dumnezeu.

În dimineața următoare m-am grăbit iar spre casa în care ieri auzisem cuvinte atât de zguduitoare și adânc dureroase, dar unde am putut apoi să văd lucruri atât de mari. Dar liniștea solemnă care domnea acolo când am intrat, ca și obloanele lăsate, mai înainte, mă anunțau că îngerul morții intrase acolo. Servitorul care mi-a confirmat acest lucru m-a dus iar în camera unde fusesem cu o zi înainte. Acolo zăcea acum tânărul meu prieten, palid și mort, așezat pe catafalc, dar cu expresia păcii depline pe față. Părea că doarme somnul cel mai pașnic; se putea vedea că în clipa morții pacea lui Dumnezeu i-a umplut sufletul.

„Fiul meu a fost foarte fericit”, mi-a spus mai târziu mama îndoliată a celui decedat. Decesul lui abia dacă se poate numi moarte. Chiar m-a rugat să vă spun că este **fericit** în fața morții, pentru că are de la Dumnezeu fericita siguranță a iertării depline a păcatelor lui. Orice teamă a dispărut din inima lui și era plin de nădejde și pace. El vă va regăsi în cer.” Apoi, după o pauză în care inima de mamă a vărsat lacrimi amare pentru pierderea copilului ei, a continuat: „Dar rugați-vă și pentru mine, căci acum sunt singură. O, copilul meu!”

Am mai vorbit și m-am rugat cu ea și după ce am aruncat o ultimă privire asupra acoperământului scumpului decedat, mi s-a părut că acum, în loc de acele cuvinte groaznice: „ați fost corupătorul meu”, îmi spune plin de pace: „Dar mi-ați adus și mântuirea prin Hristos.”

2. BĂTRÂNUL VĂCAR

Într-o dimineață minunată de iunie, când frumosul soare stătea luminos pe cerul senin și păsările cântau în cor vesel cântarea lor de laudă și mulțumire, Edith, o fată tânără și-a început drumul obișnuit spre o colibă învecinată, în care locuia o pelerină bătrână, cu care obișnuia să citească Sfânta Scriptură. Ea a observat de multe ori în această plimbare, un om bătrân care, rezemat cu spatele de un gard care mărginea cărarea, avea ochii de cele mai multe ori ațintiți spre pământ, în timp ce mâinile se odihneau pe un toiag mare. Îmbrăcămintea lui era sărăcăcioasă; purta o pălărie deteriorată de vreme, cu boruri late, o haină grosolană, peticită, pantaloni și pantofi de piele, uzați, pe care i-ai fi putut considera prima pereche care a fost confecționată vreodată. Dar fața bătrânului avea trăsături grăitoare și o expresie neobișnuit de inteligentă. Buclele cărunte care îi cădeau până pe umeri, îi dădeau o înfățișare deosebit de onorabilă.

Nu departe de acel bărbat pășteau două vaci pe care le păzea. „Oare la ce s-o fi gândind bătrânul?”, s-a întrebat Edith de multe ori, după ce trecea pe lângă el. „Probabil că n-are gânduri mai înalte decât vacile pe care le păzește. Data următoare când îl mai văd, voi intra în vorbă cu el și voi încerca, poate reușesc să-l trezesc din indiferența față de Dumnezeu și de sufletul lui, în care, cum mă tem, este scufundat.” Așa își zicea Edith adesea, dar venea data următoare și iar data următoare și ea trecea pe lângă omul acela ca și mai înainte. Dar în această zi, când bătrânul, ca de obicei, și-a ridicat încet ochii spre ea, trecând pe lângă el s-a oprit, l-a salutat, a spus câteva cuvinte despre acea zi frumoasă și l-a întrebat cum îi place îndeletnicirea lui.

„Îmi place foarte mult, dragă domnișoară, e foarte comodă”, a răspuns bătrânul, în timp ce și-a întors o clipă spre Edith ochii blânzi, gri și apoi iar i-a coborât în fața lui. „Foarte puțină comoditate, așa zice” s-a gândit Edith și a spus că trebuie să fie o îndeletnicire foarte singuratică.

„Nu, dragă domnișoară, nu chiar așa de singuratică cum credeți, căci am aici tovărășie care nu mă părăsește niciodată”, a răspuns el, în timp ce scotea din buzunarul de la piept o carte. La început Edith n-a înțeles ce voia să spună noua ei cunoștință, dar cartea a lămurit curând care era tovărășia lui preferată.

„Mă bucur că aveți o Biblie; este tovărășia cea mai bună pe care o poate avea cineva; dar eu am trecut pe acest drum de atâtea ori și din păcate, trebuie să spun, nu v-am găsit niciodată citind, bătrâne domn!”

Atunci văcarul și-a ridicat din nou ochii spre ea și a privit-o cu o înțelepciune și o vioiciune, care au uimit-o. „Mă tem, tânără domnișoară”, a spus el, „că faceți parte dintre aceia care țin cu proverbul: **A citi totul, a nu gândi nimic**'. Acesta nu este felul meu. Vedeți dumneavoastră, a medita asupra Bibliei, aceasta este ceea ce o face să fie o adevărată hrană pentru suflet.”

Înțelepciunea profundă a acestei observații a surprins-o și a bucurat-o pe Edith și l-a întrebat pe om: ce l-a determinat să citească Scriptura.

„Oh, dragă domnișoară, cine altcineva să mă fi condus la adevărata citire a Scripturii, decât Dumnezeu Însuși?”

„Ceea ce spuneți îmi place așa de mult”, a răspuns Edith, „încât vreau să vă rog să-mi povestiți ce v-a făcut prima dată să meditați asupra Cuvântului lui Dumnezeu. Căci deși știu din experiență că numai Dumnezeu ne poate da înțelegerea corectă a Bibliei și să ne orienteze calea după ea, totuși, în general suntem atrași spre Biblie prin împrejurări deosebite. Poate erați necăjit când ați luat-o prima dată s-o citiți?”

„Nu știu așa ceva; dar, dragă domnișoară, dacă vreți să auziți ce are de spus un păcătos bătrân despre dragostea lui Isus pentru un suflet, m-aș bucura să vă povestesc experiența mea. Dar e o istorie lungă. Până la urmă o să vă plictisească.”

„Nu, nu, cu siguranță nu mă va plictisi.” a răspuns Edith, în timp ce-l privea cu bucurie și uimire pe acest creștin bătrân. Apoi s-a așezat pe trunchiul unui stejar, unde era ferită de razele

soarelui de către ramurile unui castan înalt și l-a rugat pe bătrânul Humphry, căci acesta era numele noului ei prieten, să-i povestească cum a ajuns să iubească atât de mult Cuvântul lui Dumnezeu.

„Așadar, buna mea domnișoară”, a spus Humphrey, în timp ce se apropia câțiva pași de locul unde ședea ea și-și lua locul obișnuit la gard, cu mâinile sprijinite pe toiag, „vedeți dumneavoastră, când va fi iar ziua sfântului Luca, dacă voi mai fi aici, jos, voi împlini 76 de ani; un timp îndelungat, vă gândiți, cu siguranță, pentru unul care s-a ostenit și a muncit așa de mult aici jos, ca mine. Dar, vedeți dumneavoastră, dacă mă uit înapoi, la timpul când eram un flăcău tânăr și vesel, ca oricare altul în sat, atunci mi se pare că zilele mele ar fi întocmai cum zice împăratul David, ‘un lat de palmă’. Iar dacă privesc înainte, dragă domnișoară,” - ochii bătrânului străluceau de bucurie când vorbea – „nu mai poate fi decât un alt lat de palmă mică, până voi părăsi acest trup, cum zice Pavel și voi fi acasă la **Domnul**.”

„Sunteți așa de sigur că veți ajunge în cer când veți muri?” a întrebat Edith, care dorea să afle motivul nădejii lui.

„Nu cunoașteți, domnișoara mea, mângâierea cuvântului: **Acum dar nu este nici o osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus. Căci legea Duhului de viață în Hristos Isus, m-a izbăvit de legea păcatului și a morții.**’ Dragă domnișoară, nu vreau să mă laud; căci știu că din fire nu sunt altceva decât un păcătos nenorocit, dar am fost salvat prin harul fără plată a lui Dumnezeu, în Domnul Isus. Dar dacă toată nădejdea mea nu se bazează pe nimic altceva decât pe moartea și învierea lui Hristos, vedeți dumneavoastră, totuși pot să spun bucuros că există o nădejde, care nu înșală.”

Edith a observat că vorbea cu un creștin experimentat și-și dorea din inimă ca povestirea despre experiența lui, cum o numea el, să fie binecuvântată pentru ea. Edith l-a rugat să continue.

„Da, cum spuneam mai înainte, am o poveste lungă de istorisit. Ați vrut să știți ce m-a condus la Domnul Isus.

„Cred că trecusem bine de treizeci de ani când a început să mă intereseze mult cerul; și m-am gândit odată, deci așa mă consolam eu, că voi muri la fel de fericit ca vecinii mei, căci eu eram la fel de cinstit ca ei, încă mult mai liniștit decât mulți dintre ei și-mi făceam datoria în meseria mea; și anume, păzeam oi în munți, nu aici în ținut, ci în Lancastershire, unde m-am născut.

Ei bine, mi se pare exact ca și când ar fi fost aseară; ședeam cu câțiva asemenea mie, pe bancă, în fața cârciumii ‘La snop de grâu’ din satul nostru, la o cană de bere, când Will Wilder, care trecea drept un semi-savant printre noi, se bătea cu pumnul în piept că el ar putea să termine de citit orice carte; m-a tras în față și m-a întrebat dacă eu aș putea acest lucru. A trebuit să spun că eu n-aș putea să citesc decât puțin, din Biblie, dar în alte cărți nu tocmai. ‘Să vedem’ a zis Will, ‘hai să ne întrecem, Isaak!’ Și zicând acestea a mers în casă și a luat o Biblie; și este adevărat, el a citit dintr-o răsuflare. Am încercat și eu, dar a mers greu, iar el și-a bătut joc de mine. Lucrul acesta m-a necăjit și mi-am zis: ‘vreau să mai concurez cu Will Wilder; doar am timp berechet când păzesc oile stăpânului meu și nu va dura mult până voi deveni un cititor cum nu este altul.’

Deci, în ziua următoare mi-am luat Biblia, pe care am primit-o cadou odată, pe când eram flăcău tânăr; o păstram cu grijă, învelită în hârtie albă, în valiza mea; acolo zăcea în toate zilele, cu excepția duminicii, când o luam regulat cu mine la biserică, adică atunci când aveam chef să merg acolo. Bun; după o vreme, cam după un an sau așa ceva, puteam să citesc foarte bine din Vechiul și în Noul Testament și puteam să mă întrec la citit cu Wilder; o, ce mândru eram de știința mea, încât mi-am propus imediat sus și tare să n-o mai uit niciodată și de aceea îmi purtam mereu Biblia la mine și zilnic citeam câte un alt text. Iar după o vreme m-am considerat un creștin deosebit de bun pentru că-mi citeam zilnic Biblia, pentru că mergeam la biserică atunci când puteam, pentru că trăiam liniștit și onorabil și nu făceam nimănui nici un rău.

Astfel a trecut o bună bucată de vreme. Dar o dată mi-am păzit oile toată ziua și eram foarte obosit; am adormit o clipă, iar când m-am trezit, mi-am amintit că toată ziua nu mă gândisem deloc la cititul meu. Mi-am scos deci repede Biblia din buzunar și, vedeți dumneavoastră, trebuia să deschid exact la capitolul cinci din epistola a doua către Corinteni. Am început să citesc și am citit până la versetul 17; când l-am citit pe acesta, inima m-a oprit; nu puteam citi mai departe. Și am meditat, dragă domnișoară, asupra acestor cuvinte: **„Dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi”**. M-am speriat, am închis Biblia și mi-am zis: „Nu sunt creștinul drept care mă țin; nu pot fi în Hristos, Domnul, căci eu nu sunt o făptură nouă, cele vechi nu s-au dus, nimic nu este nou în mine, nu sunt mai bun decât eram înainte, de când mă știu.” Iar aceste gânduri m-au încolțit tare. Mereu auzeam o voce în mine: „Nu mai ești un creștin!” Și nu puteam s-o contrazic. Se pare că nu eram „în Hristos”, căci acum nu mă mai preocupa cerul, așa cum făceam înainte de a citi în Biblie și eram așa de nelegiuit ca nicicând în viața mea. Atunci mi-am deschis iar Biblia, exact la textul de mai înainte, căci tot timpul ținusem degetul pe el și am citit textul următor: **„Toate lucrurile acestea sunt de la Dumnezeu, care ne-a împăcat cu El prin Isus Hristos”**. Aceste cuvinte m-au liniștit puțin și mi le-am pus la inimă, căci înțelegeam limpede din ele: numai Dumnezeu dă puterea; omul n-are nici o putere.

Da, când mă gândesc la toate acestea”, a continuat bătrânul privind în sus, „a fost o lumină din cer, a fost harul curat și fără plată al lui Dumnezeu, care mi-a trezit inima păcătoasă, nelegiuită și care a făcut ca ea să-și simtă acum păcatul. Atunci am început să mă rog din inimă, ca Dumnezeu să-mi schimbe inima și să mă învețe să-L iubesc. Acest lucru mi-a adus puțină mângâiere, totuși eram trist, având în vedere neseriozitatea față de sufletul meu; și zile întregi n-am putut să scap de această povară a mea. Mi-am deschis de multe ori Biblia și mi se părea că văd în fiecare verset, ceva ce înainte nu văzusem. Acum, fiecare verset pe care îl citeam îmi spunea în cuvinte clare, cât de păcătos am fost și că am trăit fără Dumnezeu în lumea aceasta.

Într-o seară, pe când mă întorceam acasă cu oile, mi-a venit ideea să merg la pastorul nostru, căci el, gândeam eu, cu siguranță îți va putea spune cum trebuie să începi ca să fie bine și cum să-mi organizez de aici înainte schimbarea. Astfel am mers la el, un om prietenos, blajin și i-am spus cât de neliniștit eram în inima mea. Dar părea că nu înțelege bine ce vreau să spun și mi-a spus – știu încă atât de exact, ca și când ar fi fost ieri -: „O, nu, Humphry, sunteți un om cinstit și cumsecade și nu trebuie să fiți atât de descurajat din cauza religiei, care ar trebui să-i facă pe oameni mai degrabă fericiți; citiți în continuare cu râvnă din Biblie și duminică mergeți de două ori la biserică.”

Așadar, vedeți dumneavoastră, dragă domnișoară, am observat imediat din aceste cuvinte, că pastorul nostru n-a putut să înțeleagă ce se petrecea în inima mea. Prin urmare i-am urat „Noapte bună” și am plecat. În drum spre casă am fost foarte neliniștit; am avut atâta încredere că un pastor poate să-mi ajute sufletul să ajungă la pace. Dar, dragă domnișoară, greșeam; căci numai Dumnezeu poate face lucrul acesta. În cele din urmă spaima mea a devenit atât de mare, încât am uitat unde eram și am căzut în genunchi în mijlocul drumului și am strigat către Domnul din toate puterile, să-mi dăruiască, după îndurarea Lui, cunoașterea căilor Sale și inima mea să se întoarcă la El, în dragostea Lui, pentru că niciun om nu m-ar putea conduce așa cum trebuie. N-o să credeți câtă pace am primit în timp ce mă rugam astfel lui Dumnezeu; și mergând mai departe, mi-am zis cu voce tare: „Nu mai vreau să caut îndrumare la oameni; oamenii îmi pot pune Biblia în mână, dar numai Dumnezeu mi-o poate pune în inimă.” Aceasta a fost decizia mea din ziua aceea și i-am rămas devotat până în ceasul acesta. Dumnezeu, Domnul, mi-a eliberat inima de toată povara; El este, știu precis, cel mai bun învățător al propriului Său Cuvânt; iar cei care-L caută în mod serios, nu au nevoie de nimic altceva.”

„O, ce predică este aceasta pentru mine, se gândea Edith, în timp ce se ruga în tăcere ca Dumnezeu să i-o binecuvânteze. Căci ea simțea ce des greșise ținta în această privință; cum de

multe ori, căutându-L pe Dumnezeu și adevărul Lui, a contat mai mult pe oameni decât pe sprijinul Duhului Sfânt. – Dorești tu, iubite cititor, ca povestea văcarului nostru să ajungă la sfârșit? Edit nu dorea sfârșitul povestirii aici, căci l-a rugat să continue, iar el a povestit mai departe:

„Când am ajuns acasă, nevasta mea – căci era o gospodină harnică și cumsecade – avea pregătită o cină bună și între timp vorbea despre una, despre alta, așa cum se face. Dar mie nu-mi stătea capul la nimic altceva, decât la acel singur lucru care-mi umplea inima. Deci, de îndată ce am fost gata cu cina și aceasta a fost repede, mi-am luat Biblia și m-am așezat singur la fereastră. Textul la care tocmai deschiseseam era versetul din Psalmi: **‘Sufletul meu Îl așteaptă numai pe Domnul, căci El este nădejdea mea.’** Acum vedeți dumneavoastră, dragă domnișoară,” a zis bătrânul în timp ce fața lui strălucea, „nu vă puteți închipui mângâierea pe care aceste cuvinte mi-au adus-o în inimă. Mă simțeam de parcă aș fi avut o stâncă sub picioare, pentru că m-am văzut îndrumat așa de limpede să mă bizui numai pe Dumnezeu. Așadar, pentru că am găsit mântuire și pace, începând chiar din acea zi și până acum, și sunt mai bine de 40 de ani, m-am străduit să aștept numai îndrumarea Lui și niciodată n-am mers la munca zilnică fără Biblie, care era mângâierea mea zilnică. Și eu nu citesc din ea ca unul care nu așteaptă nici o înviore din ea pentru sufletul lui; nu, eu citesc numai un verset, poate numai unul, după cum este cazul, apoi închid cartea și pun cuvintele în mișcare în inima mea; dar întâi spun mereu acest verset: **‘Doamne, deschide-mi ochii ca să văd lucrurile minunate ale Legii Tale!’** Și atunci Dumnezeu îmi dă, în îndurarea Lui, înțelegerea Cuvântului, după trebuința mea.”

Edith l-a întrebat atunci, care parte a Bibliei îi place cel mai mult.

„Cu siguranță” a răspund Humphry, în timp ce un zâmbet prietenos îi aluneca pe fața ridată, „cel mai mult îmi place să citesc textele în care este vorba despre dragostea lui Isus pentru păcătoși și pentru ai Săi. Îmi place să cercetez frumoasele texte care ne arată că **‘Hristos, măcar că era bogat, S-a făcut sărac pentru noi, pentru ca prin sărăcia Lui noi să ne îmbogățim’**, nu bogat cum spune lumea, căci Hristos n-a promis aur și avere aceluia care lasă totul ca să-L urmeze; dar prin El pot deveni bogați în har și pace și bucurie în Domnul. Acestea sunt cele mai bune bogății, dragă domnișoară, singurele care ne rămân în moarte ca și în viață.”

„Și soția dumneavoastră a fost credincioasă?” a întrebat Edith.

„A devenit, înainte să moară. Dar trebuie să v-o povestesc mai departe. Am mers o bucată bună de timp liniștit pe calea lui Dumnezeu, doar pentru mine, înainte de a mă gândi să-i învăț pe alții; altfel poate s-ar fi întâmplat, așa cum spune Domnul, ca și când un orb vrea să-i arată calea altui orb. Astfel am devenit întâi ferm convins, că a fi împăcat cu Dumnezeu prin Isus Hristos este singura cale de a deveni fericit și mântuit, înainte de a vorbi mult despre convertire cu soția mea. Căci, de fapt, ea era mai bună decât mine. Dar într-o zi mi-am propus să-i spun o vorbă și am întrebat-o: **‘Nevastă, unde crezi că vei ajunge când vei muri?’** **‘Ce-ți veni, Isaac’**, a răspuns ea la întrebarea mea, **‘bineînțele că în cer o să ajung, pentru că nu fac nimic rău, merg la biserică ori de câte ori este posibil și citesc puțin și din Biblie, duminica, dacă am timp.’**

‘Vezi, Else’, am spus eu, **‘dacă nu ai un motiv mai bun decât acesta, pentru care să crezi că vei ajunge în cer, atunci cu siguranță că nu vei ajunge acolo.’**

Soția mea m-a privit jignită și a întrebat: **‘Dar ce m-ai făcut, Isaac, ca să mă consideri o femeie așa de păcătoasă, încât să ajung în iad când voi muri?’** N-am răspuns nimic la aceste cuvinte, ci mi-am deschis Biblia, am căutat textele pe care mi le însemnasem deja și am citit: **‘Nu vă înșelați. Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit. Ce seamănă omul, aceea va și secera. Cine seamănă în firea lui pământească, va secera din firea pământească putrezirea; dar cine seamănă în Duhul, va secera din Duhul viața veșnică.’** **‘Intrați pe poarta cea strâmtă. Căci largă este poarta, lată este calea care duce la pierzare și mulți sunt cei ce intră pe ea. Dar strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce**

la viață și puțini sunt cei ce o află.’ ,Deci, nevastă’, am întrebat eu apoi, ,pe care cale mergi, pe cea lată sau pe cea îngustă?’

,Nu înțeleg bine ce spui, Isaac’, a zis ea, ,dar cred că sunt la fel de bună ca toți ceilalți.’

,Acum uită-te aici’, am replicat eu, ,și-ai dat singură sentința, nevastă. Dacă nu ești mai bună decât toți ceilalți, atunci încrede-te în cuvântul Bibliei; tu mergi pe calea lată, care duce la pierzare.’

Sărmana mea nevastă a fost foarte neliniștită în această privință, căci eu vorbisem cu un ton deosebit de serios și ea m-a rugat să-i explic ce se înțelege, de fapt, prin calea lată și calea îngustă. ,Dragă nevastă’, am spus eu, ,problema este ușor de înțeles. Mântuitorul spune aici că dacă vrem să fim mântuiți prin El, trebuie să intrăm prin poarta strâmtă. Dar dacă niște creștini nepăsători și ușuratici ca tine și majoritatea din jurul nostru – chiar tu ai spus că ești la fel de bună, nu mai bună decât ei -; dacă astfel de oameni, ca tine și ca ei, ar fi intrat cu adevărat prin poarta strâmtă și ar fi umblat pe calea îngustă, care duce la viață, atunci s-ar fi scris: **mulți** sunt cei ce o află. Dar **Hristos** spune: **puțini** sunt cei ce o află. De aceea, Else, crede-L pe Mântuitorul, că puțini sunt cei ce găsesc calea spre cer și că tu, dacă nu ești altfel decât majoritatea, încă nu mergi pe calea care duce la cer.’

Nevasta mea părea să aibă urechi pentru ceea ce îi spuneam eu și a dorit s-o aduc pe calea cea bună. Dar atunci i-am spus că cere de la mine mai mult decât pot eu, sau oricare alt om; căci numai Dumnezeu, Domnul, îi poate da har ca să afle calea spre cer: este Isus. Și spre mângâierea ta, pot să-ți spun, Else,’ am continuat, ,eu cred că Isus m-a condus pe calea îngustă. Și să nu crezi, nevastă, că mă laud singur, chiar dacă zic: sunt sigur prin harul Duhului Sfânt că umblu pe ea. Am un motiv serios să fiu sigur de lucrul acesta. Biblia spune: **‘Dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus.’** Acum iată, pot într-adevăr să spun că m-am întors de la calea și făptura veche. Căci inima mea nu mai este legată de lucrurile pământești, cum era cazul mai înainte; și în timp ce odinioară nu mă interesa Dumnezeu și mântuirea, acum Îl iubesc pe Dumnezeu și Cuvântul Lui mai mult decât lumea întregă și socotesc cerul ca fiind cel mai mare câștig pe care-l poate obține omul și mă bucur, prin harul lui Dumnezeu, să umblu pe calea pe care ne-a arătat-o Hristos și știu că toate păcatele mele sunt iertate prin sângele Lui. Așa că, vezi tu, nevastă, am zis eu, că la mine cele vechi s-au dus; și câtă vreme tu nu poți să spui același lucru din experiența ta, tot atâta timp, îți garantez lucrul acesta, nu ești pe calea îngustă.”

Aici Humphry a tăcut o clipă, a privit-o foarte serios pe Edith și a continuat cu o voce emoționată: „Și acum, dragă domnișoară, puteți crede că sărmana mea soție n-a luat deloc seama la cuvintele mele? Tocmai când vorbeam mai cu ardoare inimii ei, ea a luat un castron și a început să curețe, ca și când n-ar avea chef să mă asculte mai departe. Ce să fac? Am tăcut, am mers direct în cămăruța mea, am încuiat ușa după mine și m-am rugat în taină Domnului, ca El să dorească să dea neștiutoarei mele neveste o inimă curată și un duh de înțelepciune. M-am rugat, de asemenea, ca Dumnezeu să-mi dea har, să nu-mi închipui că eu personal aș putea să fac ceva pentru convertirea ei, eu, care sunt un sărman vierme; nu, El, numai El poate ajunge la sufletul ei, prin îndurarea Lui, ca de aici înainte ea să nu se mai caute pe sine, ci pe Mântuitorul ei, care a murit pentru ea, spre împăcarea ei. Cum nu începusem să-mi sfătuiesc nevasta, de dragul mântuirii sufletului ei, fără să fi cerut mai înainte binecuvântarea Domnului peste sărmane mele cuvinte, tot așa am predat și reușita în mâinile lui Dumnezeu, ca El s-o facă după bunul Lui plac; dar pentru un lucru m-am rugat foarte insistent, ca să pot să-i fiu o pildă în toată umblarea mea.”

„Și s-a trezit soția dumneavoastră curând din somnul ei?”

„O, dragă domnișoară, harul a lucrat încet în inima ei. Mult timp s-a prefăcut ca și când între noi n-ar fi fost vorba despre nimic. Dar eu am așteptat cu răbdare, căci știam că numai Domnul poate favoriza munca mea și zilnic mă rugam pentru mântuirea sufletului ei. În sfârșit, odată a

început de la sine și a zis că ar fi meditat mult asupra problemei despre care am vorbit amândoi așa de serios; dar că ea nu poate să accepte că ar fi așa de rea, încât să merite iadul; Hristos, a zis ea, a murit pentru păcătoși și dacă oameni ca ea ar trebui să ajungă în iad, unde ar rămâne lumea întreagă?

Cuvintele ei mi-au mers la inimă, căci am înțeles din ele că sărmana mea nevastă încerca să-și împietrească inima, cum s-a întâmplat în cazul lui Israel și am spus cu multă seriozitate: „Te înșeli, nevastă, moartea Domnului Isus nu este cu nici un chip spre binele acelora care, ca tine, se socotesc buni și drepti și nu au nevoie de nimic. Moartea lui Isus Hristos este numai pentru cei care simt că sunt păcătoși și renunță la toate gândurile și plăcerile lumești, pentru a-și lua crucea și să-L urmeze. Pavel spune: **„Umblarea după lucrurile firii pământești este moarte”**; dar tu, nevastă, se pare că nu știi nimic despre lucrul acesta; tu crezi că o inimă de carne, lumească, așa ca a ta, este în drum spre cer. Pavel spune: **„Umblarea după lucrurile Duhului este viață și pace”**; dar tu crezi că viața și pacea sunt într-o inimă lumească și împietrită.

Nu-i așa că i-am spus-o direct și sever? Dar sărmana mea nevastă mi-a acceptat cuvintele cu blândețe; a vărsat multe acrimi; de aceea am continuat și am rugat-o să îngenuncheze cu mine, să ne rugăm împreună ca Dumnezeu să-i dea cunoașterea păcatelor ei și credința inimii în Domnul Isus. Ea a făcut lucrul acesta. Și pot să spun: începând din acea zi, a fost tot mai mult și mai mult un suflet pregătit pentru pocăință și apoi un suflet credincios.”

„Mai aveți de povestit? Vă rog, faceți-mi plăcerea și continuați”, a zis Edith, care-l îndrăgise sincer pe bătrân.

„Bineînțeles, bună domnișoară, mai am multe de povestit despre mila și bunătatea Domnului față de mine, în toate zilele pelerinajului meu, despre „îngerul” care **„m-a scăpat din orice necaz”**, cum zice Iacov.”

„Ați dus-o bine în lumea aceasta? A întrebat apoi Edith și s-a informat dacă Humphry are copii.

„Ba da, stimată domnișoară, am avut cinci copii; trei au murit de mici, iar doi au crescut, pentru a lăuda îndurarea Domnului în viața și în moartea lor. Iar acum sunt aici singur, fără nevastă, fără copil, dar Domnul este scăparea mea, la El găsesc mereu adăpost. Mă întrebați dacă mi-a mers bine în viața pământească. Păi, vedeți ce sunt, un om bătrân care păzește două vaci. Cu toate acestea, pot să spun că sufletul meu a obținut mântuirea de la Dumnezeu și acesta este lucrul cel mai important. Nu mi-au lipsit niciodată mâncarea, îmbrăcămintea, adăpostul; căci Dumnezeu, Îl laud pentru lucrul acesta, nu m-a lăsat nici o zi în mizerie. Și chiar dacă viața mea n-a fost așa de ușoară și comodă, de când soția mea s-a dus în patria veșnică și sunt aproape douăzeci de ani de atunci, eu știu, totuși, că tot necazul meu vine de sus și trebuie să-mi slujească spre bine, așa cum am văzut deja. Căci, vedeți dumneavoastră, de când am rămas singur și părăsit în lume, Cuvântul Lui mi-a devenit mai drag ca oricând și caut învățătura Lui cu un duh smerit, mai mult decât înainte. Așa că îmi spun adesea mie însumi: **„Este spre binele meu că m-ai smerit, ca să învăț orânduiri Tale”**.”

„Toți copiii dumneavoastră au murit înaintea soției?”, a întrebat Edith.

„Da, domnișoară, Domnul a vrut să-mi ia toți copiii, înainte de a o chema pe mama lor. Iar când a plecat ea acasă, am rămas singur de tot; iar coliba mea, altădată așa de veselă, mi s-a părut tristă și părăsită. Dar m-am rugat cu râvnă Domnului, să mă facă să înțeleg, ce vrea El să-mi spună prin necazul meu. Soția mea a murit tocmai la începutul iernii, iar eu nu aveam nici un venit și pe nimeni care să facă lucrul cel mai neînsemnat pentru mine; dar când a venit primăvara și odată cu ea muncă din belșug și pentru că erau puțini muncitori, m-a luat un arendaș în slujbă, în a cărui casă am găsit și refugiu. Treaba mea era să păzesc animalele mici din țarcuri, să văd de păsări și tot felul de munci ușoare care trebuie făcute într-o gospodărie. Am fost foarte mulțumit când mi-am părăsit coliba pustie și m-am mutat la noul meu stăpân. Și omul propune, dar Dumnezeu dispune. N-a fost să-mi fie ușor în casa aceea. Întâi am observat că în bucuria mea

uitasem să-mi încredințez calea Domnului. Familia patronului meu nu era evlavioasă; nimănui din slujba lui nu-i păsa de Domnul, iar eu am avut mult de îndurat cât am trăit printre ei. Ah, este greu să trăiești în casele păcătoșilor. De câte ori n-am auzit cuvinte rușinoase și n-am văzut lucruri urâte, mai ales în bucătărie și dacă am atras atenția sărmanilor oameni, n-am primit ca răspuns decât batjocură și râsete. Acestea le-aș fi purtat, totuși, cu plăcere, numai să fi putut să le fiu o binecuvântare. Am rezistat, deși cu inima grea, cinci ani la ei și cred că totuși chiar degeaba n-a fost, căci Domnul a vrut să dea prin mine cunoașterea mântuirii Sale unuia sau la doi sau poate chiar mai multora dintre sărmanii mei colegi de slujbă. Dar stăpânul și stăpâna n-au vrut să știe nimic despre aceste lucruri. Apoi, cam 14 zile înainte de plecarea mea, s-a întâmplat ca stăpânul nostru să se îmbolnăvească. În toată casa era agitație și în tot acel du-te-vino, bieții oameni nu s-au gândit la singura mână care putea vindeca; un mesager după altul au fost trimiși după medic, iar stăpânul nostru era furios că doctorul nu venea mai repede decât era posibil. Îmi amintesc încă foarte bine; ședeam lângă sobă, în colț de tot, aveam mâinile proptite pe acest toiag vechi, așa cum fac eu și mă gândeam la calea Domnului și la ce va fi dacă în noaptea aceasta Domnul ar cere sufletul sărmanului meu stăpân. Ah, era un gând înfricoșător, iar eu m-am rugat sincer ca să se poată scula din nou, ca să-și schimbe calea și să învețe să-l cunoască pe Dumnezeu.

Da, aceasta se petrecea în inima mea, în timp ce toți slujitorii alergau încoace și încolo și discutau despre mine că stăteam așa de liniștit acolo; ei și-ar imagina, spuneau ei, că dacă eu m-aș îmbolnăvi odată, n-aș face nici atunci nimic și nici măcar nu m-aș gândi să chem un doctor. Le-am spus că poate aș chema un doctor, dacă aș avea bani pentru așa ceva, dar că n-aș aștepta nici un ajutor de la el. Atunci au început să mă facă un nebun și nătâng, care ar vrea să-și dea banii pe doctor, fără a avea, totuși, încredere în el, că mă poate vindeca. ‚Eu mă încred în Dumnezeu’, le-am spus, ‚care le poate face pe amândouă: și să rănească și să vindece; și știu că nici un doctor din toată țara nu mă poate vindeca și nici pe altcineva, cu excepția cazului că Domnul i-ar binecuvânta munca. Când uneori iau vreun medicament, spun mereu (și buna mea nevastă făcea la fel): ‚Îl rog pe Domnul ca acest medicament să-mi fie de folos; dar dacă El vrea altfel, sunt mulțumit și așa.’ – Când le-am spus aceasta, nu m-au mai necăjit așa de tare ca mai înainte, ci credeau că ar fi știut toate acestea la fel de bine ca mine. De aceea îmi pare rău’, le-am spus, ‚că nu faceți așa, dacă știți cum trebuie făcut.’

Stăpânul meu a biruit boala, dar a fost după aceea, ca și înainte, robul lăcomiei după aurul trecător, fără să se gândească la îndurarea care l-a salvat. Conștiința mea s-a neliniștit, pentru că nu îi spusese încă nici un cuvânt, că sufletul lui ar fi putut să se trezească din somnul adânc al păcatului. Astfel l-am rugat pe Domnul să-mi dea prin harul Lui înțelepciune, să spun un cuvânt la timpul potrivit (acesta este felul meu în asemenea cazuri), iar când a venit acesta, am vorbit stăpânului meu cu toată considerația astfel: ‚Mă bucur, stăpâne, să vă văd iar pe afară și nădăjduiesc în Dumnezeu, că boala dumneavoastră va însemna pentru dumneavoastră o chemare, ca să vă puneți inima în slujba Aceluia care v-a salvat; căci tratamentul doctorului nu are atât de-a face cu vindecarea dumneavoastră, cât îndurarea lui Dumnezeu.’

Așa i-am zis, dar, dragă domnișoară, stăpânul meu m-a privit întunecat și a zis că aș fi un mizerabil nerușinat, de vorbesc așa cu stăpânul meu și că pe viitor să-mi aleg mai bine cuvintele, că altfel o să-mi meargă rău. El știa tot atâtea despre religie ca oricare altul, mergea regulat la biserică și oricine îl considera un bun creștin. Iar apoi a plecat, după ce m-a făcut servitor bătrân și puturos, care trâncănește evlavios despre religie în loc să muncească.

Acum eu știu că toți cei care Îl urmează pe Hristos, trebuie să poarte crucea și calea spre cer este atât grea, cât și ușoară; căci, totuși, ea este, într-adevăr și ușoară, de dragul mângâierii cerești, pe care o savurează aceia care umblă pe ea. Și astfel am mers la munca mea, fără să mă fi supărat pe stăpânul meu; nu, inima mea se ruga pentru el, ca Dumnezeu să-i dea un duh nou. În ziua următoare am observat că stăpânul meu dorea să-și reverse focul aversiunii asupra mea și în toate părțile îmi căuta nod în papură; dar eu am tăcut chitic și în felul acesta au trecut două-trei

zile; apoi a izbucnit dintr-odată, m-a numit servitor bătrân nefolositor, care nu-și merită plata și mi-a spus că a tocmit un servitor mai tânăr și că sâmbăta următoarea trebuie să părăsesc casa lui. – Aceasta a fost de-a dreptul trist pentru mine, un bătrân de șaptezeci de ani; dar am văzut că stăpânul meu nu putea să mă mai sufere și ce altceva puteam să fac, decât să rămân liniștit și să mă pregătesc de plecare? Când am plecat de la stăpânul meu, în inima mea era multă mâhnire, mai multă decât ar fi trebuit. Ce mă voi face de sâmbătă încolo, fără pâine, fără adăpost? Atunci mi-au venit în minte cuvintele: **„Aruncați asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci El Însuși îngrijește de voi”** și am dormit în noaptea aceea foarte liniștit, iar în zilele următoare n-am mai fost așa de abătut. M-am interesat de lucru și pentru că n-am găsit, am făcut cum mi-a spus versetul, am aruncat toate îngrijorările mele asupra Domnului și am fost sigur că El se va îngriji de mine și cât voi mai avea de trăit aicea jos, mă va ajuta să găsesc mâncare și îmbrăcăminte; căci eu doream mult, atât să mă rog, cât și să lucrez cu râvnă în meseria pentru care fusesem făcut.

Astfel a venit sâmbăta, ca toate celelalte sâmbete, iar eu nu aveam un adăpost pentru noapte și nici de lucru pentru luni; dar știam un loc în sat, unde puteam găsi refugiu la niște oameni buni și aceasta era suficient pentru moment. Am mers la stăpânul meu pentru a-mi lua plata. El mi-a plătit puținul pe care-l puteam pretinde și a zis: „Humphry, ai unde să stai până găsești iar de lucru?” „Nu, stăpâne”, am răspuns, dar știu un loc la niște oameni buni; sper că nu vor zice nu.” „Dar Humphry”, a zis el, „locuința costă bani și poți să stai în coliba în care locuia bătrânul Walker, până îți găsești de lucru. Este călduroasă și confortabilă și-ți trimit acolo o masă și un scaun și tot ce mai trebuie. Să nu poți spune că te-am dat afară.” Zicând acestea mi-a mai pus în palmă un șiling și i-am mulțumit din inimă, căci nu eram supărat pe el, cu toate că m-a izgonit fără motiv; i-am urat sănătate și fericire și așa ne-am despărțit.

Ei bine, sfârșitul unui lucru este adesea mai bun decât începutul lui; nouă, puțin credincioșilor, ne place cam mult să ne îndoim! Așa mă gândeam, în timp ce cu o roabă pe care o împrumutasem, îmi duceam lucrurile în colibă. Cocioaba era bună pentru mine și nu-mi doream nimic mai mult. Stăpânul meu și-a ținut cuvântul și a pus să mi se aducă tot felul de mobilier, iar lemne mi-am strâns pe drum. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să aprind focul, apoi am dat fuga în sat să-mi cumpăr pâine și brânză și un ulcior cu lapte, căci a doua zi era duminică, ziua în care nu cumpăram nimic.

După ce m-am întors în bordeiașul meu, m-am așezat lângă cămin și m-am gândit la bunătatea și credințioșia Domnului meu, care în nevoia mea cea mai mare, mi-a dăruit o cameră încălzită; mi-am luat Biblia și m-am înviorat citind din ea. Dar curând s-a făcut prea întuneric pentru citit și atunci mi-am amintit că nu aveam lampă. Și nici nu mai puteam să-mi cumpăr una, căci era o noapte ploioasă, furtunoasă și era întuneric beznă. Am încercat, pe cât a fost posibil, să citesc mai departe la lumina focului din cămin – era Psalmul 73 unde deschisesem, - și când am ajuns la cuvintele: **„mă vei călăuzi cu sfatul Tău, apoi mă vei primi în slavă. Pe cine altul am eu în cer afară de Tine? Și pe pământ nu-mi găsesc plăcerea în nimeni, decât în Tine. Carnea și inima pot să mi se prăpădească, fiindcă Dumnezeu va fi pururi stânca inimii mele și partea mea de moștenire”**, da, când am ajuns la aceste cuvinte, cum am spus, am închis Biblia, căci în seara aceea nu trebuia să citesc mai departe; aici era plinătatea mângâierii, chiar dacă necazul meu ar fi fost de zece ori mai mare, decât trebuia să fie după îndurarea Domnului. Eu puteam să-mi însușesc aceste cuvinte prețioase, căci prin credință l-am ales pe Domnul ca partea mea veșnică de moștenire, iar lumea am aruncat-o în urma mea.”

Bucuria lui Humphry s-a revărsat în mod minunat asupra lui Edith, care îl privea țintă pe simpaticul bătrân; ea s-a știut rar așa de sigură în brațele Domnului, ca în aceste clipe. Ea l-a rugat pe Humphry să-și spună povestea până la capăt, iar el a continuat:

„Ziua următoare, dragă domnișoară, era duminică, iar scumpul meu Domn a făcut-o să fie pentru mine o zi de odihnă pentru trup și suflet. Am mers, după obiceiul meu, să ascult Cuvântul

lui Dumnezeu și m-am rugat devreme, înainte să plec, ca grijile acestei lumi să nu-mi îngreuneze inima, astfel încât Cuvântul să nu cadă sub spini. Am avut o zi frumoasă; cu toate că tot satul părea să știe că am fost dat afară din slujbă, am dat totuși puțină atenție întrebărilor și observațiilor răutăcioase, pe care a trebuit să le ascult. Astfel a zis unul vecinului meu, la întoarcerea acasă: ‚E de rău, prietene, când oamenii devin prea evlavioși! Vreau să mă păzesc să vreau să fiu mai bun decât alții, căci a rămâne fără bani și fără pâine, acesta este sfârșitul!’ și în acest timp mă fixau cu priviri batjocoritoare. Dar eu am trecut liniștit pe lângă ei și am luat și aceasta ca pe o disciplinare de care aveam nevoie.

Seara iar n-am putut citi, căci încă nu aveam lampă. În ziua următoare m-am pornit să caut de lucru, dar n-am putut fi primit nicăieri. Am mai căutat încă două zile și nu mi-a mers mai bine. Unii ziceau că sunt prea bătrân, alții ziceau că nu au nimic de făcut pentru mine și astfel am ajuns miercuri acasă, tot fără vreo speranță de ajutor, cum fusesem și la plecare. Dar inima nu mi s-a descurajat; știam prea bine că Domnul meu mă va ajuta la timpul potrivit, iar Cuvântul Său mi-a fost mângâiere și sprijin. Toată săptămâna a trecut și Dumnezeu m-a lăsat să cred orbește în făgăduința Sa. A venit o a doua duminică, iar eu am mers vesel la predică și m-am rugat cu inima ușoară, am ascultat Cuvântul lui Dumnezeu cu bucurie și m-am întors înapoi acasă cu totul plin de dragostea lui Dumnezeu. Luni și marți mi-a mers iar ca și în săptămâna precedentă, iar miercuria a fost așa de ploioasă și de furtunoasă, că n-am putut să ies. Dar joi am pornit devreme la drum, spre o localitate unde am fost trimis cu asigurarea că acolo voi fi precis primit. Dar când am ajuns aici, am aflat că tocmai în dimineața aceea tocmiseră un bărbat, altfel m-ar fi păstrat cu plăcere.

Atunci, dragă domnișoară, totuși mi-a apărut o lacrimă în ochi; eram așa de trist că pierdusem această slujbă bună! Dar curând un duh mai bun decât cel al tristeții mi-a pătruns iar în inimă, care mi-a spus: Dumnezeu, care până acum a făcut să nu-mi lipsească nimic, îmi va da și mai departe ceea ce este bun pentru mine, atât cât mai am de trăit aicea jos. Acest duh m-a însoțit tot drumul spre casă, preț de două ceasuri. Ploua tare și m-a udat până la piele; când am ajuns acasă, camera nu era încălzită și aveam puține lemne. Dar am aprins repede tot ce am putut găsi, mi-am îmbrăcat hainele de toată ziua – căci le îmbrăcasem pe cele mai bune pentru drumul pe care l-am făcut – și am luat cina. Trebuie să-mi economisesc proviziile, mi-am zis, căci munca pare a fi încă ceva îndepărtat. Dar în acea seară am mâncat pe săturate, căci eram tare flămând și mi-am zis: de ce să mă chinui cu griji pentru a doua zi, căci curând voi fi acolo unde ‚**cei răi încetează să tulbure și acolo cei sleiți de puteri se odihnesc. ... și robul este eliberat de stăpânul său.**’

În ziua următoare aveam atâtea dureri articulare, încât abia puteam să merg, dar L-am rugat pe Domnul să mă facă să rămân liniștit și să nu cârtesc împotriva voii Sale. O săptămână întregă am răbdat multe dureri și n-am putut ajunge mai departe decât până la prăvălie, ca să-mi cumpăr pâine și altele asemenea. Dar câtă vreme mai aveam hrană și adăpost, aveam destule motive să mulțumesc și știam bine că Domnul niciodată nu aduce necaz cu o mână, fără a aduce mângâiere cu cealaltă mână, numai să avem ochi să-L vedem. Lucrul acesta l-am aflat și acum iar, căci durerile m-au lăsat mai iute decât am crezut și duminică am putut să merg, ca împreună cu poporul lui Dumnezeu să-i mulțumesc lui Dumnezeu pentru ajutorul Lui.

Luni dimineața guta îmi dispăruse și eram foarte vesel. Nu mai aveam decât un șiling și nouă pfenigi și deci trebuia să mă grăbesc să găsesc de lucru. Atunci am aflat despre o slujbă bună într-un sat, la vreo șase ore depărtare de coliba mea și am pornit imediat la drum. Dar înainte de a ieși l-am rugat pe Domnul, ca El să-mi binecuvânteze călătoria, dacă este voia Lui și să mă ducă într-un loc unde să găsesc hrană și îmbrăcăminte pentru zilele ce mi-au rămas. M-am gândit la robul lui Avraam, care s-a rugat ca Domnul să-i iasă în cale.

Era o dimineață senină și rece de iarnă. După ce mergeam o oră, mă odihneam puțin și citeam câteva versete din Biblie. Așa am făcut tot drumul și timpul a trecut, nu știu cum, până când, la ora trei, am ajuns foarte obosit la ținta călătoriei mele. Înainte de a intra în casa unde voiam să-

mi ofer serviciile, m-am așezat și am luat un prânz îmbelșugat, - căci pâine și brânză aveam în traista ciobănească – m-am odihnit și m-am rugat cu ardoare ca, dacă Dumnezeu nu vrea să-mi pregătească un locșor de odihnă în acea casă, până unde făcusem un drum așa de lung, să-mi dăruiască totuși o inimă liniștită și credința mea să nu înceteze. Cu această rugăciune am pășit în casă și cine m-a întâmpinat? – Fiul unui bătrân cumsecade, pe care îl cunoșteam foarte bine. Eu le-am spus problema mea și el s-a bucurat să mă vadă. El este administrator aici, dragă domnișoară și mi-a promis imediat să pună o vorbă bună pentru mine; să nu fie vina lui dacă nu voi fi primit.

Acum, vă puteți imagina cât de bucuros am fost pentru lucrul acesta. Am așteptat afară până tânărul Matthias – așa îl cheamă – s-a întors cu stăpânul lui. Acesta mi s-a adresat prietenos și mi-a spus că Matthias este un slujitor credincios și că se poate baza pe cuvântul lui; așa că voia să facă o încercare cu mine, dar i se părea că sunt cam bătrân pentru multă muncă. Atunci i-am spus: ‚Desigur, sunt un om bătrân și tocmai de aceea nu mai pot să fac o muncă grea; totuși, dacă mă veți lua în slujba dumneavoastră, veți vedea că vă sunt devotat și supus; mă tem prea mult de Dumnezeul meu, ca să nu fiu un slujitor credincios stăpânului meu pământesc. În ceea ce privește plata, ne vom înțelege ușor; dați-mi hrană, adăpost și haine, atât cât prețuiește munca mea și eu voi mulțumi Dumnezeului meu pentru că mi-a dat cele necesare zilelor care mi-au mai rămas.’

Stăpânul a spus că propunerea mea îi convine și că dacă mă tem de Dumnezeu, el este sigur că voi fi și un slujitor credincios. Și astfel am locuit aici în liniște și pace, începând din acea zi și până azi, în slujba unui stăpân bun, care are milă de bătrânețea mea; iar dacă munca mea nu merită plata pe care el mi-o dă, atunci Dumnezeu, care-mi poartă de grijă, îl va despăgubi din belșug.”

„Dar cum se face”, a întrebat Edith, „că umblați din loc în loc, pe lângă drumul mare, cu cele două vaci, dacă aveți o ocupație serioasă?”

„Vedeți dumneavoastră, dragă domnișoară, eu nu sunt chiar foarte potrivit pentru munca zilnică temeinică, iar stăpânul meu este un om bun, care îi are la inimă pe săraci și el ține două vaci pentru aceia care nu pot să și le țină singuri; de aceea mi se pare drept să caut orice mic avantaj pentru stăpânul meu și dacă văd iarba frumoasă aici, lângă drum, care și-așa va fi călcată în picioare, atunci îmi mână vacile înapoi și economisesc iarba de acasă a stăpânului meu. – Și acum, dragă domnișoară, v-am povestit pe ce cale m-a condus Dumnezeu, cum a fost El ajutorul meu și cum a demonstrat El în viața mea că: ‚Cei ce caută pe Domnul nu duc lipsă de niciun bine’.”

Edith i-a mulțumit sincer bătrânului pentru povestirea lui și a mers mai departe, plină de uimire în ceea ce privește lucrarea harului față de un om pe care nu l-a îndrumat nimeni altcineva, decât Învățătorul făgăduit tuturor credincioșilor, Duhul Sfânt.

3. NU VĂ ÎNȘELAȚI, DUMNEZEU NU SE LASĂ SĂ FIE BATJOCORIT.

După o cronică veche.

Meșterul Gregor, cetățean onorabil și meșter cizmar al vechiului oraș Swebusen (azi Schwiebus), ședea supărat pe scăunelul lui cu trei picioare și mânuia destul de agitat ața smolită și sula.

„Nu ajută la nimic, Annchen, trebuie să-i concediez pe cei doi boemi. Îmi strică tot personalul din casă. Deja firea lor neobrăzată și nelegiuită a acționat molipsitor asupra ucenicilor și dacă merge mai departe tot așa, curând n-am să mai fiu stăpân în casă.

Și de aceea mă gândesc că ar fi mai bine să pun capăt și să-i concediez chiar azi pe zurbagii.”

„Așa, în timpul trimestrului, Hans? Mă tem că le facem sânge rău”, a zis doamna Anna speriată. „Mai gândește-te totuși și mai bine așteaptă până la 1 iulie. Nu mă aștept la nimic bun de la boemi. Ar fi în stare să se răzbune urât pentru concedierea bruscă. Așteaptă cel puțin până ai destule motive pentru ce vrei să faci.”

„Păi cred că nu duc lipsă de așa ceva”, a zis meșterul furios. „Eu, în ceea ce mă privește, m-am săturat de mult de vorbăria nelegiuită și de toată viața desfrânată a acestor străini. Din zi în zi este tot mai rău cu ei, cu toate că amândoi au toate motivele să ne fie recunoscători, pentru că i-am salvat din nevoi și mizerie. Dar acesta este mersul lumii, iar mie puțin îmi pasă de recunoștința boemilor, de și-ar face măcar datoria. Dar nici vorbă despre așa ceva. Deja bate ora opt în turn, dar niciunul dintre cei doi nu se gândește la muncă. Acesta este felul de a fi a unui ajutor de cizmar ca lumea? Nu, nu, nu mă mai contrazice. De îndată ce găsesc înlocuitori, îi concediez pe străini. Nu te teme de răzbunarea lor, dragă nevastă. Gândește-te numai că Dumnezeu încă mai este la conducere și poate zădărnici toate planurile celor răi. Du-te liniștită la treaba ta; și dacă vine Anton al nostru de la școală, trimite-l la mine. Să meargă la cumătrul Kuenzel, hangiul și să întrebe dacă n-a sosit vreo calfă călătoare, căci bătrânul este uituc și nu se mai gândește el la rugămintea mea de ieri.”

În clipa aceea s-a auzit o bătaie ușoară și la răspunsul tare ‚intră’ al meșterului, a pășit peste treaptă o calfă călătoare.

După regulamentul breslei purta pe spate ranița de călătorie și căciula de piele în mână. A rămas pe loc în cadrul ușii și după vechiul obicei a început în felul următor:

„Bună ziua! Dumnezeu să ocrotească imperiul! Dumnezeu să ocrotească această casă! Dumnezeu să ocrotească pe domnul tată și pe doamna mamă! Dumnezeu să ocrotească meșteșugul și pe toți ajutorii evlavioși de cizmar, aici sau în altă parte! Cu permisiunea dumneavoastră vreau să vă cer adăpost și de lucru, deci cum i se cuvine și este potrivit unui ajutor evlavios de cizmar, fie aici sau în altă parte. Cu permisiunea dumneavoastră, domnule meșter și doamnă meșter, îmi îngăduiți să-mi las jos ranița?”

Gregor privea plăcut surprins la noul venit.

„O, deci nea Kuenzel totuși nu mi-a uitat rugămintea! – Îți mulțumesc cuviosule flăcău. Să-mi fii binevenit de la Dumnezeu, din cauza meșteșugului. Lasă-ți ranița la fața locului și arată-mi actele tale.”

Atunci tânărul a pășit vesel înăuntru, în cameră și a pus ranița la locul indicat, sub bancă, lângă ușă. Apoi s-a apropiat de stăpânul casei și a spus modest:

„Dumnezeu să vă binecuvânteze și vă mulțumesc, domnule meșter și doamnă meșter! Meșterii și calfele din imperiu vă salută pe linie de breaslă.”

Gregor a mulțumit din nou conform obiceiului breslei, apoi i-a cercetat documentele. Acestea păreau să-i convină, căci a început prietenos după o oarecare verificare:

„Poți să te familiarizezi. Așează-te pe scăunelul ajutorului și, în Numele lui Dumnezeu, începe lucrul.”

Flăcăul agil a urmat voios sfatul, iar meșterul a observat cu satisfacție ce îndemânat și iute i se mișcă mâinile la lucru noului tovarăș.

„Acum pot să mă lipsesc de cei doi boemi”, a zis el mulțumit doamnei Anna și s-a apucat iar de lucru.

Dar gospodina prevăzătoare își privea soțul îngrijorată.

„Hans, nu face așa ceva, nu-i da afară înainte de termen. Aceasta face sânge rău. Ai uitat ce s-a petrecut în anul 1541, deci abia dacă sunt șase ani, când meșterul Briese și-a concediat ajutoarele înainte de termen? Drept recunoștință, la plecare i-au dat foc casei și pentru că tocmai în acea zi bătea vântul foarte tare, a ars tot târgul până la temelii.² Ce folos că cei doi răufăcători au fost aruncați în foc? Nenorocirea oricum a avut loc. De aceea te rog să ai răbdare cu străinii până la sfârșitul trimestrului. Nu-mi miroase a bine. Boemii sunt băieți falși, vicleni, care nu vor accepta liniștiți insulta.”

Pe vremea aceea era considerată o insultă să fii dat afară înainte de termen și nici un meșter nu accepta cu plăcere o calfă care provenea în felul acesta de la o firmă. –

Totuși, Gregor nu împărtășea îngrijorările soției lui. El a glumit blajin pe socoteala fricii ei și i-a amintit din nou de Păstorul lui Israel. Dar nici măcar această consolare nu prea s-a lipit de ea. Doamna Anna a plecat cu inima strânsă la treburile ei casnice. Ea nu putea să scape de presimțirile neliniștitoare.

În acest timp, meșterul și calfa stăteau înăuntru, în atelier, lucrând împreună cu hărnicie. Între timp, Gregor l-a întrebat pe noul tovarăș despre locul lui de baștină și despre casa părintească, iar tânărul a răspuns cinstit și modest.

Atunci, deodată - între timp se făcuse ora 9 - s-a deschis ușa și cu un salut mormăit au intrat în încăperea cei doi boemi, ajutori de cizmar.

Meșterul s-a uitat supărat la trântorii confuzi.

„Ei, băieți, trebuie s-o spun, în felul acesta procedează calfele bune, venind târziu la lucru? Pe zi ce trece deveniți tot mai desfrânați. Cuvintele mele nu mai ajută, așa că este mai bine să ne despărțim și să ne înstrăinăm.”

„Oho, domnule meșter, oare nu cumva înainte de termen?” a zis Wengel impertinent, un om mic, cu înfățișare răutăcioasă. Dar Joerg, al doilea, s-a dus direct la noua calfă și i-a strigat în mod bătăran:

„Pleacă de pe locul meu, străine! N-ai ce căuta aici!”

Dar meșterul l-a întrerupt sever:

„În nici un caz! Veit Riese stă pe locul tău cu voia mea și pe bună dreptate. Cine nu vine la timp, trebuie întotdeauna să stea în planul al doilea. Nu vreau să mă întind cu voi la o discuție lungă. Mai spun doar o singură dată, scurt și convingător: „Plecați!””

Atunci boemii au început să strige în mod barbar, să se plângă de nedreptate și să amenințe cu ura lor.

„Păziți-vă limbile!” a spus Gregor serios și liniștit. „Gândiți-vă că numai din cauza acestei amenințări pot să vă duc în fața sfatului. Dar nu mai vreau să am nimic de-a face cu voi. Vedeți-vă de drum! Nu mă tem de ura voastră. Dumnezeuul meu este mai tare ca voi. El mă va ocroti.”

Joer și Wengel au râs sfidător.

„Ce ne interesează Dumnezeu? N-am văzut niciodată vreun semn al puterii Lui. Fiecare om este propriul lui stăpân.”

² În 12 mai 1541 Schwiebus a ars complet, până la castel și până la suburbie.

Meșterul a considerat sub demnitatea lui să răspundă la aceste vorbe nelegiuite. El le-a pus boemilor pe masă banii și documentele și le-a dat să înțeleagă în cuvinte severe, că trebuie să plece din casă.

Atunci au înțeles, în sfârșit, calfele cele rele, că nu rezolvă nimic cu obrăznicia lor și au plecat de acolo bombănind și ocărând, fără să salute și să mulțumească.

Cei rămași au privit în urma lor ca eliberați dintr-un coșmar.

„Mulțumesc lui Dumnezeu că au plecat!” a strigat gospodarul ușurat. „Așa-i, Annchen, că și tu te bucuri că nu mai trebuie să ascuți cuvintele deșarte ale străinilor?”

Doamna meșter a dat din cap, ce-i drept, afirmativ, cu toate acestea n-a putut să-și înăbușe temerile.

În acest timp, boemii concediați au pornit să colinde străzile orașului, înjurând și făcând tărăboi și au început îndată să-și pună în aplicare farsa și ura.

Oricui le ieșea în cale și îi întreba de motivul supărării lor, îi povesteau cu satisfacție ironică:

„Meșterul Gregor i-ar fi concediat pe nedrept și brusc, pentru că au descoperit că deja de mulț timp, meșterul prelucrează piei furate.

Dar ei, boemii, nu permit să fie tratați așa de rău; că tocmai ar fi pe cale să reclame primarului toată tărășenia, căci ar fi cazul ca meșterul ipocrit să fie demascat.”

Mirându-se și dând din cap neîncredători, vecinii și prietenii lui Gregor ascultau zvonul ciudat.

„Nu, nu, nu este cu putință! Cum ar putea meșterul respectabil și temător de Dumnezeu să facă așa ceva!”

„Ei, o să vedeți”, zicea Wengel înveninat. ”Nu s-a plâns iar Hofmann, tăbăcarul, că de curând i-a fost furat un lot mare de piele, fără să se fi găsit hoțul, în ciuda tuturor căutărilor?”

Cetățenii se priveau speriați între ei.

„Pentru Dumnezeu, s-ar putea ca boemii să spună adevărul?”

Cu furtul de piele a fost, într-adevăr, așa cum povestesc ei. În urmă cu doar câteva zile, meșterului Hofmann i s-au furat deja pentru a treia oară, un număr de piei valoroase și în legătură cu aceasta s-a făcut mult zgomot și căutare, fără a fi descoperită nici o urmă a hoțului și a locului unde sunt pieile.

Desigur, atunci n-a îndrăznit nimeni nici să gândească măcar, că cinstitul și mult stimatul meșter Gregor ar putea fi implicat în această treabă urâtă.

Dar acum, brusc, fiecare își amintește că din casa cizmarului se poate ajunge foarte ușor în curtea tăbăcarului, prin ușa din spate. În afară de aceasta, toată lumea știa că Gregor cunoștea foarte bine cealaltă curte, pentru că din tinerețe a fost prieten foarte bun cu tăbăcarul și chiar până în acest ceas se întâlneau mult. Având în vedere aceste fapte cunoscute de toți, calomnia dezonorantă a boemilor a găsit, din păcate, mare sprijin. Câte un ascultător dădea acum gânditor din cap și șușotea cu vecinul lui.

Numai câțiva bine-intenționați îndrăzneau să-i acuze pe boemi de minciună îndrăzneată și un bun prieten a lui Gregor a fugit repede și a povestit meșterului indignat, despre calomnia făcută publică de către fostele sale ajutoare.

Cinstitul om a izbucnit într-o mânie aprinsă asupra răutății acelor băieți nelegiuiți. Dar doamna Anna s-a prăbușit pe un scaun, plângând, frângându-și mâinile.

„Presimțirea mea, presimțirea mea! Ah, Dumnezeule bun, îndură-Te de noi!”

În acest timp, Gregor a înșfăcat cureaua de cizmar și, urmat de ceilalți oameni ai lui, s-a grăbit imediat, tăind piața și coborând pe strada care ducea la periferie, după cei doi boemi.

Aceștia, desigur, nici nu aveau de gând să meargă la primar ca să-i prezinte plângerea lor, ci, dimpotrivă, urmăreau să iasă cât mai repede din oraș.

Totuși, din fericire, meșterul a reușit să-i prindă, în dosul porții orașului și înainte ca răufăcătorii să-și poată da seama de aceasta, el i-a înșfăcat de guler și ca o ploaie cu grindină cădeau loviturile curelei lui asupra lor.

„Băieți fără onoare”, tuna bărbatul enervat, „băieți fără onoare, aceasta este recunoștința pentru binefacerea de care v-ați bucurat în casa mea? Ați venit la mine în toiul iernii, jerpeliți, bolnavi și pe jumătate înghețați. V-am curățat, v-am hrănit, v-am îmbrăcat, m-am îngrijit de sănătatea voastră, iar acum așa mă răsplățiți? Rușine pentru această răutate. Și acum la primărie cu voi, ca să mi se restabilească dreptatea și onoarea. Vecinilor, ajutați-mă să-i leg pe acești mizerabili și să-i duc la primar, ca să cerceteze el amănunțit problema și să-i oblige pe nemernici să dezmință.”

Acțiunea energică a meșterului, vorbele lui care dovedeau o conștiință curată, au orientat mulțimea șovăitoare, pentru moment, din nou în favoarea lui și douăzeci de mâini erau gata să-l ajute.

Degeaba încercau boemii cu blesteme și jurăminte să-și întărească minciuna și să se elibereze din pumnii vânosului meșter cizmar.

Curând au fost legați fedeleș, apoi toată gloata a pornit cu ei și cu meșterul spre primărie, la primar.

Acest primar era Bonaventura Schickfuss, un bărbat deosebit de inteligent, drept și înainte de toate era temător de Dumnezeu, foarte bine văzut și căruia orașul îi datora foarte mult. Ca urmare a acestora, până în ziua de azi amintirea lui este ținută la loc de cinste.

Deci la el s-a dus meșterul Gregor în acea dimineață cu cei doi delincvenți și cu mulțimea de oameni, pentru a-i prezenta problema lui și spre a fi îndreptățit. Lui nu-i era în niciun caz teamă și conștiința lui curată îl făcea să pășească într-acolo cu capul sus.

Și cum ar putea ca lui, meșterul bine-văzut și cinstit, să-i dăuneze mult timp calomnia răutăcioasă a celor doi străini? În afară de aceasta, primarul Schickfuss era cunoscut în lung și-n lat pentru sentințele sale înțelepte; și mai ales în acest caz trebuia să vadă imediat de partea cui era dreptatea.

Și astfel a ajuns la primărie, sigur de victorie și a cerut să vorbească cu primarul.

Dar ce dezamăgire îl aștepta!

Schickfuss era plecat pe teren și era așteptat să se întoarcă abia la noapte. Iar funcționarul judecătoresc civil care îi ținea locul, nu prea știa cum să abordeze acest caz. După îndelungă și penibilă vorbărie pro și contra, a hotărât, în sfârșit, să-i pună pe cei doi boemi în butuci la Poarta Crucii.

Dar calfele s-au opus acestei sentințe cât se poate de violent și susțineau cu tărie, prin blesteme și jurăminte, adevărul declarației lor anterioare.

„Dacă tot ajungem în butuci, ar trebui ca Gregor să ajungă întâi în butuci, pe drept. Suntem doi contra unul, iar el nu-și poate dovedi nevinovăția. În afară de aceasta, jurăm încă o dată că el a comis furtul. Dacă spusele noastre nu sunt adevărate, atunci să vină dracu' și să ne ia.”

Meșterul stătea îngrozit și înspăimântat din cauza acestui sperjur și a cumplitelor vorbe nelegiuite. Și ceilalți erau îngroziți.

Funcționarul își freca jenat mâinile și nu știa ce să facă.

Îi venea greu să-l rețină pe meșterul până acum mult stimat și nepătat. Dar pe de altă parte, nu putea să refuze direct cererea boemilor, din punct de vedere juridic. În afară de aceasta, Gregor era așa de uimit de răutatea calfelor, încât nu spunea nici un cuvânt în apărarea lui, ci la toate întrebările răspundea trist:

„În fața unei astfel de infamii sunt fără putere. Dumnezeu va scoate la lumină nevinovăția mea.”

Dar sărmanul vedea bine că atât străinii cât și vecinii admiteau mai mult sau mai puțin acuzația rușinoasă aruncată asupra lui. Conștientizarea acestui fapt l-a aruncat la pământ și

aproape l-a scos din minți, astfel că s-a lăsat dus fără împotrivire spre temniță, împreună cu boemii care râdeau disprețuitor.

Singura lui nădejde și încredere era gândul la bunătatea și dreptatea lui Dumnezeu.

„Scumpul meu Domn și Mântuitor, îndură-Te de mine, scapă-mă din mâinile vrăjmașilor răi!” se ruga el cu multă ardoare.

Între timp, gravul eveniment s-a răspândit în tot orașul cu iuțeala focului și după cum era obiceiul, s-au vorbit multe pro și contra. Locuitorii s-au împărțit în două partide.

Una dintre ele s-a dat hotărât de partea lui Gregor și susținea: viața evlavioasă și fără pată de până acum a meșterului este, cu siguranță, dovada cea mai bună a nevinovăției lui. Jurământul potrivit al calfelor străine și nelegiuite nu aveau în ochii lor nici o valoare.

Iar cealaltă partidă ridica din umeri cu îndoială și zicea: nimic nu este imposibil pe lume și mulți oameni prețuiți s-au dovedit a fi până la urmă prefăcuți și înșelători.

Meșterul Gregor asculta aceste cuvinte cu amară durere.

„Doamne, luptă-Te Tu pentru mine!” se ruga el încet. „Tu ai fost pururi stânca inimii mele și partea mea de moștenire. Am puternica încredințare că nu mă vei părăsi nici în necazul acesta.”

Când tristul convoi nu mai era departe de țintă, veneau în fugă spre ei soția și copiii meșterului, văitându-se și plângând, încercând zadarnic să-l elibereze pe iubitul lor soț și tată.

Acesta se apăra cu un zâmbet trist de strădania lor zadarnică și zicea: „Terminați, dragii mei! Mergeți liniștiți acasă, rugați-vă și munciți. Orice supus trebuie să se supună de bunăvoie legilor. Dar sunt sigur că la timpul potrivit Domnul va scoate la lumină nevinovăția mea.”

Atunci nevasta și copiii au sărutat ascultători mâinile scumpului lor și s-au întors plângând în locuința lor pustie.

Ajunși acasă, doamna Anna împreună cu copiii au căzut în genunchi și au stăruit înaintea lui Dumnezeu într-o rugăciune fierbinte pentru salvarea cât mai curând a soțului.

Între timp, prizonierii împreună cu temnicerul și ajutorul de călău au ajuns la temniță. Dar această temniță se găsea pe atunci în marele Turn de Pulbere, în fața Porții Crucii, unde era păstrată toată rezerva de muniție a orașului. Pe vremea când au avut loc evenimentele povestirii noastre, în depozit erau șapte butoaie mari cu pulbere. În această temniță, așa-zisul ‚butuc’ au fost băgați Gregor împreună cu pârâșii lui, într-o încăpere cu un singur geam.

Meșterul a rămas liniștit, tăcut și răbdător în locul care i-a fost arătat, în timp ce boemii se comportau așa de sălbatic și de indisciplinat, încât, în afară de temnicer a trebuit să rămână în hol încă un paznic. Cu toate acestea, băieții aroganți l-au deranjat pe cizmar în așa măsură, încât nu mai știa ce să facă.

Joerg și Wengel nu credeau că va fi altfel decât, că mâine deja își vor putea saluta libertatea, din cauză că au depus jurământ, jurându-se în fața martorilor. Ei știau bine cât preț se pune pe atunci pe un jurământ. Ceea ce se jura în Numele lui Dumnezeu, credea oricine și de aceea calfele cele rele insistau asupra jurământului lor și-l hărțuiau pe Gregor cu batjocuri și cuvinte nelegiuite.

De mai multe ori i-a dojenit temnicerul în legătură cu comportamentul lor necuviincios. Pentru că n-au ascultat nici în ciuda acestui fapt, el s-a văzut nevoit să-i pună în butuci, adică să le închidă picioarele într-un butuc special făcut pentru lucrul acesta.

Acum, cel puțin, cei doi oameni răi nu se mai puteau apropia de meșter; dar vorbele lor răutăcioase au devenit și mai rele. Cu toată situația lor incomodă, de care erau ei înșiși vinovați, au pronunțat un blestem oribil și chiar au strigat în cele din urmă, unul după altul: „Să vină dracu’ și să vă elibereze.”

În urma acestei cumplite blasfemii, ceilalți trei bărbați s-au îngrozit așa de tare, încât li s-a făcut foarte frică.

Cu vorbe severe au muștră purtarea nelegiuită a ticăloșilor și i-au avertizat în mod serios că Atotputernicul cu siguranță nu va lăsa nepedepsite niște creaturi așa de păcătoase.

Dar calfele orbite au nesocotit toate somațiile, râzând disprețuitor și au continuat cu batjocurile și blasfemiile.

Gregor a renunțat să-i conducă pe cei îndărătnici la alte sentimente. Ședea pe scaunul lui, rugându-se liniștit și stăruia cu ardoare înaintea Mântuitorului credincios, ca El să-i aducă nevinovăția la lumina zilei și să-l elibereze.

Iar toate acestea se petreceau în dimineața zilei de 8 mai 1547.

Întemnițaților le-a trecut timpul încet, oră după oră. Dar în oraș domnea între timp mare neliniște și teamă.

De la amiază căldura a devenit insuportabilă, aerul a devenit umed și apăsător, astfel că în orice clipă era așteptată o furtună. Către ora șase seara, cerul a devenit foarte roșu și după puțin timp s-a iscat din trei părți o vreme îngrozitoare. Când s-au întâlnit și s-au descărcat, cei mai mulți locuitori credeau că a venit sfârșitul lumii și și-au încredințat sufletele lui Dumnezeu, Domnului. Plini de spaimă priveau fulgerele orbitoare, înfocate și ascultau bubuitul îngrozitor al tunetului. Fără încetare se succedau fulgere și trăsnete și în plus lipsea absolut de tot ploaia răcoritoare și liniștitoare.

Într-o așteptare temătoare priveau toți spre Turnul de Pulbere din fața Porții Crucii, unde ședea Gregor cu pârâșii lui și care a devenit și el conștient în cele din urmă de vremea îngrozitoare.

După un vechi obicei evlavios, el s-a rugat îndată cu temnicerul și cu ajutoarele lui, în timp ce ambii boemi, ca și mai înainte, înjurau și făceau tărăboi.

Zadarnic îi ruga și îi avertiza meșterul pe obraznici: „Dragi calfe, luați aminte în sfârșit la mânia lui Dumnezeu. Chiar și răbdarea cea mai mare a Atotputernicului trebuie să se sfârșească odată. De aceea schimbați-vă mintea, cățiți-vă de toate păcatele voastre și pocățiți-vă până nu este prea târziu.”

Un râs disprețuitor a fost răspunsul la prima avertizare a omului evlavios.

„Ce ne interesează pe noi Dumnezeu și judecata Lui! Noi vrem sincer să fim veseli când vine diavolul să ne elibereze din această temniță blestemată.”

Gregor s-a întors de la ei revoltat.

Atunci, ca și când în ultima clipă Atotputernicul Însuși ar fi vrut să-i avertizeze pe cei doi păcătoși, s-a iscat dintr-odată un îngrozitor bubuit de tunet. Turnul s-a cutremurat din temelii, iar din stradă a răsunat strigătul că trăsnetul a lovit Turnul de Pulbere.

Gregor împreună cu temnicerul și aprodul au căzut la pământ în închinare înaintea Atotputerniciei lui Dumnezeu și s-au rugat cu voce tare, în timp ce Joerg și Wengel blestemau nelegiuit.

Temnicerului îi părea sincer rău că meșterul cinstit și evlavios trebuie să fie pe o astfel de vreme împreună cu băieții răi și să le asculte vorbele îngrozitoare.

„Veniți în hol, meștere Gregor, o asemenea infamie nu poate să asculte niciun creștin mult timp. Boemii trebuie să fie de-a dreptul posedați de cel rău.”

Cizmarul a dat cu recunoștință curs apelului prietenesc. Era foarte tulburat și în același timp îi era tare frică. Avea sentimentul de certitudine că Dumnezeu Se descoperă prin furtună și că-i va pedepsi pe batjocoritorii nelegiuiți. Dacă ar fi fost liber, nici o putere de pe pământ nu l-ar mai fi reținut în apropierea boemilor. Dar astfel trebuia să se supună ordinului și se bucura sincer că temnicerul milos l-a luat în anticamera lui, cu de la sine putere.

Cerând și rugându-se, cei trei bărbați ședea acum împreună, așteptând dornici sfârșitul groazniciei furtuni. Dar afară încă nu se vedea nici o schimbare.

Ca și mai înainte, fulgerele luminau și cutremurau turnul, sub îngrozitoarele bubuituri de tunete.

Și pentru a doua oară s-a manifestat avertizarea lui Dumnezeu față de păcătoși. Din nou trăsnetul a lovit turnul cu un zgomot îngrozitor, fără să-l aprindă.

Atunci Gregor l-a rugat pe temnicer să-l ducă și să-l închidă într-un alt loc, căci acum este îngrozit de nedescris în apropierea boemilor. Aceștia, va să zică, nu luau seama la glasul Domnului, ci provocau în continuare mânia lui Dumnezeu cu blasfemii înfricoșătoare.

De aceea, meșterului i se făcea din ce în ce mai frică, fiindcă presimțea cu convingere că Atotputernicul, dacă va trimite pentru a treia oară trăsnetul și tunetul, va executa judecata Sa și pedepsirea batjocoritorilor.

„Cumetre Neumann, du-mă în alt loc al temniței. Nu mai suport să stau împreună cu cei doi hulitori. Mă tem că pedeapsa Atotputernicului nu se va lăsa așteptată mult timp.”

Temnicerul, un om cu frica lui Dumnezeu, care împărțea întru totul sentimentele lui Gregor, a refuzat, cu toate acestea, la început, să-i facă pe plac, pentru că nu era sigur că lucrul acesta se potrivea cu jurământul depus la intrarea în serviciu.

„Dragă meștere, oricât aș vrea, nu am voie să fac lucrul acesta. Gândește-te, oriunde am fi, suntem în mâna lui Dumnezeu.”

„Dar uneori Domnul ne dă câte un semn, să știm cum să procedăm”, a insistat cizmarul față de cel nehotărât. „Veniți, veniți, cumetre Neumann, până nu este prea târziu. Am convingerea fermă că este voia Domnului, ca noi trei să părăsim cât se poate mai repede Turnul de Pulbere.”

Atunci temnicerul nu s-a mai opus, căci furtuna se întetea tot mai mult și se gândea cu groază că ei stăteau, în sensul strict al cuvântului, pe butoiul cu pulbere.

„Veniți, pentru Numele lui Dumnezeu!”

El a încuiat și a zăvorât cu grijă temnița și i-a lăsat pe boemi în voia sorții lor. Apoi, împreună cu Gregor și cu aprodul au luat-o cât mai repede din loc.

Dar abia ajunseseră cei trei bărbați în siguranță, că a fost așa ca și când cerul și pământul s-ar scufunda și Turnul de Pulbere, sub trăsnete înfiorătoare, a zburat în aer cu tot cu cei doi hulitori.

Imediat după aceea a început o ploaie torențială, care a înlăturat pe loc pericolul de incendiu care amenința orașul, astfel că nimeni n-a mai pățit nimic.

Era ca și când Atotputernicul ar fi vrut să arate că El a lăsat să vină furtuna numai din cauza celor doi infami, să întărească într-un fel ce scrie în Sfântul Său Cuvânt: „Nu vă înșelați, Dumnezeu nu se lasă să fie batjocorit”, spre învățătura și avertizarea întregului popor.

Și după ce a avut loc ultimul mare trăsnet, toți locuitorii s-au năpustit afară din casele lor, plini de teamă și groază, să vadă distrugerea făcută de trăsnet.

„Dumnezeule mare, Turnul de pulbere a sărit în aer! Vai, ce nenorocire! Sărmanul meșter Gregor! Ce vor spune ai lui?’ Așa vuiiau bocetele de-a valma și peste tot erau plânsete în legătură cu groaznicul sfârșit al bunului meșter.

Cine poate zugrăvi groaza doamnei Anna, când a primit vestea nefastă? Cu un vaiet s-a prăbușit în mijlocul grupului ei de copii care plângeau.

„Doamne, Dumnezeul meu, este oare cu puțință ca Tu să fi lăsat să se prăpădească jalnic cel drept împreună cu răufăcătorii? O, îndură-te de mine! Nu mă lăsa să mă îndoiesc de bunătatea și de credințioșia Ta!”

Îndurerata n-a auzit că în spatele ei s-a deschis ușa și că statura înaltă a meșterului a pășit peste prag; dar acum se simte susținută de brațe puternice, iar vocea iubită, înecată în lacrimi a soțului ei a exclamat: „Nu, Anna, nu te îndoii niciodată de bunătatea și de dreptatea lui Dumnezeu. Domnul și Mântuitorul nostru nu-i părăsește pe ai Săi. El este ajutorul nostru în toate nevoile. El este Domnul, Domnul, care ne-a salvat de la moarte. Că El mai poate face și azi minuni, aceasta a dovedit-o în cazul meu. Vino, să-I mulțumim pentru ajutorul Lui!”

Încă plângând, doamna Anna se afla în brațele celui salvat și nu-i venea să creadă că-l avea din nou pe soțul ei, nevătămat.

Abia copiii, chiuind, care s-au repezit furtunos să-și sărute cu drag tatăl pe care-l crezuseră pierdut, au făcut-o să fie deplin conștientă de fericirea ei. Astfel plânsul ei s-a transformat într-un joc de bucurie și rugăciuni fierbinți de mulțumire s-au înălțat spre cer, din inimile vesel înduioșate de reunificare.

Mai târziu Gregor a povestit a lor săi tot evenimentul minunat. „Sunt sigur”, a încheiat el în cele din urmă, „Domnul, care m-a salvat în chip atât de minunat, va scoate la lumină și nevinovăția mea în legătură cu furtul de piele. Desigur, încă nu sunt liber, ci bunătatea asesorului de tribunal mi-a permis să vin deocamdată acasă. Temnicerul, se înțelege de la sine, i-a făcut imediat un raport despre cele petrecute și atunci omul șocat mi-a comunicat că, unde Dumnezeu Însuși m-a eliberat în mod așa de minunat, nici el n-o să mă rețină mai mult. Să mă duc în pace acasă și să aștept acolo chemarea în fața instanței.

Bineînțeles că n-am așteptat să mi se spună de două ori același lucru. Cu inima recunoscătoare m-am grăbit spre casă și am ajuns tocmai la timp, ca să te salvez pe tine, Anna mea, din mare spaimă.

„Ah, dragii mei, să nu uităm niciodată ziua de azi și bunătatea lui Dumnezeu. Să ne amintim mereu ce lucruri mari a făcut Domnul pentru noi!

Sunteți mari destul, copiii mei, ca să înțelegeți învățătura și avertizarea serioasă despre care vorbește fiecăruia acest eveniment minunat: „Nu vă înșelați, Dumnezeu nu se lasă să fie batjocorit!” Acesta este îndemnul pe care să-l puneți toți la inimă.’

La locul nenorocirii, între timp, prietenii lui Gregor au început să caute resturile celor morți, iar despre meșter se spuneau multe vorbe bune. Mulți regretau sincer că l-au întristat pe acest om cinstit, cu neîncrederea lor.

Săpau triști și scotoceau cu lopețile prin ruinele Turnului de Pulbere.

Dar iată, deodată vine temnicerul grăbit și povestește mulțimii uimite și vesel emoționate despre minunata salvare a evlaviosului meșter și despre moartea îngrozitoare a celor nelegiuți.

A fost multă uimire și bucurie. Multe rugăciuni de mulțumire au fost spuse și câte unul a fost mișcat în sufletul lui de serioasele cuvinte: „Nu vă înșelați, Dumnezeu nu se lasă să fie batjocorit.”

În ziua următoare meșterul Gregor și ai săi au fost chemați la primărie. Domnul Schickfuss, primarul, se întorsese între timp acasă și a ascultat cu uimire ciudată întâmplare. A poruncit îndată o reuniune a consiliului, ca Gregor să se poată îndreptăți în fața lumii întregi.

Cu încredere în ajutorul minunat al Domnului, cizmarul împreună cu ai lui au pășit în fața instanței. Încă mai plana un întuneric de nepătruns asupra furtului și a făptașilor, iar prietenii meșterului își făceau mari griji, dacă va reuși să-și dovedească nevinovăția.

Dar Gregor însuși era foarte vesel și încrezător. El nu s-a îndoit nici o clipă de ajutorul lui Dumnezeu. Când primarul l-a întrebat prietenos despre problema cea gravă, el a răspuns apăsător și liniștit:

„Dumnezeu, care ieri m-a salvat de la moarte așa de ciudat și de milostiv, Dumnezeu, Atotputernicul, știe că sunt nevinovat de fărâdelegea care mi s-a pus în cârcă. Și tot El va aduce nevinovăția mea la lumină. Eu nu pot face nimic pentru aceasta. N-am nici un fel de dovadă că reclamația fostelor mele calfe, nu este nimic altceva decât o calomnie răuvoitoare.”

Când cinstitul meșter a tăcut, s-a iscat mare agitație între toți cei prezenți.

Primarul a luat mâna pârâtului și a spus mișcat și sincer:

„Dragă meștere Gregor, rămâneți mereu în această încredințare! Da, Domnul, în care vă încredeți cu tărie, care v-a salvat în mod așa de minunat, nu vă va lăsa de rușine. Nevinovăția dumneavoastră este deja dovedită.

Acolo stă vinovatul.

Pășiți în față, Schmal, și mai povestiți o dată în fața acestor martori adunați, ce mi-ați declarat mie azi dimineață, cu mari muștrări de conștiință.

Plângând și frângându-și mâinile, s-a ridicat în fața băncii acuzaților un omuleț firav, pantofarul Schmal din Kreuzgasse și a început următoarea mărturisire, cu multe suspine:

„Într-o noapte întunecoasă de martie, în urmă cu mai bine de opt săptămâni, au venit în locuința mea cei doi boemi, calfele de cizmar ale meșterului cizmar Gregor și m-au silit, sub amenințări groaznice, să cumpăr de la ei pe bani puțini, o bucată mare și frumoasă de piele de vițel

M-am luptat mult timp și din toate puterile ca să nu consimt la acest păcat și să nu devin un tăinuitor de lucruri furate.

Dar când Joerg m-a strâns de gât până am rămas fără suflare, am făcut, în cele din urmă, pe placul oamenilor răi și am luat cu mare teamă pielea de la ei.

Și altă dată și a treia oară au venit calfele nelegiuite iar și m-au băgat pe mine, biet om, în greu păcat.

La urmă a trebuit să jur cu un jurământ oribil, că n-am să spun niciodată nimănui vreo vorbă despre această problemă. Din cauza aceasta am ajuns să am mari muștrări de conștiință și zilele mele bune s-au sfârșit. Cu toate acestea n-am îndrăznit să depun reclamație despre cele întâmplate, căci jurământul meu și teama de boemi mi-au legat limba.

Dar când ieri dimineață cinstitul meșter Gregor a fost acuzat de către ticăloși de acest furt și din această cauză chiar a fost dus la închisoare, am fost cuprins de o mare teamă și de probleme de conștiință și am fost cât pe-acți să mărturisesc tot. Dar apoi mi-a venit din nou în minte acel jurământ nefericit și am crezut că sunt pierdut de tot dacă în afară de un furt mă mai încarc și cu încălcarea unui jurământ.

Ah, Dumnezeule, domnilor, ce am îndurat! Aș fi dat puțina mea avuție dacă astfel aș fi putut să obțin liniștea conștiinței mele. Regret de o mie de ori că nu m-am lăsat mai bine sugrumat, înainte de a deveni tăinuitor și mincinos.

Apoi mi-a arătat chiar Dumnezeu drumul cel bun.

Când am aflat de la temnicer cât de cumplit au fost pedepsiți cei doi calomniatori și batjocoritori, m-a năpădit o mare frică, dar în același timp și o mare bucurie. Am știut dintr-odată că în felul acesta am scăpat și am devenit liber de jurământul meu și că fără să iau în considerație pedeapsa dură, trebuie să respect adevărul.

Iar ca indiciu că toate s-au petrecut așa cum am mărturisit acum, trimiteți acasă la mine, unde veți găsi pieile neatinsse, în atelier. Mi-a fost teamă să le prelucrez.

În încheiere îl rog din inimă pe meșterul Gregor să mă ierte și implor înțeleptul consiliu să-mi dea o pedeapsă milostivă, pentru că boemii m-au silit prin amenințări dure la tănuire de lucruri furate.”

Suspînând și plângând, Schmal s-a întors la locul lui, în timp ce prietenii și cunoscuții îl înconjurau pe fericitul Gregor.

Primarul și toți bărbații din consiliu au strâns mâna evlaviosului meșter și l-au felicitat pentru salvarea lui.

„Mergeți acasă în pace, dragă Gregor și mulțumiți Domnului, al Căruia deget l-ați simțit pentru a doua oară” a zis Schickfuss plin de amabilitate.

Gregor a dat din cap cu ochii plini de lacrimi.

„Laudă, suflete al meu, pe Domnul!” a murmurat el cu ardoare și și-a îmbrățișat soția și copiii.

Cu laudă și mulțumire s-a întors acasă îndreptățit, împreună cu ai lui.

„Într-adevăr, există un Dumnezeu, un Dumnezeu drept și viu. El aude ce doresc cei ce se tem de Dumnezeu, El le aude strigătul și le vine în ajutor.”

4. CĂILE LUI DUMNEZEU

Slavă Domnului, în sfârșit o scrisoare! În sfârșit, în sfârșit, deznodământul mult așteptat!

Am coborât scările, grăbindu-mă în întâmpinarea poștașului. Acum urc încet, aproape ezitând, spre camera mea. Oare ce ascunde plicul mic și subțire din mâna mea? Aduce el, într-adevăr, „Da’-ul dorit și dacă nu – ce aduce oare?”

Sus am găsit-o pe Martha ocupată cu păpușa ei și am trimis-o în curte. Trebuia să fiu singură. Apoi am deschis scrisoarea și am citit:

„Stimată domnișoară!

În răspunsul la scrisoarea dumneavoastră din data de 9 ale acestei luni, vă aduc la cunoștință că este un loc liber în orfelinatul nostru și intrarea imediată a protejatei dumneavoastră nu este împiedicată. La dorința expresă a protectoarei institutului nostru, vreau să vă rog să aduceți copilul personal și anume, în data de 30 ale acestei luni, ca ea să obișnuiască să petreacă această zi mereu în casa noastră.”

Foaia mi-a căzut în poală. Instinctiv mi-am împreunat mâinile. Mulțumesc lui Dumnezeu, care mi-a arătat o ieșire din necazul meu. Deci nu trebuie să las în urmă, fără apărare și fără adăpost, singurul copil al iubitei mele prietene, dacă datoria mă cheamă departe de aici. Opt ani au trecut de când am ajutat mireasa strălucitor de fericită, să se gătească în ziua ei de sărbătoare. Doi ani mai târziu am întâlnit-o iar, în vâl de văduvă. Ah, dacă moartea lui a fost prima suferință pe care el i-a pregătit-o! Făcând tot ce i-a stat în putință, supraviețuitorul fără nici un fel de mijloace materiale, a încercat să se întrețină fără ajutor străin pe sine și pe copilul ei, dar trupul ei slab a cedat la acest efort. Am stat la mormântul ei și am adus acasă cu mine scumpa ei moștenire, copilul ei. O, de-aș fi putut s-o păstrez și s-o îngrijesc cu toată atenția, cu dragostea pe care inima mea o manifesta atât de cald față de ea. Acum am simțit pentru prima dată ce înseamnă să fii o fată săracă, nevoită să-și câștige pâinea prin case străine. Peste patru săptămâni trebuia să plec ca educatoare în America. Ce se va întâmpla atunci cu Martha? Atunci am aflat despre un orfelinat fondat de o doamnă nobilă, în apropiere de Lyon, pentru fetele din starea socială înaltă. M-am adresat imediat directoarei și răspunsul la cererea mea a fost acela care m-a umplut cu o recunoștință debordantă.

Martha se juca afară cu fericita candoare a unui copil, iar părul ei auriu deschis cădea în valuri bogate peste rochița neagră de doliu, a cărei importanță decisivă adâncă nici măcar n-o bănuia. Dar mulțumesc lui Dumnezeu că am găsit azilul care să o pună la adăpost sigur pe scumpa mea, de furtunile vieții.

Era în după-amiaza zilei de 30 martie, când stăteam în anticamera orfelinatalui cu inima bătând foarte tare și așteptam întoarcerea fetei care a anunțat venirea noastră fondatoarei institutului, contesa S.

„Vă rog să vă apropiați”, a spus ea, deschizând ușa, „doamna contesă vă așteaptă.”

Am intrat. Era o încăpere mică, pătrată, care avea ceva extrem de familiar datorită tapetului întunecat. La un ghișeu adânc cu paravan ședea o doamnă în vârstă, într-o rochie simplă, neagră, de mătase.

Contesa ne-a salutat cu o atitudine prietenească afabilă. „Și deci aceasta este oița pe care doriți s-o adăugați turmei noastre?” a întrebat ea apoi. „Ia vino încoace, copilă dragă.”

Martha s-a apropiat fără timiditate. Contesa și-a pus brațul în jurul ei și a privit-o mult și cercetător în față. „Nu vă seamănă, nu are ochii dumneavoastră frumoși, albaștri.” a murmurat ea. Apoi mi s-a adresat aproape pripit: „Tatăl ei era german?”

„Da, sau cel puțin, era din Germania”, am răspuns eu mirată. Părinții lui s-au mutat la Paris în 48. Acolo s-a născut tatăl Mathei, un om înzestrat, drăguț, - dar despre aceasta vă spun mai târziu. De la el are Martha părul blond. Ochii închiși la culoare i-a moștenit de la mama ei.”

„Și știți unde trăia familia tatălui înainte de a se muta la Paris?”

„Ultima dată în Köln. Se pare că pe vremuri au avut în apropiere de Koblenz o moșie mare.”

Bătrâna doamnă a ascultat cu o atenție încordată. Acum îmi strânge puișorul în brațe aproape cu o afecțiune pătimasă.

„O, am știut de îndată ce am citit numele, că ea trebuie să fie. Mulțumesc lui Dumnezeu, care mi aduce acest copil, ca să fac bine prin ea, fie și numai puțin, pentru ceea ce dătez familiei ei. Vă rog, povestiți-mi mai mult despre părinții ei!”

„Ar putea Martha să meargă jos și să se joace cu ceilalți copii?” am întrebat eu.

Ea mi-a înțeles privirea și Martha s-a grăbit să plece jos, bucuroasă pentru permisiunea primită, la tovarășele ei de acum încolo, a căror joacă o urmărea deja de mult prin fereastră, cu priviri dornice.

Contesa m-a ascultat cu adâncă emoție în timp ce îi povesteam despre soarta tristă a prietenei mele.

„Și este acest copil, într-adevăr, ultimul mădular al acelei familii? Nu mai are nici o altă rudă, nici măcar în Germania?”

N-am putut să-i dau nici o informație în legătură cu acest lucru.

„Dumnezeul meu, Dumnezeu meu!” a exclamat ea încet. „Cât de minunate sunt, totuși, căile și călăuzirile Tale! Cine le poate înțelege?”

Și mâinile ei fine s-au împreunat într-o rugăciune tăcută, în timp ce ochii ei se uitau drept înainte cu acea expresie caracteristică fixă, din care se observă că privesc dincolo, peste lucrurile înconjurătoare, la depărtate și de mult apuse vremi. Era atâta liniște în micuța cămăruță, prin care privirile mele alunecau instinctiv, cercetând. Atunci au fost captivate de un tablou într-o ramă bogat aurită, agățat deasupra canapelei. El înfățișa o fetiță cam de trei ani, care ședea pe un scaun cu spătar, cu tapițerie roșie, cu sculpturi vechi în lemn. Fețișoara, căreia expresia pe jumătate drăgăstoasă, pe jumătate bosumflată îi dădea un farmec deosebit, era puțin înclinată într-o parte, în timp ce brațele plinuțe de copil cuprindeau gâtul unei frumoase și albe pisici de Angora.

Stăteam ca în vis. Nu era acesta același animal care acum tocmai își lipea cu dragoste capul inteligent de mâna stăpânei lui? Aceleași ornamentații ciudate și complicate pe spatele fotoliului cu spătarul drept? Fantezia mea activă se căznea să descopere legătura dintre cele două, în timp ce vocea contesei m-a întrerupt din gândurile mele.

„Nu-i așa, dragă domnișoară”, a zis ea zâmbind, „nici dumneavoastră nu credeți că bătrâna doamnă de lângă dumneavoastră a fost cândva o astfel de creatură mică, fără griji, fericită și încăpățânată? Într-adevăr, a trecut mult timp și de atunci Domnul m-a condus în mod minunat. Fără acest tablou, cine știe unde mi-aș fi dus astăzi existența singuratică și lipsită de bucurii, dacă, de fapt, aș fi rezistat atât. De aceea tabloul acesta este pentru mine întotdeauna cea mai emoționantă predică despre înțelepciunea și mila lui Dumnezeu, iar ziua de azi îi dă o energie deosebită. Mă priviți întrebător, copilă dragă? Se pare că vă vorbesc în ghicitori, dar vreau să vă istorisesc povestea și în același timp să vă spun de ce Martha trebuie să devină pentru mine mai mult decât o elevă a institutului meu. Vreți să auziți?”

„O, din toată inima, dacă nu vă obosește.”

„Să mă obosească? Nu, cu siguranță că nu, căci ori de câte ori istorisesc vechea poveste, inima mi se umple de laudă și mulțumire față de Dumnezeu.”

Atunci mi-a luat prietenește mâna, apoi a început:

„Tatăl meu aparținea unei vechi spițe nobiliare, care de dragul credinței evanghelice se ținea departe de Curte, trăind retras la țară. Dar chiar și acolo au fost ajunși de valurile crescânde ale revoluției, care l-au mînat pe tatăl meu în străinătate. În 1814 s-a întors și s-a însurat, destul de târziu, cu mama mea, după ce și-a cumpărat aproape de Lyon o nouă proprietate. Am fost singurul copil pe care li l-a dăruit Dumnezeu. Probabil că pentru tatăl meu a fost o amară dezamăgire când în loc de moștenitorul dorit i-a fost adusă o fetiță micuță care plângea; totuși, Dumnezeu să-l răsplătească, nu m-a făcut niciodată să sufăr. Dimpotrivă, am avut parte, într-o

foarte mare măsură de toată dragostea și grija cu care pot înfrumuseța părinții drăgăstoși viața singurului copil iubit și la doi ani eram deja destul de isteță ca să-mi dau seama că voința mea era, de fapt, hotărâtoare în casă. Într-o zi, tatăl meu mi-a adus acasă, de la o expoziție pe care o vizitase, o pisicuță de Angora, albă ca zăpada. Micuța vietate, pe care am numit-o Nelly, după o tânără englezoaică ce trăise mai mult timp în casa noastră, a ajuns curând favorita mea declarată. Împărțeam fiecare masă cu ea, iar când dormeam, lui Nelly trebuia să i se facă patul pe perne roșii, moi și să fie culcată lângă patul meu cu baldahin.

Trebuie să fi avut cam patru ani când tatăl meu a cerut unui portretist, mult-pomenit pe vremea aceea, să mă picteze. În acest scop am fost așezată pe unul dintre jilțurile noastre înalte, într-o rochiță albă și un coș întreg plin cu flori au fost presărate în jurul meu. Dar eu am dat florile deoparte și am strigat-o pe Nelly, care a și venit imediat și a sărit în poala mea. Tatăl meu a vrut s-o dea jos, dar eu mi-am încolăcit brațele în jurul odorului meu, cu o îndârjire pătimașă și n-am vrut să-i dau drumul. Poate că în acest singur caz nu mi-aș fi impus voința, dacă însuși pictorul n-ar fi fost de partea mea.

„Lăsați copilul, domnule conte”, a exclamat el, trăgându-l înapoi câțiva pași. „Este foarte bine așa. Puteți să vă imaginați un tablou mai emoționant?” Începând de atunci totul a mers excelent. De fiecare dată aveam voie s-o iau cu mine, pe scaun, pe iubita mea Nelly și ședeam chitic, spre încântarea pictorului, căci îmi închipuiam, cu convingere, că trebuie s-o țin pe Nelly bine cât timp era pictată. Pe scurt, tabloul a fost terminat, toată lumea fiind mulțumită. Dar pictorul a ținut-o pe-a lui, să schițeze, cel puțin, expresia de încăpățănare a feței mele, de la început.

Au trecut poate câteva luni de la terminarea tabloului, când într-o seară mi-a dispărut odorul. Toată servitorimea a fost pusă în mișcare, au fost cercetate casa și grădina, dar zadarnic, nu era nicăieri nici o urmă de cea dispărută. Chiar și cu recompensa mare pe care tatăl meu a promis-o aducătorului, acțiunea a rămas fără succes. Eu m-am purtat exact ca un copil încăpățânat, răsfățat și nu voiam să mă las consolată de pierderea odorului meu, nici de sărutările drăgăstoase ale părinților mei, nici de cele mai frumoase jucării pe care mi le dăruiau. În cele din urmă, mamei mele i-a venit ideea, pentru a mă distra și a mă abate de la tristețea mea, să accepte o invitație des reluată și să plece cu mine în călătorie la o rudă îndepărtată, în N. Nu eram de mult plecate, când mama mea s-a îmbolnăvit foarte tare. Medicul a cerut, înainte de toate, odihnă totală. Astfel că am rămas mai mult ca de obicei în seama îngrijitoarei, care făcea adesea lungi plimbări cu mine. Într-o zi a mers cu mine în oraș, pentru a face unele cumpărături. Probabil era zi de bălci, căci îmi aduc aminte vag că era o animație neobișnuită pe străzi. Pe moment toată lumea se înghesuia spre piață, unde în unele tarabe erau prezentate tot felul de trucuri. Îngrijitoarea mea, curioasă ca majoritatea oamenilor, a înaintat și ea și nu a fost atentă că în îmbulzeală am fost smulsă din mâna ei. Ce s-a întâmplat cu mine începând de atunci, nu-mi amintesc limpede. Știu numai că am fost târâtă de torentul de oameni la o altă tarabă și acolo, printre mai mulți câini și maimuțe împopoțonați peștiș, am zărit-o pe Nelly a mea. Cine îmi poate descrie extazul?! Cu un strigăt de bucurie m-am aruncat înainte, să-mi îmbrățișez odorul regăsit. Atunci m-am simțit prinsă de mână. O doamnă cu ochi întunecoși, cu o găteală ciudată pe cap, s-a aplecat spre mine.

„Aceasta este pisicuța ta, copila mea? Sărmanul animal a fost de curând adus la noi cu lăbuțele rupte și aproape moartă de foame, dar noi am îngrijit-o bine. Vino înăuntru, inimioara mea, vreau să-ți dau pisicuța înapoi.”

Dorul după odorul meu m-a făcut să uit orice sfială. Am luat-o de mână și am mers cu ea. Nu mai pot să-mi aduc aminte toate amănuntele acelei zile fatale. Numai ca-n vis mă văd într-o încăpere strâmtă, tupilată în spatele unei perdele, în timp ce câțiva copii împopoțonați ciudat, mă înconjurau curioși. Doamna mi-a adus pisicuța și am uitat orice altceva, pentru desfătarea de a putea mângâia și de a copleși cu cele mai dulci nume de alint animalul iubit. Cum se va bucura mama când o voi duce pe Nelly acasă! Trebuia să merg imediat la ea. Am întrebat de îngrijitoarea mea, dar nimeni nu știa nimic despre ea. În cele din urmă am început să plâng. Doamna mi-a vorbit frumos și mi-a dat să beau. Apoi am adormit. Trebuie să fi dormit mult,

mult de tot. Când m-am trezit, era întuneric de tot în jurul meu. Să se fi stins lumina de veghe? În același timp am auzit un zgomot huruit caracteristic și am avut senzația că toată încăperea s-a pus în mișcare cu mine. Și în plus, patul meu era așa de tare, cu totul altfel decât altădată. M-a cuprins o teamă bruscă. Am strigat după îngrijitoare. Niciun răspuns. M-am ridicat și i-am căutat patul, care era lipit de al meu. Dar cine îmi poate descrie groaza când, în loc de acesta, mâna mea a atins o pânză rece și udă?! Speriată și încă pe jumătate adormită, am început să strig tare. Și dintr-odată a fost cineva lângă mine. Nu-l puteam vedea, dar îl auzeam cum mă lămură în șoaptă, să stau foarte liniștită și să nu mai scot un sunet. Vocea străină mi-a sporit teama și am strigat cu atât mai tare. Atunci s-a mișcat ceva în fața mea, în întuneric, s-a făcut auzită o voce bărbătească puternică, furioasă și în clipa următoare s-a aprins o rază de lumină orbitoare. În fața mea stătea un bărbat cu barbă neagră, cu un bici scurt de piele în mână, pe care-l agita spre mine cu gest amenințător, în timp ce-mi striga câteva cuvinte de neînțeles. Ce n-au putut obține cuvintele lămuritoare ale femeii, a pricinuit acum groaza paralizantă. Am tăcut dintr-odată și m-am ghemuit fără zgomot sub pătură, tremurând din toate încheieturile. Bărbatul a râs scurt și s-a întors în altă parte. Lumina s-a stins și era din nou liniște și întuneric în jurul meu. Așa că zăceam acolo cu ochii larg deschiși, torturându-mi micul creier cu o mie de întrebări îngrijorătoare. Unde eram? Cine era omul rău cu biciul? Și de ce nu m-au dus înapoi la mama mea? Dragă domnișoară, eram pe atunci încă un copil atât de mic, dar am sentimentul că aș putea să simt și azi negrăita nenorocire din acea primă noapte. Atunci am simțit ceva moale, cald pe piept, care mi se freca de gât și în același timp mi-a ajuns la ureche un sunet ușor, bine cunoscut.

„Nelly, Nelly a mea!”

Mi-am încolăcit brațele în jurul animalului iubit și mi-am îngropat fața în blana ei.

„Ah, sărmana, sărmana, micuța mea Nelly! Dacă am fi amândouă iar acasă, la scumpa mea mamă!”

Atunci s-a descărcat încordarea. Am început să plâng încet, foarte încet, ca să nu audă omul acela rău și am plâns până am adormit.

Mi-au luat hainele cele frumoase și șiragul de mărgean, de care eram așa de mândră. Ar fi posibil ca această bijuterie valoroasă să le fi dat primul motiv pentru fărădelegea lor. Mie mi se pare mai probabil acum, după toate acelea, că ei deja aruncaseră un ochi asupra mea mai înainte și, dacă ar fi găsit o ocazie, ar fi încercat cu plăcere deja atunci să mă ia în stăpânirea lor, odată cu Nelly. Căci am fost un copil foarte frumos. Cel puțin așa spuneau toți oamenii. Între timp m-am convins că femeia, când m-a revăzut așa, pe neașteptate, prima dată a avut intenția să mă ducă la părinții mei și că ea s-a supus voinței bărbatului ei fără plăcere. Ea a și fost mereu bună cu mine și mi-a dat, ca și în acea primă noapte, ori de câte ori a putut, ocazia să mă joc cu Nelly a mea. Bietul animal trebuia, în restul timpului, să stea într-o cușcă mică.

La început am călătorit foarte repede, zi și noapte, iar eu nu aveam voie să ies din colțul meu. În orice caz, pentru ei conta să ajungă cât mai curând la granița din apropiere, cu toate că împrejurarea de a-și fi stabilit și așa plecarea din localitatea pentru acea seară, le era favorabilă. De îndată ce s-au simțit în afara pericolului, au început lecțiile mele. Eu trebuia să învăț, ca și ceilalți copii, tot felul de trucuri. Fie că la început eram neîndemânatică pentru așa ceva, fie că refuzam cu încăpățănare repetarea lor, pe scurt, temutul bici a șuiert cu o lovitură groaznică pe umărul meu. A fost prima bătaie pe care am primit-o în viața mea și n-am să uit niciodată impresia pe care a făcut-o asupra mea. Ca o găscă rănită asupra vânătorului, așa m-am repezit la schingiuitorul meu, îngrozită și enervată în același timp și când mi-am înfipt dinții mici cât am putut de adânc în mâna lui, am încercat să-i smulg biciul. Dar lupta inegală nu putea să aibă decât un singur deznodământ. Gemând de durere, cu trupul și sufletul zdrobit, zăceam, curând după aceea, pe patul meu amărât și n-am mai îndrăznit niciodată să mă încăpățânez în fața aceluia om înfricoșător. Desigur, am simțit și mai târziu cumplitul bici, dar niciodată ca de acea primă dată. Și eram un copil așa de mic, de mic, răsfățat și răzgâiat de cea mai duioasă dragoste părintească.”

Contesa a tăcut o clipă, copleșită de plinătatea gândurilor, care au fost trezite în ea de această amintire. Apoi a continuat:

„După ce mi-a fost frântă încăpățânarea, studiul meu a făcut repede pași înainte. De felul meu eram sprintenă și elastică și curând am putut să iau parte la micile noastre spectacole. Mai erau acolo încă patru copii mai mari, despre care nu știu exact în ce relație erau cu așa-numiții lor părinți. Eu însămi n-am putut niciodată să mă hotărâsc să-i numesc tată și mamă și au fost destul de omenoși ca să nu obțină lucrul acesta prin forță. În afară de noi, copiii, mica lor trupă era compusă din trei sau patru câini dresați și din Nelly, care, după o strădanie de nespus și multe lovituri, a învățat să șadă drept și solemn într-un mic fotoliu, gătită ca o doamnă frumoasă. Curând am jucat un rol deosebit în spectacolele noastre. Eu eram aplaudată îndelung și când, ca de obicei, eram trimisă cu o farfurioară să adun banii, de cele mai multe ori aduceam în afară de un venit bogat și tot felul de dulciuri de acolo.

Dar în ciuda acestor raze de soare ocazionale și cu toate că felul în care eram tratată a devenit într-o măsură mai prietenos când m-am arătat de folos răpitorilor mei, n-am putut să mă obișnuiesc cu acea viață. Mai ales față de Kupko, așa se numea bărbatul, am păstrat de la acea primă maltratare o profundă aversiune, da, simțeam în preajma lui un disconfort fizic. Și față de ceilalți copii m-am închis în mine cât a fost posibil și am făcut-o numai pe Nelly tovarășa bucuriilor și suferințelor mele. Prin aceasta o provocam, desigur, la glume și pozne răutăcioase, în urma cărora aveam mult de suferit. Dar îi mulțumesc Dumnezeului meu și azi, în genunchi, că a implantat atunci în inima mea de copil, această neîncredere, această teamă instinctivă și astfel m-a ferit să mă scufund în brutalitatea și josnicia mediului care mă înconjura.

Încotro ne-am îndreptat întâi și în ce localități am ajuns mai târziu, nu știu să spun. Cât îmi aduc eu aminte, primii doi sau trei ani am umblat prin Italia, poposind peste tot în localitățile mai mici, pentru a ne da spectacolele, la care, de obicei, dădea fuga o mare mulțime de oameni, care însoțeau scamatoriile noastre cu ovații zgomotoase și gesticulări. Mai târziu ne-am îndreptat spre Tirol și Austria și am pornit apoi în susul Dunării, spre vest. Când am ajuns la Rin, tocmai se terminase culesul strugurilor și fiecare se bucura mult de rezultatul lui. Astfel că am fost primiți bine și nu s-au zgârcit cu pfenigii și creșterii. Aveam pe atunci 8-9 ani și vorbeam un amestec de franțuzește și italienește, căruia în ultima vreme au început să i se adauge și unele crâmpie de limbă germană. Mie nu mi-a scăpat că aplauzele adresate mie au devenit mai sărăcăcioase și de curând l-am auzit pe Kupko spunând că a sosit vremea să-și caute un copil mai tânăr și să scape de unul mai mare. Dar n-am avut timp să mă gândesc la cele două lucruri. Tot sufletul meu era preocupat de soarta scumpei mele Nelly. Sărmanul animal era bolnav de câteva zile și n-a fost în stare să participe la reprezentațiile noastre. Dar am îngrijit-o cu dragoste devotată și am nădăjduit cu încredere că se va însănătoși. Prin urmare, cine îmi poate descrie spaima când, fiind pe cale să adorm, am auzit într-o seară, cum conducătorul trupei noastre a spus nevestei lui: „Ori faci mâine rost de otravă, ori leg o piatră de gâtul animalului nefolositor și-l înec în Rin. Cred că avem destule de făcut ca să săturăm toate gurile și nu avem nevoie să cărăm după noi o mătă bătrână și bolnavă.”

M-am simțit, la aceste cuvinte, ca și când mi-ar îngheța sângele în inimă. Nelly, scumpa mea Nelly, înecată sau otrăvită? Nu, chiar dacă m-ar costa propria viață, acest lucru nu puteam și nu trebuia să-l admit. M-am ridicat ca nu cumva să ațipesc și am ascultat cu răsuflarea tăiată, până când sforăitul pe mai multe voci a tovarășilor mei m-a anunțat că totul în jurul meu zace într-un somn adânc. Atunci m-am sculat încet. Cunoșteam exact locul din căruță unde era cușca lui Nelly. Cu degete tremurânde am tras înapoi zăvorul, am luat pisica pe braț după ce am liniștit-o cu mângâieri drăgăstoase și am încercat să nimeresc ieșirea. Trebuia să trec cu scumpa mea povară, foarte aproape de patul dușmanului ei de moarte, da, aproape trebuia să pășesc peste culcușul lui. Inima mea bătea cu o teamă neliniștită. Dar Dumnezeu s-a îndurat de mine; venise ceasul să mă salveze. Nimeni n-a auzit foșnetul paielor sub picioarele mele, nimeni n-a simțit mișcarea roții care, atunci când am călcat pe ea sărind jos, s-a mișcat o clipă scârțâind încet. Și

astfel stăteam afară, inspirând ușurată, în aerul nopții rece și limpede. Apoi m-am grăbit, cât de repede m-au putut purta picioarele, peste câmp. – Ajunseserăm abia cu o seară înainte în acest loc. Nu cunoșteam nici drumul, nici cărarea și abia dacă le recunoșteam la lumina slabă a lunii. Dar îmi era totuna încotro mergeam, dacă fiecare pas mă ducea tot mai departe de violența schingiuitorului meu. Se iveau zorile când, în sfârșit, m-am prăbușit la marginea unei păduri și am adormit de epuizare.

Acolo m-a găsit pădurarul și m-a luat acasă la el. Ce-i drept, nevasta lui a făcut ochii mari, când bărbatul ei i-a adus acasă copilul palid și zdrențaros, care nu înțelegea nici un cuvânt în germană și cu mii de lacrimi și cu gesturile cele mai stăruitoare strângea mereu în brațe pisicuța bolnavă, iar de îndată ce afară se auzea un zgomot, fugea îngrozit și tremurând cu ea în colțul cel mai îndepărtat. Dar ea mi-a dat pâine și lapte, mi-a permis să mănânc la masă împreună cu ei, chiar dacă la o oarecare distanță de proprii ei copii, iar seara mi-a pregătit un pat pe podea, cum n-am cunoscut unul așa de minunat în anii rătăcirii mele.

Somnul în iarba înrourată a fost, totuși prea mult pentru mine, fiind îmbrăcată subțire și transpirată de la alergarea rapidă. M-am îmbolnăvit foarte tare. Acei oameni buni m-au îngrijit cu devotament, amintindu-și de Mântuitorul care zice: ‚Oricine primește un copilăș în Numele Meu, pe Mine Mă primește.‘ El să le răsplătească înmiit, în îndurarea Lui! După ce m-am însănătoșit, doamna mi-a adus câteva lucruri uzate de la fiica ei cea mai mică, pentru că ale mele fuseseră prea sărăcicioase și rele. Prima mea întrebare a fost în legătură cu Nelly. Ei dădeau din cap sau ridicau din umeri. Abia când au văzut că am început să scotocesc după ea în toate ungherele, cuprinsă de o teamă de moarte, m-au dus în grădină și mi-ai arătat un mormânt mic, acoperit cu ochiul-boului și alte flori de toamnă. A durat mult până am priceput sensul acestei mici movile. Dar când în sfârșit am avut cumplita certitudine că Nelly, Nelly a mea este cu adevărat moartă, m-am aruncat la pământ și am acoperit florile atât de pătimaș cu lacrimi și sărutări, încât în cele din urmă, nevasta pădurarului m-a lua de acolo cu forța. Seara târziu, când am crezut că nu mă observă nimeni, m-am furișat din nou în grădină. Trebuia să văd dacă Nelly într-adevăr zăcea acolo, dedesubt. – Dar cruțați-mă de a mă transpune înapoi, în ceasul acela!”

Mâna contesei a alunecat dezmierdând instinctiv blana albă a odorului ei, apoi a continuat:

„În dimineața următoare am fost îmbrăcată deosebit de îngrijit, iar părul meu creț, care nu voia să se supună, a fost iar și iar periat. Apoi pădurarul m-a luat de mână și a mers cu mine prin pădure. Puterilor mele încă slabe, drumul li s-a părut de o lungime care nu se termină niciodată. La sfârșit m-am târât încet după el, peste câmp și pe ulița unui sat, unde toată lumea se holba la mine curioasă și râdeau șușotind când salutăm în dreapta și-n stânga, așa cum învățasem de la Kupko. La urmă am intrat într-o casă mare, ca un castel și câteva minute mai târziu stăteam în fața unei doamne înalte, frumoase, care s-a aplecat mult spre mine și m-a privit prietenos, cercetător în față, cu ochii ei frumoși, albaștri. Nu știu cum s-a întâmplat. Acești ochi albaștri au vrăjit copilul sălbatic de sperios, deja cu acea primă privire. Mi-am încolăcit brațele în jurul gâtului ei și am exclamat într-o franceză stricată: ‚O, te rog, te rog, lasă-mă să rămân la tine; tu ești așa de bună și de frumoasă ca mama mea.‘

Atunci m-a sărutat pe frunte și a vorbit mult, mult cu pădurarul. Apoi s-a întors spre mine și mi-a zis în franceză: ‚Dacă vrei să fii bună și cuminte, vreau să te păstrez aici, copila mea.‘

De atunci a început pentru mine o perioadă frumoasă, fericită. Floricica avea pământul în care putea prinde rădăcini, iar păsărica găsisse cuibul, care-i oferea adăpost sigur în fața tuturor furtunilor. Despre tovarășii mei de atunci n-am mai auzit nimic. Probabil puterea conștiinței rele i-a împiedicat de la orice investigație. La început, doamna Streit, căci acesta era numele moșieresei, a căutat să facă puțină lumină asupra provenienței mele, din răspunsurile mele încălcite. Dar amintirile mele erau prea neclare, ca să se poată sprijini pe ele cu o oarecare siguranță. Astfel că a renunțat curând la nădejdea de a mă putea reda părinților mei și a fost mulțumită de aceasta, să primească în casă și în inimă, copilul orfan pe care Dumnezeu i l-a dat.

Ah! Și ce fericită eram! Acum, în sfârșit, inima mea cu simțiri calde putea să reverse jarul mult reținut, în dragoste recunoscătoare asupra părinților adoptivi și a fraților. De binefăcătoarea mea, mai cu seamă, eram atașată cu o sinceritate entuziastă. Ajungea o privire a ochilor ei albaștri, pentru a înăbuși în față orice obiecție și a mă îndemna la cea mai mare străduință. Normal că eram neștiutoare fără margini, iar educatoarea a dat la început disperată din cap. Cu toate acestea ea și-a dat toată silința; ceilalți ai casei au ajutat și ei și pentru că eu eram bine dotată și plină de râvna arzătoare de a câștiga satisfacția sufletească a mamei mele adoptive, am reușit să-i ajung din urmă pe cei doi mai mici și să fac împreună cu ei pași importanți. Orele de religie le făceam chiar cu doamna Streit și cum se mai pricepea să aducă Cuvântul lui Dumnezeu aproape de inima copiilor și să ne conducă la Domnul. De pe buzele ei am auzit mai întâi cu înțelegere, dulcele Nume Isus, care a devenit lumina și puterea vieții mele.

După ce am crescut, am observat, desigur, că în casă nu erau toate așa cum trebuiau. Inspectorul a fost concediat și domnul Streit era toată ziua pe câmp sau ocupat în curte și de multe ori arăta așa de palid și de deprimat, când se așeza seara alături de noi. Și mai mult mă durea când, ca și acum adesea, vedeam ochii mamei mele adoptive plini cu lacrimi. Am întrebato odată, dar ea a spus refuzând amabil: ‚Lasă, copilă dragă, când vei fi mai mare, cu siguranță vei afla pe propria ta piele, cum cei mari, pur și simplu nu pot renunța la îngrijorări. Și lucrul acesta este cel mai nehibzuit dintre toate câte le putem face, căci nu ne aduc altceva decât suferința inimii și nopți nedormite.‘

Curând după aceea a plecat și educatoarea, iar mama a împărțit cu fiica cea mare, care tocmai venise acasă de la pension, sarcina instruirii noastre. Totuși, eu am fost trimisă o dată pe săptămână în oraș, ca să primesc de la un profesor de acolo lecții de muzică, pe care o iubeam cu pasiune și pentru care arătam o înclinație deosebită. În rest, toate își urmau drumul lor obișnuit, iar eu eram, în felul copiilor, fără griji și fericită.

În ziua de după confirmarea mea – a fost o zi festivă, o zi frumoasă de neuitat pentru mine -, m-a chemat mama mea adoptivă în camera ei și a vorbit mult și serios cu mine.

‚Tu știi, copilă dragă, a zis ea, ‚că nu mi-ar plăcea nimic mai mult decât să-ți pot oferi pentru totdeauna un cămin în casa mea. Dar Dumnezeu știe cât vom mai rămâne noi înșine aici și cât de curând propriile mele fiice vor fi nevoite să-și câștige pâinea prin case străine. De aceea folosește ocazia, până ți se oferă și folosește-ți toată râvna, să-ți desăvârșești talentul pentru muzică. Crede-mă, Dumnezeu nu ți-a dat acest talent degeaba. Este un dar al lui Dumnezeu, pe care trebuie să-l cultivi; poate îți va aduce cândva multă binecuvântare.‘

Începând de atunci m-am dedicat aproape în exclusivitate muzicii și am avansat atât de repede, încât profesorul meu chiar mi-a cerut să cânt împreună cu el într-un concert, când moartea domnului Streit, care de prea multă solicitare a făcut o aprindere de plămâni, a dat dintr-odată o altă întorsătură vieții noastre. Moșia a trebuit vândută, iar noi ne-am mutat la Köln, unde doamna Streit avea rude, în a căror casă sora mea adoptivă cea mai mare s-a mutat de îndată, pentru a-și ajuta mătușa la îngrijirea și creșterea copiilor. Dintre fii, unul a părăsit de aceea universitatea, cel mai mic a intrat ucenic la un negustor, în timp ce Emmy și eu am rămas la mama. Profesorul meu mi-a făcut rost curând, la rugămintea mea, de câteva ore și mândria mea n-a cunoscut margini, când am putut să aduc acasă binefăcătoarei mele, primii bani câștigați de mine.

Să fi trecut cam doi ani, când într-o zi am primit invitația din partea unei familii distinse, domnul și doamna von Kosel, care mă auziseră cântând într-un concert, să-i însoțesc într-o călătorie în Elveția și la Paris și să dau fiicelor lor lecții de muzică și conversație în limba franceză. Oricât de grea mi-ar fi fost despărțirea de iubita mea mamă adoptivă, totuși nu aceasta conta, că eram o fetișcană, nu puteam să nu apuc, cu mii de bucurii, o asemenea ocazie ademenitoare, de a vedea puțin lumea. Ah, n-am bănuț când m-am despărțit de ea, ce-i drept, cu lacrimi în ochi, dar totuși cu o emoție fericită, că niciodată n-o voi mai privi în ochii ei albaștri, că nu voi mai auzi niciodată această voce iubită. Și mulțumesc Domnului că n-am presimțit

nimic, că n-am putut presimți nimic. Altfel nu m-aș fi decis niciodată să plec în acea călătorie, care urma să fie așa de hotărâtoare pentru viața mea.

Șederea noastră la Paris se apropia de sfârșit. Domnul și doamna von Kosel au trăit în ultima vreme foarte sociabil, așa că seara eram de cele mai multe ori singură cu cele două fete. Într-o noapte, doamna von Kosel s-a întors deosebit de satisfăcută și mi-a povestit despre amabilitatea gazdei ei, care s-a interesat amănunțit despre fiicele ei și că i-a promis că mâine îi face vizită cu ele. Dar când a venit dimineața, zăcea cu o migrenă puternică în pat. Sărmana femeie nu plătea rar bucuriile serii așa de scump. Așa că m-a chemat și m-a rugat să însoțesc în locul ei tinerele fete, pentru că doamna voia în zilele următoare să părăsească Parisul pentru mai multă vreme. Desigur, am fost pregătită cu bucurie să fac lucrul acesta și nu mă gândeam, în timp ce curând după aceea ne aflam în anticamera unui hotel elegant, la nimic altceva, decât ca protejatele mele să se poarte cât mai amabil și convenabil. – Atunci s-a deschis ușa și a intrat o doamnă, a cărei înfățișare avea, în ciuda rochiei simple, negre, ceva atrăgător și distins de nedescris. Ne-a salutat amabil și ne-a rugat s-o urmăm în salon. Ea a mers înainte, de fiecare parte ținând de mână câte una din tinerele fete. Eu le-am urmat. Dar am rămas ca încremenită pe prag. Pe perete, exact în fața mea, atârna un tablou, din a cărui ramă lată, aurită mă priveau o pereche de ochi întunecoși de copil, așa ciudat de cunoscuți. Și lângă copil, pe jilț, Dumnezeule îndurător, era cu puțință?

„Nelly, Nelly a mea!” am strigat eu, repezindu-mă înainte și uitând de toate celelalte.

În clipa următoare gazda a fost lângă mine. Era palidă ca moartea.

„Ce știți despre Nelly? Pentru Dumnezeu, vorbiți! Nu vă dați seama cât atârână de aceasta, pentru mine!”

Pe cât mă rușinam că m-am lăsat târâtă de încordarea mea, pe atât de puțin am fost în stare s-o gestionez.

„Am avut o pisică, pe care o chema așa, exact ca aceasta”, am bâiguit eu în cele din urmă, „și ea a fost singurul lucru pe care l-am avut, da, singura mea bucurie și mângâiere într-o vreme grea, rea.”

„Cum vă numiți?” Vocea ei a răsunat aproape aspru, din cauza unei emoții lăuntrice.

„Antoinette Streit. Dar acesta este doar numele părinților mei adoptivi.”

„Și părinții dumneavoastră?” Mi-a luat mâna și s-a uitat în ochii mei cu o privire așa de temătoare, de dornică, de cercetătoare, încât am simțit-o până în adâncul inimii, dureroasă și în același timp plină de încântare.

„Nu știu nimic despre ei. Copil mic fiind, le-am fost răpită și n-am mai auzit niciodată nimic despre ei. și totuși, nu știu cum se face, că o voce interioară îmi spune cu o siguranță de necontestat: acel copil din tablou sunt eu!”

Atunci o pereche de brațe s-au încolăcit în jurul meu și o voce pe jumătate înecată în lacrimi, dar totuși așa de dulce cum încă n-am auzit alta pe pământ, a șoptit: „Copilul meu, copilul meu, Nelly a mea!”

„Mamă!” am strigat și am simțit ca și când numele iubit de alint, care a lipsit mult timp, ar fi rupt vălul care a ascuns paradisul copilăriei mele.

Atunci ușa s-a deschis cu o smucitură și a năvălit înăuntru un domn cu păr cărunt, tatăl meu. Lăsați-mă să tac, căci nici o limbă și nici o pană n-ar putea să evoce clipele înalte, de negrăită fericire care au urmat. Da, Dumnezeu, după toate rătăcirile vieții mele m-a adus în chip minunat și fericit acasă, la inima părinților mei, care, după ce toate cercetările au rămas fără rezultat, au jelit de mult ca moartă singura lor fiică.

Bineînțeles că m-am mutat încă în aceeași zi la părinții mei și înainte de a mă duce în seara aceea la culcare, pentru prima dată cu adevărat iar acasă, cu revărsare de mulțumire față de Dumnezeu, am scris o scrisoare lungă binefăcătoarei mele. Ea, înainte de toate, trebuia să ia parte la fericirea mea. Ah, ce bucurioasă am fost mai târziu, că atunci mi-am urmat impulsul inimii și n-am amânat scrisoarea mai mult. A fost ultima ei bucurie pământescă. Doar câteva

zile mai târziu am primit, cu ultimele rânduri pe care le-a mai scris pentru mine cu mâna tremurândă, pe patul ei de moarte, vestea plecării acasă a acestei doamne nobile și de neuitat.

Cu surorile mele adoptive, față de care părinții mei se străduiau în toate felurile să-și arate recunoștința, am rămas mult timp într-o corespondență activă. Între timp, după ce s-au măritat, răspunsurile lor au devenit tot mai rare și în cele din urmă s-au oprit de tot.

După moartea timpurie a iubitului meu soț, m-am întors în Franța și am înființat aici orfelinatul pentru copii fără părinți și fără prieteni. A fost o jertfă de mulțumire pe care am adus-o Domnului pentru ajutorul lui minunat, iar El, în harul Lui, a întrebuițat-o în așa fel, ca să găsesc în viața mea singuratică de văduvă, în dragostea acestor copii, multe bucurii și compensație pentru fericirea de a fi mamă, care mi-a fost refuzată. În cea mai mare parte a anului, dar mai cu seama întotdeauna în 30 martie, ziua fondării institutului și totodată ziua în care Dumnezeu m-a redat într-un mod așa de minunat părinților mei, obișnuiesc să supraviețuiesc în această casă, într-o singurătate liniștită. Slavă și mulțumire Domnului, care acum iar, tot într-o zi de 30 martie îmi dă ocazia de mult dorită, să achit o mică parte din datoria mea de recunoștință, strănepoatei binefăcătoare mele. Martha trebuie să devină întâi o elevă a acestui institut. Eu sunt bătrână și n-am învățat niciodată să mă port cu copiii. Mă tem că o voi răsfața, așa cum am făcut cu Nelly.” Și zicând acestea, a mângâiat pisica, ce zăcea confortabil, torcând în poala ei. „Nu este, desigur, Nelly cea veritabilă, după cum știți. Copiii mi-au făcut o surpriză cu acest animal frumos, cu ocazia precedentei sărbători a fondării. Iar eu, femeie bătrână, copilăroasă, n-am putut să mă împotrivesc farmecului amintirii, care flutura spre mine din blana ei moale, albă.”

Ascultasem cu o încordare care-ți taie respirația. Acum, când contesa tăcea, am sărit în picioare și în timp ce, fără să vreau m-am prăbușit lângă jilțul ei, i-am apăsat mâna pe buzele mele.

„Dumnezeu să vă răsplătească, doamnă contesă, pentru ceea ce vreți să faceți pentru copilul prietenei mele!” am spus eu emoționată. „Și pentru aceasta vă mai mulțumesc, că în imaginea în oglindă a vieții dumneavoastră mi-ați arătat din nou, cum în țesătura cea mai încâlcită este totuși mâna lui Dumnezeu, care leagă și dirijează toate firele. Sunt sigură că El, care mi-a ascultat rugăciunea pentru această orfană, mai mult decât am putut eu să sper, va merge și cu mine peste ocean și îmi va arăta cum să mă descurc în viața mea mai departe.”

Atunci s-au auzit bătăi în ușă și, condusă de două fete mici, a intrat Martha. Arăta minunat cu coronița verde pe care i-au împletit-o prietenele de joacă.

Contesa i-a făcut semn să se apropie de ea.

„Mă vei iubi și pe mine și vei vrea să rămâi la mine?”

Și în timp ce Martha dădea din cap afirmativ, încrezătoare și veselă, a cuprins-o în brațe și a zis: „Copila mea scumpă, Domnul să binecuvânteze venirea ta și plecarea ta, de acum și până în veci. Amin!”

5. O VIZITĂ LA UN BOLNAV ÎN TIMPUL CĂLĂTORIEI

Era în toamna târzie a anului 1827. Ziua înnorată de noiembrie se potrivea într-un total stării de spirit, cu care m-am lăsat dus la Berlin în poștalionul rapid. Despărțirea de patrie mi-a fost mai grea ca de obicei; a trebuit să-mi iau rămas bun de la fratele meu cel mai mare, fără speranța de a-l mai vedea, pentru că se ofilea vizibil în întâmpinarea unei morți apropiate, din cauza tuberculozei. Între timp m-a ajuns vestea pe drum, că o speranță devenită foarte valoroasă pentru mine, a cărei împlinire m-ar fi chemat înapoi în patrie și ar fi făcut pe drumul vieții mele o cotitură foarte dorită de mine pe atunci, plecase în mormânt. Ceața tulbure de toamnă îmi zăcea pe suflet. Ba rugându-mă și frământând Cuvântul lui Dumnezeu în inima mea, ba visând iar, m-

am lăsat tăcut pradă gândurilor mele. Stăteam singur în trăsură, lângă surugiu. Priveam norii, care aproape că atârnav până pe pământ și ascultam vântul care foșnea peste miriște și culca frunzele ruginite în mormântul lor. Dacă în general îmi era greu să leg o conversație în timpul călătoriei, aveam cu atât mai puțin chef de așa ceva în dispoziția de atunci, de aceea am și găsit o scuză față de glasul interior, care m-a muștră pentru neglijența nemiloasă în care am lăsat să treacă fără folos ocazia bună de a spune surugiului un cuvânt de viață. Atunci Domnul a deschis larg o ușă, pe neașteptate și Și-a silit slujitorul să intre și să transmită mesajul cu care fusese însărcinat.

Când s-a înserat, l-am întrebat pe surugiu când va ajunge trăsură la H. și cât timp va rămâne acolo. El mi-a dat informația dorită, cu adaosul că el nu va călători mai departe cu mine, ci va fi înlocuit de un coleg; el locuia în H, iar soția lui era așa de bolnavă, încât probabil va muri. Glasul i s-a înmuiat când a spus aceasta și și-a șters o lacrimă din ochi. Compasiunea mea s-a trezit imediat, dar și prima mea dorință să-i mărturisesc bărbatului Cuvântul lui Dumnezeu. Întâi am întors discuția spre împrejurările exterioare. L-am lăsat să-mi povestească, ascultând cu interes, cum a participat la campaniile militare ca flăcău de 18 ani, mai târziu a mai slujit câțiva ani, apoi, odată cu retragerea a primit o slujbă la poștalion, iar cu patru ani în urmă s-a căsătorit; căsnicia lui a fost așa de fericită, cum n-ar mai putea fi alta. Dar de la nașterea primului său copil, soția lui a început a boli, copilul a fost mereu bolnăvicios și a făcut mamei multe griji și greutăți; cu un an în urmă copilul a murit și ca urmare a mâhnirii pentru această pierdere și a efortului prelungit în îngrijire, soția lui a făcut tuberculoză, care a dus-o acum pe marginea mormântului; probabil ar putea muri în orice zi. El s-a plâns de slujba lui, care îl lasă numai puțin timp să stea cu soția lui și a încheiat cu izbucnirea despre stare lui sufletească fără nădejde. „Dacă Dumnezeu nostru îmi ia soția, atunci doresc să mă ia imediat mai bine și pe mine de pe lume; nu știu ce să mai fac pe lume. Nu mai am nici o bucurie de viață și nu mai am pe nimeni pe lume care să mă intereseze; părinții mei au murit de mult, iar rudele mele locuiesc în fundul Prusiei de Est. Pentru mine ar fi cel mai bine, dacă m-ar duce la cimitir împreună cu soția mea. Doar toți trebuie să murim odată.” – „Dar sunteți pregătit de moarte?” l-am întrebat eu, în timp ce îi luam mâna și-l priveam în ochi. El m-a privit ca unul care nu înțelege sensul întrebării. Eu am vorbit mai departe despre veșnicie și despre judecata lui Dumnezeu, unde moartea îl duce pe păcătos. – „Dar ce părere aveți despre mine?” a răspuns el; „Mă considerați un om rău?” – Acum ușa era deschisă pentru vestirea cuvântului despre păcat și despre îndurare, iar Domnul a făcut ca slujitorul Său să-și deschidă gura cu bucurie. Bărbatul a vorbit acum deschis, deoarece câștigase încredere. În sânul Bisericii Evanghelice fusese crescut cu roșcovele celui mai ordinar raționalism. „Fă dreptate și nu te teme de nimeni” sau: „Fii mereu devotat și cinstit”. – Aceasta era toată calea mântuirii lui, iar în memoria lui mai era doar ceva despre „Bunul Dumnezeu” care a creat totul și care este așa de bun și de îndurător, încât n-ar lua-o chiar așa de exact cu greșelile noastre, numai de-am avea o inimă bună; și despre Isus, cel mai bun om care a trăit vreodată și care ne-a lăsat un model, cum să trăim frumos și evlavios; numai că - a adăugat el foarte naiv - acum n-am mai putea-o face ca atunci; lumea s-a schimbat. – M-a atras, în general, naturalețea și naivitatea nechibzuită din afirmațiile lui, cu care și-a deschis inima. Se putea observa că nu avea nici cea mai vagă idee că Biblia vorbea cu totul altfel, și cuvântul despre cruce, singurul care aduce mântuirea, nu-l cunoștea absolut deloc. Despre Biblie nu știa mai mult, decât că este o carte bună, în care sunt povestiri frumoase; și a mai povestit că soția lui avea o Biblie **foarte frumoasă, primită în dar de la nașă**, cu ocazia confirmării, despre a cărei copertă și ilustrații știa, însă, mai multe decât despre conținutul ei. Datorită meseriei sale se considera deplin îndreptățit că nu mergea duminica la biserică și că nici nu citea Biblia, cu atât mai mult, cu cât într-una din duminici, în cea pe care o avea liberă, pentru a-și face rugăciunea, chiar și de când s-a însurat, a mers mereu împreună cu soția lui la împărțășanie: numai în acest an n-a mers, pentru că soția lui era prea slăbită. Discuția noastră a devenit tot mai însuflețită și cu cât înaintam mai mult cu propovăduirea crucii, cu atât asculta mai atent și nu mă întrerupea cu contraziceri, ci

doar cu exclamații de uimire în legătură cu învățătura nouă, niciodată auzită și cu întrebări care dovedeau mereu, ce interes arăta inima lui pentru acest lucru. Cine eram, văzuse din biletul de călătorie; dar nu putea înțelege cum un bărbat așa de tânăr să aibă o cu totul altă învățătură decât „vechii preoți”. Mica mea Biblie din care citisem, o aveam încă în mână. Nu puteam să citesc, pentru că se întunecase; dar i-am dovedit că tot ce i-am spus este scris în acest Cuvânt al lui Dumnezeu și el este unicul adevăr veșnic. Un cuvânt a făcut în mod deosebit impresie asupra lui. Chiar înainte îl citisem încet, pentru mine, iar acum am legat de acest cuvânt propovăduirea mea despre mântuire. Era cuvântul apostolului din Efeseni 2.8-9: **„Prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; căci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni.”** Acest cuvânt i-a căzut vizibil la inimă. Sper că a devenit în el sămânța vieții veșnice. Datorită acestei discuții, orele au trecut repede. Cu mărturisirea, așa cum este normal să decurgă lucrurile, mi-a crescut imboldul viu, plăcerea mare față de ea. Cețurile care-mi împovăraseră sufletul cu o apăsare grea, au dispărut; stăteam în razele luminoase ale soarelui îndurării și puteam, din experiență proaspătă și nemijlocită, cu inimă recunoscătoare, să laud plinătatea nemărginită a tuturor lucrurilor bune pe care le avem în Hristos Isus. Am observat că vizitiul poștalionului s-a întors de mai multe ori spre noi, pentru a prinde unele cuvinte din discuția noastră. Și lui i se adresa cuvântul meu și am vorbit cu plăcere mai tare, ca să-i spun și lui cuvântul vieții; trăsura devenise amvon.

Când ne-am apropiat de oraș și a trebuit să ne întrerupem conversația, surugiul mi-a luat mâna, mi-a strâns-o cu ambele mâini cu toată sinceritatea și mi-a mulțumit cu o voce emoționată pentru tot ce i-am spus. „Îmi pare foarte rău că nu mai călătorim împreună câteva ore” a zis el și a adăugat: „Dar dragă domnule predicator, de ce ați stat toată ziua lângă mine și nu mi-ați spus nimic despre acestea? Câte n-am fi vorbit atunci despre ele!” Întrebarea m-a străfulgerat în inimă. A trebuit să mă recunosc vinovat în fața lui Dumnezeu și a lui. – „Dar atunci nu puteți să-mi refuzați o rugămintă”, a continuat el. – „Trebuie să mergeți la soția mea. Sărmana mea soție n-a auzit încă niciodată asemenea cuvinte bune și mângâietoare. Preoții noștri nu ne spun așa ceva. Vă rog, veniți imediat cu mine la soția mea bolnavă!” Am stat puțin pe gânduri, dacă o femeie pe moarte mai poate primi seara așa de târziu vizita unui străin. Nu face nimic, a fost el de părere; doar este bine ca ea să audă Cuvântul lui Dumnezeu, ca să poată muri mântuită. El nu i-ar putea repeta aceste lucruri așa cum le-a auzit; nici el nu le știe încă așa cum ar trebui; își simte inima așa ca niciodată. La rugămintea lui am promis cu plăcere, dar a trebuit să recunosc în acesta porunca Domnului meu. Poștalionul s-a oprit. Surugiul l-a întâmpinat imediat pe primul care s-a arătat, cu întrebarea: „Mai trăiește soția mea?” El a salutat „Da”-ul cu un fericit „Mulțumesc lui Dumnezeu!”, și-a aruncat geanta colegului său și a plecat repede cu mine, ca să nu piardă nici o clipă din cele trei sferturi de oră cât stătea trăsura, în timp ce porunca să fiu anunțat la el acasă. Aveam un sentiment foarte ciudat când mergeam cu el, cu pași grăbiți pe străzile orașului străin, pentru a face o vizită la un bolnav. Așa ceva încă nu mi s-a întâmplat în călătorie. Dar în lăuntru meu eram sigur că lucrul acesta era de la Domnul. Surugiul era foarte emoționat. Exclama într-una: **„O, ce se va bucura soția mea când va afla că poate ajunge gratis în cer!”** Am prezentat Domnului cuvântul Său: „Să nu vă îngrijorați cum sau ce să spuneți”. Am ajuns curând la locuința situată în apropiere. Dar când am cotit din stradă într-o uliță întunecoasă, care ducea la o casă dosnică, el mi-a luat cu grijă brațul pentru a mă conduce și a spus în timp ce-mi strângea brațul la pieptul lui: „Doamne, Dumnezeule din cer, cine ar fi crezut că în durerea inimii mele voi avea asemenea bucurie!” Când i-am mulțumit pentru grija cu care m-a condus prin curtea întunecată și pe scări în sus, a spus: „Aceasta chiar că merită osteneala! Doar vreți să fiți atât de bun și să arătați bunei mele soții calea spre cer, așa cum mi-ați arătat-o mie.” L-am îndrumat la Domnul. Am intrat în casă. El voia să mă ducă imediat în cameră, la patul soției sale. Aproape a trebuit să-l silesc să o pregătească mai înainte pentru vizita mea. Am auzit cum a zis, intrând: „Luise, ți-am adus un domn care vrea să-ți arate calea spre cer; este un predicator străin.”

– ‚Doamne, fă Tu Cuvântul Tău real!’ am suspinat eu și mi-am dezbrăcat paltonul, în timp ce el venea ca să mă conducă la soția lui. Priveliștea tinerei bolnave a fost emoționantă pentru mine. Trandafirii mormântului înfloriseră pe obraji ei, iar ochii aveau strălucirea neliniștitoare a temperaturii foarte mari, distrugătoare. Salutul meu a exprimat compasiunea mea și scuza pentru sosirea târzie a unui străin. Ea mi-a întins mâna și ne-am așezat lângă pat. ‚Sunteți pe moarte’, am început eu, ‚iar Dumnezeu îndurător care nu vrea moartea păcătosului, ci ca el să se pocăiască și să trăiască, vă trimite acum vestea despre Mântuitorul care-i mântuiește pe păcătoși. Așa-i că doriți foarte mult să fiți mântuită?’ ‚Ah, Doamne, Dumnezeule!’ a exclamat ea abia auzit. ‚Nu știu cum mă simt. Mi-e așa de groază de moarte!’ Am preluat acest cuvânt și i-am arătat de unde vine teama de moarte și cum aceasta este pentru noi o mărturie a păcatului; ‚Moartea este plata păcatului, dar darul lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru.’ I-am arătat că Domnul Isus, al Cărui mesager eram, prin moartea Sa i-a luat morții puterea și deci îi spune și ei: ‚Adevărat, adevărat vă spun: cine crede în mine are viața veșnică” și cu aceste cuvinte ale Domnului, spuse Martei (Ioan 11,25-26), i-am explicat mai pe îndelete. Ea nu putea vorbi mult, dar asculta cu cea mai încordată atenție, iar ochii ei ațintiți spre mine păreau că vor să soarbă orice cuvânt de pe buzele mele. Și când o priveam pe ea și pe soțul ei, care o ținea în brațe ca să stea puțin ridicată, atunci trebuia să-mi mărturisesc că niciodată n-am avut în fața mea niște ascultători așa de atenți. De multe ori bărbatul mă întrerupea cu câte un cuvânt de confirmare, de îmbărbătare. ‚Da, ia gândește-te Luise’, - a zis printre altele, ‚toate acestea se primesc în dar. Vezi? Aceasta nu ne-o putem câștiga, dar nici nu trebuie. Noi am crezut întotdeauna că dacă am fi drepti și am lăsa pe ceilalți în pace, cu siguranță am ajunge în cer. Așa ni s-a spus mereu. Dar acum știu bine că toate acestea nu înseamnă nimic. Acestea sunt înșelătorii, cu care poți să-i păcălești pe oameni, dar nici într-un caz pe Dumnezeu. Ei bine, gândește-te, Luise, cerul se poate primi în dar, absolut gratis. Lucrul acesta scrie în Biblie: suntem mântuiți gratuit, din har. Ei, cum se numește versetul acela frumos, dragă domnule predicator? Trebuie să mi-l arătați în Biblie.’ – El a chemat o femeie care o îngrijea pe bolnavă, ca să-mi dea Biblia soției sale, care era pe comodă. ‚Vedeți, domnule predicator, aceasta este frumoasa Biblie despre care v-m vorbit. Încă este ca și nouă. Ah, Dumnezeule, iartă-ne ca n-am folosit-o. Dar chiar n-am știut că în Biblie sunt atâtea versete mângâietoare, altfel aș fi citit mai mult din ea. Dar de acum se va schimba situația cu Dumnezeu.’

În timp ce femeia îmi întindea Biblia, mi-a arătat și o carte care era pe ea, care, așa cum a spus, trimisă de stăpâna casei, pentru a-și face rugăciunea din ea. Era ‚Ore de rugăciune”. – ‚Ei, oameni buni’ am spus eu, ‚puteți alege; în această carte scrie că trebuie să vă dobândiți mântuirea prin propriile forțe și propria evlavie, iar în Biblie scrie că Dumnezeu vrea să v-o dăruiască din har, pentru că nu putem niciodată să ne-o câștigăm singuri.’ – ‚Ah, numai de ar vrea Dumnezeu să Se îndure de mine și să mă primească în cer’, a șoptit bolnava, iar ochii ei erau plini de lacrimi, în timp ce privea în sus cu expresia unei inimi doritoare de mântuire și pace. Dar bărbatul a luat cartea din mâna mea și în zelul lui a aruncat-o în spatele lui, pe masă. ‚Poftim, asta mai lipsea! De o asemenea carte nu mai am nevoie; lucrul acesta am să i-l spun mâine și doamnei Raetin. Citiți-ne din Biblie despre harul lui Dumnezeu și că-l primim gratis!’ Am citit Efesenii 1,3-7 și capitolul 2,1.10, unde sunt scrise minunatele cuvinte: ‚Din har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu.” Am adăugat numai câteva cuvinte simple de lămurire. Impresia pe care l-a făcut asupra bolnavei cuvântul despre harul în Isus Hristos a fost adânc vizibilă. Apoi am citit Isaia 55,1-3 și l-am explicat. Bărbatul era foarte surprins că lucrul acesta scria în Vechiul Testament. Pe acesta nu l-a citit niciodată în întregime și a crezut că acesta este numai pentru iudei. La școală ar fi trebuit să citească din cartea Sirah; dar acolo nu scria așa ceva. Mi-am îndreptat vorba direct spre bolnavă și i-am recomandat harul Domnului, care acum, în pragul morții, îi oferea viața veșnică în iertarea tuturor păcatelor. Ea mi-a luat mâna și m-a întrebat adânc

mișcată: ‚Vrea Dumnezeu chiar și **acum** să mă mai primească? Nu este prea târziu?‘ Inima mea era plină de suficiența harului, al cărui mesager aveam neprețuitul privilegiu de a fi, - un privilegiu a cărui mărime întregă o simțim cu atât mai mult atunci când suntem chemați să-l propovăduim unui păcătos muribund. Domnul mi-a deschis larg gura, ca să mărturisesc harul, care conduce din toate păcatele la neprihănirea lui Dumnezeu și al cărui dar este viața veșnică în Isus Hristos. I-am arătat Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii și i-am lăsat invitația Domnului din Matei 11,28-29: **„Veniți la Mine toți”** și am sfătuit-o să se îndrepte cu rugăciunea tâlharului spre Acela care are în mână Sa și pentru ea îndurarea care a avut-o pentru tâlhar și de aceea m-a și trimis la ea, să i-o ofer. O privire aruncată ceasului, mi-a spus că timpul meu aproape expirase.

‚Ah, Doamne, Dumnezeule, ați putea să mai rămâneți la noi!‘, a exclamat surugiul, în timp ce-mi lua mâna.

‚Sunteți pentru mine ca un înger din cer!‘, a șoptit bolnava. I-am îndrumat pe amândoi la Domnul, care rămânea la ei și spre Cuvântul Lui, pe care doar Îl aveau în fața lor. **Bărbatul m-a rugat să-i subliniez locul din Biblie, ca să-l poată citi soției sale.** I-am îndemnat la rugăciune. ‚Rugați-vă cu noi înainte să plecați!‘, a cerut bolnava. De aceasta aveam eu însumi nevoie. M-am ridicat ca să mă rog. Bărbatul a căzut în genunchi lângă pat. Involuntar am făcut ca el. Domnul a făcut ca Duhul harului și al rugăciunii să acționeze din belșug asupra noastră. Eu m-am rugat în Duhul și în Numele lui Isus și nu m-am îndoit că Domnul, care îmi dăduse rugăciunea, mi-a ascultat-o în har. Bolnava era iluminată ca de o lumină mai înaltă când am părăsit-o și sunt bine încredințat că ziua Domnului va descoperi minunea harului Său din seara aceea, spre cinstea Sa. Pe mine m-a rușinat și m-a plecat profund harul Său. Sub această impresie am ieșit afară, în noapte și aveam multe de vorbit cu Domnul meu, înainte ca oboseala fizică să-și poată cere dreptul; da, în ațipeală, visele mă duceau din nou la patul muribundeii. În ziua următoare, având amintirea evenimentului acesta n-ar fi fost nevoie de atenția deosebită a surugiului care ședea lângă mine, atenție care mi-o acorda la recomandarea colegului său, ca să-mi amintească de obligația pe care o am, de a mărturisi și acestui bărbat cuvântul mântuirii. Am făcut-o cu toată seriozitatea, dar n-am găsit decât încuviințarea superficială, care n-a lăsat Cuvântul să pătrundă nici măcar atât de adânc, încât să fi trezit împotrivire sau vrăjmășie. Domnul face tot ce vrea și la timpul potrivit. Dar timpul nostru este întotdeauna: ‚Propovăduiește Cuvântul, stăruiește asupra lui la timp și ne la timp‘; ‚Într-adevăr, noi suntem înaintea lui Dumnezeu o mireasmă a lui Hristos, printre cei ce sunt pe calea mântuirii și printre cei ce sunt pe calea pierzării: pentru aceștia, o mireasmă de la moarte spre moarte; pentru aceia o mireasmă de la viață spre viață. Și cine este de ajuns pentru aceste lucruri?’

6. NUMELE LUI ESTE „MINUNAT”

Un cunoscut misionar englez, Dr. Coke, a încercat cândva, într-o călătorie prin America, să traverseze călare un râu, dar a pierdut pământul de sub picioare și a fost tras la vale de torent; dacă nu s-ar fi ținut strâns de o creangă care atârna deasupra, s-ar fi înecat precis. O doamnă care locuia în apropiere l-a primit ospitalier, și-a trimis oamenii să-i caute calul și i-a arătat multă bunăvoință. La despărțire i-a dat un tractat, dar în următorii cinci ani n-a mai auzit nimic despre aceasta; Cuvântul scris o fi adus rod sau nu?

Atunci, într-o zi, pe când era în trăsura lui în drum spre o conferință, l-a oprit un bărbat tânăr și l-a rugat pentru o scurtă convorbire. ‚Vă mai amintiți, domnul meu‘, așa a început el, ‚că acum cinci ani ați fost gata să vă înecați?’ ‚Desigur, îmi amintesc foarte bine lucrul acesta‘ a răspuns doctorul. ‚Vă mai amintiți de doamna care v-a primit atunci în casa ei?’ ‚Desigur; și n-am să uit

niciodată bunătatea pe care mi-a arătat-o.’ ,Mai știți și că la despărțire i-ați dat un tractat?’ ,Aceasta n-o mai știu, dar probabil că așa este.’ ,Da, domnul meu, așa ați făcut. Doamna l-a citit și s-a întors la Dumnezeu. Apoi l-a împrumutat unora dintre vecinii ei, dintre care s-au convertit mai mulți; și unii dintre copiii ei au fost mântuiți și s-a format acolo o mică adunare, care a rezistat până astăzi și tot crește.’ Doctorului i-au dat lacrimile la aceste vești. După o scurtă pauză, tânărul a mai adăugat: ,Încă nu v-am povestit tot. Eu sunt fiul acelei doamne; tractatul m-a condus la Mântuitorul, iar acum sunt în drum spre conferința din..., de unde voi pleca în lucrarea Domnului.’

7. O PREDICĂ PICTATĂ

Cu mulți ani în urmă, un pictor stătea în atelierul lui, ținând în mână pipa, pe care o luase din gură în cinstea vizitatorului său, vicarul Bisericii Hieronymus. Artistul încă nu ajunsese la vârsta mijlocie. Era vestit în Düsseldorf și se spunea despre el, că numele lui va ajunge cunoscut în toată lumea, Stenburg. Dar pictorul gândea cu resentiment, că dacă va veni vreodată timpul acesta, el va fi deja prea bătrân ca să mai savureze viața. De altfel, nici acum nu era chiar nefericit. Iubea pictura și uneori era așa de adâncit în arta lui, încât uita totul, în afară de tabloul de pe șevaletul lui. În același timp Stenburg nu era mulțumit cu prestația lui, deși făcuse deja treabă bună. El dorea mai mult decât o treabă bună. Deci în străfundul inimii lui totuși nu era fericit, chiar dacă multora li se părea că este de invidiat.

Acum vorbea: ,Nu, venerabile părinte, nu merge. Alocați prea puțin timp și bani pentru un asemenea tablou. Pe un tablou de altar trebuie puse multe figuri și toate vor să fie bine studiate.’

,Ei bine, astfel mărim perioada de realizare și mărim prețul; conțați pe acestea. Știu că sunteți un om cinstit, domnule Stenburg. Deci la lucru!’

,Bine atunci, într-o lună puteți veni iar; atunci voi fi terminat studiul pentru tablou.’

Bărbații s-au despărțit, amândoi mulțumiți până acum; iar în timpul săptămânii următoare, pictorul a petrecut mult timp în cartierul evreiesc al orașului, pentru a căuta modele pentru chipurile sale.

Părintele Hieronymus a venit din nou în atelier și s-a arătat mulțumit. El a cerut doar ca figura principală din tablou să fie Mântuitorul muribund; toate celelalte le lăsa cu plăcere în grija pictorului. Și a fost bucuros să vadă că lucrarea înainta vioi sub mâna pictorului.

Dar pe când frunzele proaspete au început să se arate în tufișuri și în copaci și când primele flori au început să răsară, sufletul pictorului a fost cuprins de un dor imens de a lăsa orașul în urmă și să umble prin împrejurimi cu caietul lui de schițe. Într-o zi a zărit la marginea pădurii o țigăncușă, care împletea coșuri de paie.

,Ce tablou excepțional ar furniza’, s-a gândit Stenburg, ,dar oare va cumpăra cineva o țigăncușă? Cu greu!’

Fata l-a observat pe pictorul care stătea acolo și aruncând paiele jos, a sărit în sus, a ridicat mâinile deasupra capului și înainte ca el să se fi așteptat, ea dansa ușor și grațios în fața lui, arătându-și dinții albi și chiuind de bucurie.

,Stai liniștită!’ a exclamat Stenburg, căci brusc s-a copt în el hotărârea, nu numai să deseneze fata, ci s-o și picteze.

Deci înțelegerea fusese făcută. Pepita, fata de țigan, trebuia să vină acasă la Stenburg pentru a fi pictată. Ea a apărut, într-adevăr, la timpul stabilit și era plină de admirație. Ochii ei hoinăreau prin atelier încolo și încoace, de la un tablou la altul. Dar curând, toată atenția ei a fost captată de marele tablou de altar, care se apropia de finisare. Ore întregi l-a privit cu atenție. În sfârșit, a întrebat cu o voce plină de respect: ,Cine-i Acesta?’ arătând spre Domnul de pe cruce.

,Acesta este Isus Hristos’ a răspuns Stenburg indiferent.

„Isus Hristos? Cine este Acesta? De ce atârna pe lemn? Ce a făcut? Ce au făcut cu El?”

„A fost bătut în cuie, pe cruce, pentru a fi omorât. Așa, acum întoarce-te puțin spre dreapta; așa, acum este bine; rămâi liniștită așa!”

Stenburg lucra cu pensula, harnic, mai departe și nu scotea nici un cuvânt.

„Ce fel de oameni sunt aceia, din jurul omului de pe cruce?” –

„Ascultă, copila mea”, a zis artistul, „nu întreba și nu vorbi atâta. Trebuie să stai liniștită și să taci.”

Micuța tuciuire n-a îndrăznit mult timp să mai scoată vreo vorbă. Dar nu și-a luat ochii de la tablou și de la omul durerii. De fiecare dată când venea în atelier, creștea puterea pe care acest tablou îl exercita asupra ei. Uneori îndrăzneala iar să pună o întrebare, căci o devora curiozitatea.

„De aceea L-au răstignit? Era rău? Cu adevărat rău?”

„Nu, era bun.”

Aceasta era tot ce a aflat dintr-o convorbire, dar ea aduna cu grijă fiecare cuvânt și din fiecare propoziție învăța ceva în plus despre această taină.

„Dar dacă era bun, de ce au făcut așa ceva? L-au chinuit numai puțin timp și apoi L-au lăsat să plece? A murit? Dar de ce?”

„S-a întâmplat pentru că” – Artistul a făcut o pauză; cu capul aplecat într-o parte, a pășit înainte și i-a aranjat rochia.

„Pentru că” – a reluat Pepita cu răsuflarea tăiată.

Artistul s-a întors la paletă, apoi privind-o a fost înduioșat de privirea ei întrebătoare, cu ardoare.

„Acum ascultă, vreau să-ți povestesc o dată pentru totdeauna, ca să te astâmperi, dar apoi să nu mai întreb în continuare.”

După aceea Stenburg a povestit copilei istoria de la cruce – nouă pentru Pepita, în același timp așa de veche pentru artist, încât nu-l mai impresiona deloc. Ah, istoria de la cruce nu l-a emoționat niciodată și nu l-a condus la pocăință. Putea picta acea agonie, fără să-i tremure nici un nerv, dar gândul la suferințele Domnului și la moartea Sa pentru noi, i-au strâns ei inima, întrucât voia să știe mai mult despre aceste lucruri. Ochii ei mari, negri, pluteau în lacrimi; numai sfiala ei a oprit-o să-și arate adâncă emoție.

Tabloul de altar și țișăncușa, ca dansatoare spaniolă, au fost terminate în același timp. Sosise ultima vizită a Pepitei în atelier. Ea a privit fără emoție frumoasa înfățișare a ei înseși, apoi s-a întors și stătea în fața tabloului de altar, ca și când n-ar fi putut să se despartă de el.

„Vino”, a zis artistul, „aici sunt banii tăi și încă un bănuț de aur pe deasupra, căci mi-ai adus noroc; Dansatoarea’ este deja vândută.”

Fata s-a întors încet ca să plece.

„Vă mulțumesc, domnul meu”, a spus ea mișcată și ochii ei plini de lacrimi au luat o expresie solemnă în timp ce adăuga: „Cât de mult ar trebui să Îl iubiți, desigur, din inimă, pentru că a suferit și a făcut toate, toate acestea, pentru dumneavoastră?” –

Fața spre care ea privise în sus, se făcuse roșu închis. Artistul era profund rușinat. Nu știa ce s-a întâmplat. Țigăncușa cu rochița ei subțire, decolorată, părăsise de mult atelierul, dar lacrimile ei de înduioșare și întrebarea ei serioasă l-au zguduit profund și el nu mai putea s-o uite. Iar și iar îi răsuna acolo, veșnic: „Cât de mult ar trebui să Îl iubiți, desigur, din inimă, pentru că a suferit și a făcut toate, toate acestea, pentru dumneavoastră?”

Curând lupta interioară a pictorului a devenit de nesuportat. Voia s-o curme și să aibă liniște. Așa că a mers la spovedanie. Părintele Hieronymus i-a pus mai multe întrebări și când și-a dat seama că el credea toate învățăturile bisericii, i-a dat dezlegarea de păcate și l-a asigurat că totul este în ordine. Câteva săptămâni a fost și el liniștit. Dar apoi a revenit vechea întrebare: „Cât de mult ar trebui să Îl iubiți, totuși, din inimă?” Întrebarea cerea imperios un răspuns. Devenise neliniștit, conștiința i se trezise, iar toată viața lui plină de amor propriu și înstrăinarea de Dumnezeu și multele păcate au pășit în fața sufletului său. Nu putea lucra. În preumblarea lui

prin oraș a aflat lucruri pe care mai înainte nu le-a băgat în seamă. – Într-o zi a observat un număr de oameni, bărbați, femei și copii, care se grăbeau spre o casă din apropierea zidului cetății. Era doar o clădire care arăta sărăcăcios, iar apoi a văzut că alții veneau din direcția opusă și zoreau și ei pe drumul care duce prin poarta scundă. Stenburg a întrebat ce se petrecea, de fapt, acolo, în fața lui, dar nu i s-a putut da nici o informație. Dar el n-a avut liniște până n-a aflat ce îi mâna pe acei oameni mulți în acea casă. El a auzit că acolo locuia un străin, un „reformat”, unul dintre acei oameni disprețuiți care, pentru tot ce fac și cred, caută o motivație în Biblie. Dar abia dacă era respectabil și abia dacă era sigur să ai ceva de-a face cu ei; mai bine nici să nu-i cunoști. Dar pictorul nostru, în profunda lui nevoie de pace cu Dumnezeu, n-a mai ținut cont de onoare și de părerea lumii. El și-a spus că poate acei oameni au ceea ce sufletul lui caută și dorește cel mai fierbinte.

Deci Stenburg a intrat în casă pentru a verifica și a asculta; cu siguranță nu pentru a se uni cu acești „sfînți” noi. Dar Dumnezeu a fost Acela care a călăuzit încoace sufletul în căutare. Predicatorul reformat era un bărbat cu credință vie, care mărturisea în puterea Duhului Sfânt, vestea îmbucurătoare despre mântuirea desăvârșită și gratuită în Hristos. Acesta s-a dedicat pictorului cu dragostea unui adevărat evanghelist, sau, mai bine zis, cu dragostea lui Hristos, i-a împrumutat, de asemenea, pentru o vreme, o copie prețioasă a Noului Testament, dar când, după câteva săptămâni a fost alungat din Düsseldorf, a trebuit să-și ia cartea cu el. Dar ceea ce Stenburg a auzit și a văzut, a rămas în inima lui. Și pentru că cele auzite au fost primite cu **credință adevărată și dorință de mântuire**, ele au conferit inimii lui **pace** și sufletului său **viața veșnică**.

Ah, acum nu mai trebuia nimeni să-l întrebe pe Stenburg: ‚Cât de mult ar trebui să Îl iubiți, desigur, din inimă, pentru că a suferit și a făcut toate acestea pentru dumneavoastră?’ El simțea în sufletul lui focul unei iubiri arzătoare. ‚Toate acestea le-a făcut El pentru mine. Cum pot să spun acum tuturor oamenilor, ce este această dragoste și ce face ea pentru ei, această dragoste nesfârșită care le-ar salva sufletele și le-ar lumina viața exact ca pe a mea? Ea este aici și pentru ei, dar lor le merge cum mi-a mers și mie: ei n-o cunosc. Oare cum pot să mărturisesc această dragoste? Eu nu pot să vorbesc și să predic. Sunt un om care vorbește puțin. Chiar dacă aș încerca, n-aș putea s-o fac. Dar dragostea arde în inima mea, numai că nu pot s-o exprim. – O, dragostea lui Hristos!’ – În timp ce medita așa, artistul, fără să se gândească prea mult la ceea ce făcea, desena cu un cărbune o schiță improvizată, reprezentând un cap încununat cu spini. Ochii i s-au umplut de lacrimi. Brusc l-a străfulgerat gândul: ‚Pot să pictez. Pensula poate s-o vestească. Ah, în acel tablou de altar, n-am pictat nimic altceva decât teamă și durere. Dar nu cunoșteam adevărul. Dragoste de nespus, nesfârșită îndurare, jertfă înălțătoare!’ Artistul a căzut în genunchi și s-a rugat să poată picta și vorbi demn.

Apoi a trecut la treabă. Pictura cu răstignirea, pe care Stenburg a realizat-o, multora li s-a părut o minune³.

Pictorul n-a vrut să vândă lucrarea, ci a dăruit-o orașului său natal, ca dar de bunăvoie. A fost expusă în galeria de pictură, iar cetățenii s-au înghesuit în cete ca s-o vadă; vocile au devenit șoptite, iar unele inimi s-au muiat în timp ce stăteau în fața ei. Când cetățenii s-au întors acasă, știau câte ceva despre dragostea lui Dumnezeu și au reluat pentru sine, meditând, cuvintele pe care Stenburg le scrisese deslușit sub tablou:

³ Ce-i drept, editorul „*Minunatelor căi*” nu este un prieten și admirator al reprezentărilor Domnului; **dimpotrivă**; după convingerea sa, omul nu este nici în stare, nici îndreptățit să-L înfățișeze grafic pe Domnul. Cu toate acestea, dacă un tablou cu Domnul a adus binecuvântare și chiar mai multor persoane, ca în această minunată povestire, aceasta nu arată decât, cum Dumnezeu în harul Lui, care este mai **presus de orice, binecuvântază cu atâta plăcere, mântuiește cu atâta plăcere!**

„Toate acestea le-am făcut Eu pentru tine!

Dar ce faci tu pentru Mine?”

Pictorul obișnuia el însuși să meargă acolo unde fusese expus tabloul lui și dintr-un ungher îndepărtat să-i observe pe oamenii care se strâneau în jurul tabloului, în timp ce-L ruga pe Dumnezeu să binecuvânteze predica lui pictată. Într-o zi, după ce toți vizitatorii se îndepărtaseră, a observat o statură sărmană, care stătea în fața picturii sale și plângea amarnic. Artistul s-a apropiat de ea. „De ce plângeți?” a întrebat el.

Fata s-a întors; era Pepita. „O, domnul meu, dacă m-ar fi iubit și pe mine așa! Eu nu sunt decât o biată țigancă. Pentru dumneavoastră, domnul meu, poate există o asemenea dragoste, dar nu pentru unii ca noi, oameni pierduți, cum sunt eu.” Și lacrimile ei de disperare curgeau nestingherite.

„Pepita, toate acestea au fost și pentru tine.” Și atunci artistul, în a cărui inimă fusese acum turnată dragostea lui Dumnezeu, i-a povestit totul. Până la ora târzie când se închidea galeria, au stat acolo și au vorbit. Acum pictorul n-a obosit să răspundă la multele ei întrebări, căci sufletul lui nu cunoștea nimic mai înalt și mai prețios decât **Isus, Fiul lui Dumnezeu și Mielul lui Dumnezeu**. El i-a povestit fetei despre acea viață minunată, despre moartea slăvită și despre învierea glorioasă a Domnului, care încununează totul și i-a explicat și despre tot ce posedă aceia al căror Mântuitor a devenit Isus Hristos, pentru că și-au găsit adăpost în EL. Ea a ascultat vorbele convingătoare, le-a acceptat și a crezut în Domnul: „Toate acestea le-am făcut Eu pentru tine!”

* *
*

Doi ani au trecut de când tabloul de altar fusese comandat. Era din nou iarnă și extrem de frig, iar vântul spulbera zăpada subțire pe străzile din Düsseldorf și zguduia ferestrele locuinței artistului. Lucrul acelei zile fusese făcut, iar acum stătea și citea din iubitul său Testament, pe care și-l putuse face rost doar cu multă osteneală.

Deodată a bătut cineva la ușă și a intrat un bărbat. El avea înfășurată în jurul lui o blană de oaie, părul îi atârna în bucle întunecate în jurul feței. Cu priviri înfometate a privit pâinea și carnea de pe masă, în timp ce-și spunea mesajul.

„Oare ar veni domnul pictor cu mine, ca să facem un drum important?”

„Unde să merg?”

„O **muribundă** dorește să vă vadă.”

„Întâi mâncați”, a zis artistul, „apoi vă voi însoți”. Bărbatul și-a murmurat mulțumirea și a înghițit mâncarea.

„Ați fost flămând?”

„Domnul meu, toți suntem înfomețați.

Stenburg a poruncit să se aducă o traistă cu provizii.

„Puteți s-o duceți dumneavoastră?”

„O, cu plăcere, cu plăcere, dar veniți, nu este timp de pierdut.”

Artistul l-a urmat. Călăuza lui l-a condus repede printre străzi, în câmpul deschis. Ramurile copacilor erau încărcate de zăpadă, nici o cărare nu se vedea, dar bărbatul mergea înainte fără șovăială. În cele din urmă au ajuns la un luminiș înconjurat cu copaci, unde erau câteva corturi.

„Intrați acolo”, a zis bărbatul, arătând spre unul dintre corturi. Apoi s-a întors spre un grup de bărbați, femei și copii, care se înghesuiau în jurul lui. Aplecându-se foarte mult, pictorul s-a strecurat în cort. O rază strălucitoare de lună lumina interiorul sărăcăcios. Pe un morman de frunze uscate zăcea o fată tânără. Fața ei era slăbită și suptă. „Pepita!”

La timbrul vocii a deschis ochii, un zâmbet ca transfigurat i-a jucat pe buze, s-a ridicat în coate.

„Da’, a zis, a venit Isus să mă ia! Bunul Păstor Își ia mielul pe care l-a salvat. Acum vreau să-mi iau rămas-bun de la dumneavoastră și vreau să știți cât sunt de fericită. Da, El a făcut totul, totul pentru mine.”

Nu mult după aceste cuvinte Pepita a adormit fericită și a plecat la Mântuitorul și Domnul ei.

Și ceasul lui Stenburg a venit nu mulți ani după aceea, când a putut pleca pentru a fi la Hristos.

* *
* *

Mulți, mulți ani după plecarea acasă a Pepitei și a prietenului nostru, a ajuns la Düsseldorf un tânăr nobil serios. Era în drum spre Paris, unde voia, ca tânăr om politic, să culeagă experiență de viață și înțelepciune. Era bogat, avea mari daruri spirituale, lumea zăcea luminoasă înaintea lui. În timp ce caii lui se odihneau, s-a dus în vestita galerie și acolo a rămas ca împietrit în fața tabloului lui Stenburg. Iar și iar a citit motto-ul de pe ramă. Nu se putea desprinde – era pătruns cu totul. Dragostea lui Hristos i-a cuprins sufletul cu o apucare puternică. Au trecut ore, lumina a pălit, paznicul a atins umărul tânărului nobil, pentru a-i aminti că sosise vremea să închidă galeria. Venise noaptea, da, dar pentru bărbatul tânăr se iviseră zorii unei vieți noi.

Era Zinzendorf. El s-a întors la han, s-a urcat iar în trăsură lui, dar cu hotărârea fermă de a așeza la picioarele Mântuitorului și Domnului său: toți banii lui, toată slava și întreaga viață și să trăiască pentru Acela care a murit pentru el. –

Tabloul lui Stenburg nu mai este în galeria din Düsseldorf; a fost distrus într-un incendiu, împreună cu multe alte tablouri, dar predica lui și-a făcut lucrarea, Dumnezeu a folosit-o ca să vestească multor suflete scumpe, câte ceva despre nesfârșita lui dragoste.

Știi tu câte ceva despre ea, iubitul meu cititor? Și **ce răspunde inima și viața ta la întrebarea serioasă a Domnului: „Toate acestea le-am făcut Eu pentru tine, dar ce faci tu pentru Mine?”**

8. RESTITUIREA BUNULUI SUSTRAS ȘI URMĂRILE EI

Acum câțiva ani, în Herisau, în Elveția, un simplu creștin a intrat în odihna stăpânului său. Să povestim aici câteva lucruri despre modul lui de viață.

Johann Heinrich Lutz, născut în 1812, la Rheineck, în cantonul St. Gallen, de meserie cuțitar, s-a anunțat pentru admitere la casa misionară din Barmen, în iulie 1837, ca tânăr de 25 de ani, pentru că se simțea chemat să ducă neamurilor Evanghelia. Acceptat și instruit acolo, a fost trimis în 1841 ca misionar în Cape Town și a înființat împreună cu alți doi frați, două colonii misionare: Ebenezer și Amandelboom, unde a putut lucra cu binecuvântare timp de 35 de ani.

Ca adolescent, pe când încolțeau în el primii germeni ai vieții de credință, intrase în ucenicie la un cuțitar din Lindau. Calfele catolice îl șicanau și îl dușmăneau și nu mai puțin meșterul, altfel blând, dar care trăia în absolută necunoaștere a lucrurilor dumnezeiești. Calfele și ucenicii încă mai mâncau, după vechiul obicei, la masă cu meșterul. Într-o duminică, în timpul mesei, poștașul a adus un pachet mic; meșterul l-a deschis cu grijă, cu atât mai mult când a observat că erau bani înăuntru. Semnătura scrisorii îi era necunoscută. Comesenii au observat cum citește cu mirare și în sfârșit, în nedumerirea lui și-a pus ochelarii, ca să poată studia conținutul amănunțit și pe toate părțile. Uimirea alterna cu o expresie oarecum penibilă și era evident că meșterul nu

era dispus să aducă la cunoștința calfelor sale conținutul scrisorii. Dar situația era prea vizibilă, trebuia s-o facă. Din partea unei calfe de mai înainte, i-a fost trimisă o sumă de bani cu vorbele: ‚Expeditorul a fost pe vremuri în slujba dumneavoastră și pe parcursul unui timp îndelungat s-a făcut vinovat de mici furturi de oțel fin, așa cum obișnuiesc să facă cei mai mulți lucrători; dar întrucât de atunci m-am **convertit**, Domnul Isus îmi cere să înapoiez meșterului meu valoarea în bani; fac lucrul acesta prin prezenta și cer sincer iertare.‘ – Nu restituirea banilor, ci problema cu Domnul Isus i-a fost meșterului groaznic de neplăcută. Cine ar putea fi și cum ar putea El să determine un necunoscut să-i trimită bani pentru oțelul sustras? El avea numai bănuiala unei puteri superioare, care-l neliniștea. Calfele au fost tăcute în timpul mesei, dar după aceea l-au ocărât pe măgarul care-și făcea muștrări de conștiință din așa ceva, căci peste tot este obiceiul de a produce din oțel sustras, forfecuțe și cuțite pentru uz personal, pentru vândut sau dăruit. Lui Lutz al nostru problema i-a apăsat greu conștiința, pentru că nici el și nici ucenicul mai tânăr nu se puteau dezlega de vină. Ei au pregătit ce era de făcut. Conștiința vorbea tot mai mult, dar teama de calfe îi intimidă. În cele din urmă au îndrăznit la sfârșitul săptămânii să-și mărturisească vina meșterului. Pentru acesta a fost cât se poate de neplăcut; ar fi preferat să spună: ‚Nu-mi mai spuneți astfel de prostii!‘ Dar pentru că totuși era furt, nu putea fi de acord să-l tolereze prin muștrarea mărturisirii; de aceea n-a spus nimic și i-a lăsat pe amândoi tinerii să stea tremurând. Și de atunci Lutz n-a mai rămas mult. Prăpastia dintre ființa lui delicată, credincioasă și calfele bătărilor a devenit tot mai mare; el a însărcinat un prieten să se intereseze pentru el, unde ar putea găsi de lucru la oameni prietenoși, o calfă de cuțitar.

Curând după aceea a primit răspunsul de la două posturi potrivite pentru el: unul era în Karlsruhe și unul în Bruchsal. ‚Oare unde să mă duc?‘ s-a întrebat el. Fără Dumnezeu nu voia să plece. De aceea s-a rugat și voia să lase decizia în seama sorții. Dar pentru că nu era încăpățânat și exista posibilitatea ca Dumnezeu să nu vrea să-l lase să plece nici la Karlsruhe și nici la Bruchsal, a făcut trei bilețele: Karlsruhe, Bruchsal și un semn de întrebare. Ultimul însemna: să aștepte până ce Dumnezeu îi va da alte lămuriri. Lozul a hotărât la Bruchsal și meseriașul ambulant s-a mutat voios în noile condiții. Acolo era un meșter fără calfe, care de puține luni preluase o afacere și astfel au lucrat în doi de dimineața până seara, iar bucuria de a avea aceeași convingere despre lucrurile dumnezeiești l-a legat pe tânărul meșter foarte sincer de noua sa calfă. Încă pe parcursul primelor opt zile Lutz a trebuit să povestească, cum i-a mers în Lindau. Așa că a venit vorba și despre acea poveste cu pachetul. Lutz lucra cu atâta hărnicie, încât n-a observat, cum fața meșterului său s-a deformat zâmbind. Dar cât s-a mai mirat Lutz când acesta i-a mărturisit apoi, că el fusese acela care, trecându-și numele sub tăcere, mânat de Duhul lui Dumnezeu, a reparat frauda. Aceasta a fost o garanție a călăuzirii Dumnezeului său și în Bruchsal a avut, așadar, o perioadă frumoasă. Bărbați cu aceleași convingeri s-au unit – era la sfârșitul anilor 20 – în casa cuțitarului și până noaptea târziu studiau Cuvântul lui Dumnezeu și se bucurau de Mântuitorul lor. –

Atunci s-au trezit gândurile și în prietenul nostru, de a deveni misionar. A duce neamurilor Evanghelia și a sluji astfel Mântuitorului, a devenit tot mai mult ținta vieții sale. Cererea de informații de la Barmen i-a adus răspunsul că pentru anul acesta anunțările nu mai pot fi luate în considerație; dar imboldul lui a fost așa de copilăresc și de mare, încât a pornit pe jos spre Barmen și după mai multe peripeții de călătorie, care pun la încercare și înviorează credința, s-a anunțat la casa misionară. Cu toate că acolo i s-a dat același răspuns, s-a rugat totuși de ei, până ce, în cele din urmă i s-a permis să rămână deocamdată în casa misionară, până se va fi lămurit situația. Acum stătea acolo, rugându-se și învățând, până la o ședință în care inspectorul a spus că a venit un tânăr cuțitar evlavios și voia să devină misionar; că el l-ar fi respins, dar ‚Lutz este lipit de scaun‘, a zis, ‚el nu se lasă izgonit‘. Și iată că Lutz a fost acceptat. –

Treizeci și cinci de ani a slujit el apoi cu devotament misiunii și anume, a activat în mare binecuvântare la stația Amandelboom din Cape Town. De acolo el a povestit următoarele: Credincioșii adunați de el, trăiau din câștigul vitelor lor. Locurile de pășune erau cu totul

neîngrădite și fiecare putea să dea drumul la atâtea vite câte voia. Dar Lutz a văzut că descendenții europenilor pătrundeau cu cirezi tot mai mari dinspre sud spre interior, înșelau pe cei de culoare și el se temea pe drept, că va veni vremea când toate pășunile vor fi folosite cu forța de către ei, iar comunitatea creștină va trebui să se stabilească în altă parte, da, poate va fi împrăștiată de tot. Cu toate că Lutz în predicile și în lecțiile lui insista mult asupra cunoașterii și citirii Sfintei Scripturi, se temea uneori la gândul, dacă acești creștini vor fi având în ei atâta Cuvânt al lui Dumnezeu, încât să reziste chiar și izolați și poate fără Biblii. Avea pe inimă ca cei convertiți să învețe Noul Testament pe dinafară. În plus, o invitație publică a fost primită cu bucurie: băieți și fete, creștini mai în vârstă și mai tineri s-au anunțat la casa misionară ca să învețe. Așadar, tot Noul Testament a fost împărțit. Doi trebuiau să învețe Evanghelia după Matei, unul – Marcu, doi – Ioan și așa mai departe. Exemplarele au fost distribuite și astfel a început o râvnă în învățare, care a făcut inima misionarului să salte de bucurie. Învățau în timp ce-și păzeau vitele, când mergeau la piață aveau cartea la ei și seara la lumina lunii, - învățătura n-avea sfârșit. Cel care trebuia să învețe Epistola către Evrei, a fost întrebat de un coleg: ‚Cât de lungă este Epistola ta?‘ ‚Din Amandeloboom până în!‘ o localitate mică, la două ore depărtare de misiune. Drumul dus ajunge pentru a citi Epistola către Evrei, drumul de întors – pentru a o reciti. O zi de sărbătoare a fost aceea, în care tot ce s-a învățat pe dinafară a fost recitat într-o adunare publică. Iar Lutz a mulțumit lui Dumnezeu că oamenii lui au fost flămânzi după hrana dumnezeiască. Într-adevăr, adunarea a fost împrăștiată, **dar Cuvântul a mers cu ei.**

Ultima parte din amurgul vieții, Lutz l-a petrecut în Herisau, mai dând ici și acolo, prin ore misionare publice, mărturie despre prima dragoste, care-l umplea pe bărbatul cu părul cărunt. În vizita la bolnavi era binecuvântat în mod deosebit, stimulent și mereu spiritual, un copil în sensul bun al cuvântului. Odată s-a vorbit la masă despre faptul că misionarii bătrâni ar avea un imbold indestructibil să se întoarcă în țara în care au lucrat și anume, Africa i-a vrăjit. ‚Nu-i adevărat, frate Lutz‘, așa i se adresau, ‚că și dumneavoastră v-ați întoarce cu plăcere la negri, la munca dumneavoastră de mai înainte?‘ Ridicând ochii în sus, a răspuns cu o privire într-adevăr transfigurată: ‚O, nu, imboldul meu urcă mult mai sus!‘ Acest dor urma să fie potolit neașteptat de repede. Doar câteva zile înainte de sfârșitul lui, când gândurile lui nu mai erau tot timpul limpezi, încă a mai dat mărturie despre pacea lui în Dumnezeu și despre harul în Isus, de care a avut parte. Plecarea acasă a lui, la El, a fost ca adormirea liniștită a unui copil.

9. SOCOTEALA CIZMARULUI

Pe malul Rinului, unde munți minunați se oglindesc în apele lui, este un sat mic, o bucată de pământ situată destul de aproape de drum. În spatele satului se înalță o stâncă golașă, care poartă pe vârful ei ruinele unui castel seniorial. Sătucul nu are biserică, ci doar o clădire veche a școlii. Acolo trăia, în urmă cu un șir de ani, un învățător, care avea o familie numeroasă, cu opt copii. Aceasta a fost o binecuvântare bogată de la Dumnezeu, dar cu venitul mic pe care îl avea, era și o sursă de griji. O sută cincizeci de taleri venit anual, abia dacă face o jumătate de taler pe zi și dacă zece persoane cu o poftă de mâncare sănătoasă trebuie hrănite zilnic și îmbrăcate, atunci trebuie economisit și socotit cu înțelepciune.

De aceea, modul de viață din clădirea prietenoasă a școlii, se putea considera nevoiaș. Cartofii erau primul și ultimul fel de mâncare la prânz și seara, unt se punea rar peste ei, doar sare; pasta de ovăz cu lapte constituia micul dejun și o supă groasă, prânzul. Aceasta era tot ce ajungea pe masa învățătorului, dar cu toate acestea părinții și copiii erau sănătoși, aceștia din urmă înfloreau ca trandafirii. În mijlocul sărăciei era totuși o familie fericită, binecuvântarea lui Dumnezeu locuia vizibil sub acel acoperiș, dragoste și pace domnea între părinți și copii, pentru că toți trăiau în temere de Domnul. Învățătorul era devotat și harnic la muncă, despre care școala

depunea mărturie necondiționată. El era un prieten deosebit al cântatului, iar copiii făceau sub mâna lui progrese excelente în această artă. Ireproșabil în viața publică și privată, el se bucura de înaltă stimă din partea superiorilor și a concetățenilor săi; cu toate acestea, el a trebuit să rămână mulți ani în acest post prost plătit, dar în care soția lui devotată îi insufla mereu curaj. Din zi în zi creșteau nevoile; cu cât creșteau copiii, cu atât aveau nevoie mai mult de haine și pantofi. Aceste cheltuieli făceau tot mai dificilă răzbaterea fără griji și fără datorii. În plus, copiii mai în vârstă, care erau deja destul de mărișori, trebuiau instruiți pentru viață. Învățătorul era un bărbat plin de încredere în Dumnezeu; ori de câte ori inima îi era plină și grea, se retrăgea în camera lui și se ruga Dumnezeului și Tatălui său, din fața Căruia n-a trebuit niciodată să plece nemângâiat. I-a fost greu să vadă lacrimi în ochii soției sale; atunci povara grijilor a venit și asupra lui.

A venit anul 1847 – o iarnă grea, tristă pentru săraci. Recolta a ieșit prost și i-a urmat o boală îngrozitoare a cartofului. Prețul alimentelor a crescut repede, părea foarte grav. Curajosul nostru învățător a avut în acel an mult de purtat pentru el și pentru familia lui. Avea la cizmar o datorie de douăzeci și cinci de taleri, care a crescut treptat, despre care pur și simplu nu știa când și cum o va acoperi. Cizmarul ar fi așteptat cu plăcere, dacă sărăcia și nevoia n-ar fi intrat și la el, dar așa a trebuit să insiste să fie acoperită. Neliniște și griji au intrat în clădirea școlii; biata femeie s-a stăpânit nespun, ca suspinele ei să nu mărească povara soțului ei. Doar noaptea, când el dormea, ea plângea liniștit, pentru sine. Dar oricât s-a străduit să-și ascundă neliniștea, totuși n-a reușit întotdeauna; atunci și-a luat soțul de mână și a zis: „Nu vă îngrijorați de viața voastră, gândindu-vă ce veți mânca sau ce veți bea; nici de trupul vostru, gândindu-vă cu ce vă veți îmbrăca. Oare nu este viața mai mult decât hrana și trupul mai mult decât îmbrăcămintea? Uitați-vă la păsările cerului: ele nici nu seamănă, nici nu seceră și nici nu strâng nimic în grânare; și totuși, Tatăl vostru cel ceresc le hrănește. Oare nu sunteți voi cu mult mai de preț decât ele?” Apoi sârmana femeie a fost mângâiată, a zâmbit, chiar dacă printre lacrimi și-a zis: „Da, dragul meu, Dumnezeu încă ne iubește; El nici nu ne va părăsi, nici nu ne va lăsa.” Apoi învățătorul s-a așezat la pianul vechi și au cântat împreună cântarea preferată:

Încă trăiește Dumnezeu!
Suflete, de ce ți-e-așa de greu?
Ești greu de cruce-mpovărat,
Aleargă doar la Dumnezeu.
El în har e mare și bogat,
L-ajută pe cel slab cu har, la greu.
Harul Lui mereu va dăinui,
Credințioșia Lui nu va pieri.
Suflete așa gândește:
Dumnezeu, Tatăl, trăiește!

Cu aceste cuvinte grija și durerea au zburat; mângâiere, nădejde și încredere au pătruns în inimile apăsate.

A venit toamna, copacii și-au îmbrăcat haina galbenă, câmpurile s-au golit, păsările migratoare au pornit în călătorie, pentru a petrece iarna în țări mai calde, când în sat s-a răspândit o veste care a bucurat toate inimile. „Vine împăratul!”, era vestea pe care fiecare o împărtășea cu bucurie celui alt. Mulți se sfătuiau cum ar putea să-și arate cel mai bine domnitorului lor, bucuria de a-l vedea în mijlocul lor. Nu departe de sat trecea drumul pe care trebuia să treacă împăratul. Învățătorul era mai bucuros ca toți să-l poată vedea pe suveran. De aceea se întreba dacă n-ar putea face și el ceva ca să-și exprime sentimentele și curând a găsit o soluție. El voia să învețe cu copiii, pe dinafară, un cântec de bun-venit. Aceștia trebuiau să stea drepecți sub un nuc, la

marginea drumului și la apropierea alaiului împărătesc să intoneze cântecul. Această idee se întărea tot mai mult în el cu cât se gândea la ea. Cine știe, poate îi va plăcea împăratului cântecul; în orice caz, cântecul va trezi în inimile copiilor dragostea pentru scumpul suveran.

Era o frumoasă zi de octombrie, soarele încă mai strălucea cald, când învățătorul a escaladat muncelul din spatele satului, s-a așezat pe o stâncă de unde avea o priveliște minunată asupra întregii zone. Acolo a compus un cântec simplu, dar simpatic; melodia a fost și ea curând găsită, iar copiii l-au învățat. După câteva zile corul mergea cum trebuie și astfel, în această privință, nimic nu mai stătea în calea realizării planului. Dar o grijă apăsa asupra soților – pantofii învățătorului erau ruși de tot și chiar în pielea de deasupra se aflau câteva găuri de-a dreptul nefericite. În acești pantofi era imposibil să se prezinte în fața împăratului, dar cum să poată fi ajutat? Nici haina și nici pălăria nu mai erau în starea cea mai bună, dar aici putea mâna îndemnatică a femeii să mai repare câte ceva. Gulerul hainei a fost spălat cu săpun, iar locurile rele din pălărie au fost vopsite cu cerneală. Dar cizmele, cizmele! Aici ajutoarea destoinică n-avea nici o soluție; căci era chiar foarte îndoielnic dacă cizmarul, la datoria de 25 de taler, de care le-a adus des aminte, va mai accepta odată reparația. Soțul ei s-a decis să meargă personal la el, cu toate că nu era un drum ușor și a încercat să-i miște inima cu prezentări și explicații.

Cizmarul nu era deloc un om rău; el știa foarte bine ce însemna să ai dorința stăruitoare de a plăti datoriile și să n-o poți face în ciuda celor mai bune intenții. Când învățătorul i-a arătat cizmele, el a plecat capul gânditor și milos și în cele din urmă a zis: ‚Văd bine că aici este nevoie de ajutor, domnule învățător, dar îmi primesc banii?’

‚Ajutați-mă numai această singură dată, dragă domnule Werner, a spus învățătorul; ‚doar văd și singur că nu pot să cânt așa cu copiii în fața împăratului. De aceea, ajutați-mă la nevoie. Vă promit că în curând veți fi plătit. Dacă Dumnezeu nu mă ajută în alt fel, atunci voi vinde vaca și am să vă plătesc; știți că mă țin de cuvânt.’

Cu aceste cuvinte, a fost ca și când o grea povară ar fi căzut pe inima învățătorului. ‚Să vândă vaca?’ Numai nevoia cea mai grea putea să-i smulgă această promisiune. Să vândă vaca – oare ce se va alege de el și de copiii lui? Dar și-a dat cuvântul; și astfel era obligat, ca om de onoare să-și țină cuvântul.

‚Bine’, a zis cizmarul, ‚vă voi pingeli cizmele și le voi repara.’

‚Faceți-le și trimiteți socoteala împreună cu ele, ca să știu exact ce vă datorez.’

‚Așa voi face’, a zis cizmarul și s-a așezat să lucreze.

Cinstitul învățător al satului a scăpat acum de grija cizmelor, dar o mare teamă i s-a pus pe inimă. I-au dat lacrimile când a privit spre viitorul apropiat. Ce se va alege de ei, dacă ar trebui să vândă vaca? El n-a mers imediat acasă, căci nu voia să apară înaintea ochilor devotatei sale soții cu fața tristă. El și-a îndreptat pașii spre câmp, în direcția locului său preferat de pe munte. Acolo și-a lăsat lacrimile să curgă în voie și rugându-se și-a ridicat privirea în sus și s-a întărit în Dumnezeu. Apoi și-a spălat ochii la izvorul din apropiere, până s-au pierdut urmele de lacrimi și a mers mângâiat acasă. Din fericire, soția lui n-a întrebat despre succesul drumului făcut. Ea știa bine ce datorează; era evident că pantofii au rămas acolo, așa că probabil vor fi reparați, și-a zis ea. Celelalte le-a încredințat Domnului, iar pentru că ea n-a întrebat, n-a zis nici bărbatul nimic despre promisiunea lui.

Duminică dimineață, când învățătorul era deja pregătit să meargă la biserică, au sosit cizmele, spre marea lui bucurie și a soției sale. Nota de plată nu lipsea, dar era completată într-un mod ciudat. Ea suna după cum urmează:

Problema în discuție – o pereche de cizme pingelitate și reparate – pentru ultima dată, dacă această notă nu va fi achitată, căci el și-a dat cuvântul să vândă vaca, face14 groși.

Datoria veche – 25 taleri25 taleri

25 taleri, 14 groși.

„Răbdarea și creditul meu au ajuns acum la capăt, domnule învățător, căci și eu am nevoie urgentă de bani. Așa rămâne, altfel trebuie să depun plângere.

Tobias Werner, cizmar.

Pentru că soția lui încă mai era în bucătărie, învățătorul a băgat nota de plată, pe care o citise suspinând, în buzunarul lateral al hainei de duminică; nu i-o putea arăta. Ea n-a întrebat de nota de plată, lucru pentru care el a fost foarte bucuros.

Cu o zi înainte de sosirea împăratului, învățătoarea a zis soțului ei: „Dragă Fritz, ai copiat frumos cântecul și melodia? Poate vrea împăratul să citească după aceea cântecul.”

„Ai dreptate, Marie”, a răspuns bărbatul, „voi, femeile, gândiți întotdeauna un pas mai departe decât noi, bărbații.”

Apoi a mers la pupitrul lui, a luat hârtie din cea mai bună și a copiat notele și textul cât a putut mai frumos.

Dimineața dorită de mult a sosit. Satul s-a însuflețit deja devreme, căci copiii, care abia mai puteau aștepta clipa, erau la ora șapte deja în curtea școlii, în ținută completă de duminică, cu toate că împăratul era așteptat abia la ora 10. Începând de la ora 5, mamelor nu li s-a mai dat pace. Și învățătorul a fost gata în cele din urmă. Soția lui l-a admirat cu o mândrie drăgăstoasă, căci astăzi arăta foarte bine în hainele lui cele mai bune. Încă la momentul potrivit, soția lui i-a amintit: „Bărbate, nu uita cântecul.” – Și în urma acestei atenționări, a băgat cântecul în buzunarul lateral al hainei. Apoi s-a dus la copii, care stăteau deja în front, în fața casei. „Bună dimineața, domnule învățător!” a răsunat din toate părțile, din guri de copii voioși. El a așezat în ordine vesela ceată și a pornit solemn prin sat, spre drum.

Femeile i-au urmat curând. Bărbații și mai marii satului plecaseră deja înainte. Curând toată populația era prezentă. Învățătorul a așezat copiii așa cum trebuiau să stea la cântat. Femeile stăteau în spatele fetelor, iar bărbații și tinerii, de ambele părți. În fața lor, a tuturor, stătea învățătorul împreună cu consiliul comunității, toți în haine festive și într-o dispoziție sărbătorească.

Au trecut ore și ore, iar împăratul nu mai venea. Totuși, în sfârșit, s-a auzit o salvă de onor, care anunța apropierea monarhului. „Vine! Vine!”, a răsunat printre rânduri. Copiii tremurau de nerăbdare și curiozitate; învățătorului i-a fost greu să-i țină în liniște și ordine. Întâi a venit poștașul din orașul alăturat, cu frâu liber și cai înspumați. În prima caleașcă după el, împăratul Friedrich Wilhelm al IV-lea. Pălăriile au zburat în sus de pe toate capetele; împăratul a observat imediat că aici era vorba despre o acțiune de bun-venit și a poruncit oprirea. Învățătorul a dat semnalul pentru începere, iar copiii au cântat melodia frumoasă și populară și cuvintele sincere cu expresivitate și profunzime.

Friedrich Wilhelm, căruia i-a plăcut mult scena, a ascultat cu atenție, căci i-au plăcut cuvintele. Abia s-a terminat cântatul, că din toate gurile a răsunat ca un tunet „Trăiască!”, iar împăratul i-a făcut învățătorului un semn ca să se apropie și i-a zis: „Copiii au cântat bine. Vă mulțumesc pentru această urare prietenoasă de bun-venit. Dar atât cuvintele, cât și melodia îmi sunt necunoscute; nu aveți o copie a lor?”

Învățătorul a făcut o plecăciune, a băgat mâna în buzunarul lateral și i-a înmânat împăratului hârtia. El a despăturit-o și a parcurs-o cu atenție. Un zâmbet, pe care era evident că încerca să-l înăbușe, a trecut peste fața lui binevoitoare și a zis:

„Lucrați deja de mult în această localitate?”

„Aproape 13 ani, Maiestate”, a fost răspunsul.

„Este un post bun?”, a întrebat împăratul mai departe.

Învățătorul i-a spus conștiincios care era venitul lui. Apoi Friedrich Wilhelm a spus:

„Numai atât și puteți trăi din el?”

„Desigur, împreună cu soția și cei opt copii”, a răspuns învățătorul.

O umbră a trecut peste fața monarhului. El i-a întins învățătorului mâna, i-a mai mulțumit încă o dată și caleașca a plecat mai departe.

Friedrich Wilhelm s-a retras liniștit înapoi în colț. El a citit cântecul încă o dată și a văzut că talentul decis al acestui compozitor este exprimat în el. Dar împreună cu cântecul, împăratului i-a mai parvenit o hârtie, nota de plată a cizmarului, care întâmplător a alunecat în hârtia cu cântecul, despre care, bineînțeles, învățătorul nu avea habar.

Nobilul principe a ghicit imediat legătura și a știut ce are de făcut. La următoarea oprire i-a poruncit majordomului să-i dea primarului de acolo suma de 25 taleri și 14 groși, cu porunca de a pune imediat să se plătească nota și să i-o trimită învățătorului semnată.

În seara zilei următoare, prietenul nostru ședea împreună cu soția lui în odaia casei. Toți copiii fuseseră duși la culcare. Luna lumina clară și luminoasă prin fereastră, iar gospodina grijulie tricota sârguincioasă la lumina acesteia, pentru a economisi ulei și lumânări. Inima bărbatului devenise iar grea după bucuria și emoția evenimentului de ieri și tocmai de aceea s-a gândit, cum ar putea s-o pregătească pe buna lui soție, pentru vânzarea vacii, când cineva a bătut la ușă.

„Oare cine ar putea fi?”, a zis femeia, „nici un vecin nu mai vine la ora aceasta târzie.”

„Eu sunt”, a răspuns vocea administratorului parohial, care în mod obișnuit aducea membrilor comunității documentele oficiale. Învățătorul a deschis ușa și i s-a înmănat o scrisoare cu vorbele: „De la primarul din N.”

„O scrisoare de la primar! Ce poate fi?”, a zis învățătorul, în timp ce se întorcea în cameră. Soția lui a făcut repede lumină, în timp ce el rupea sigiliul și parcurgea în fugă conținutul.

„Este cu puțință!”, a exclamat el apoi. Soția lui s-a grăbit să ajungă lângă el, plină de curiozitate și teamă. Ochii celor doi au căzut pe nota de plată a cizmarului, sub care erau scrise cuvintele: „Primită cu mulțumire – Tobias Werner.”

Ce să însemne aceasta? Ea nu înțelegea nimic din toate acestea. Dar soțul ei și-a împreunat mâinile și rugându-se a privit spre cer profund mișcat. Apoi a povestit devotatei sale soții tot ce s-a petrecut între el și cizmar, cum a băgat apoi nota de plată în buzunar, care apoi, fără ca el să aibă cea mai mică bănuială, trebuie să fi ajuns în hârtia cu partitura și în orice caz, împreună cu aceasta în mâna împăratului. Pe nici o altă cale nu putea aceasta să fi ajuns în mâinile primarului și ale cizmarului Werner.

„O, Dumnezeule, binecuvântează pe iubitul nostru împărat!”, a exclamat femeia bucuroasă. Soțul ei n-a putut consimți atât de repede, căci s-a întrebat îngrijorat: „Oare ce va fi gândind împăratul despre mine?”

„Nu te întrista în legătură cu acest lucru”, a zis femeia. „El a trecut în revistă situația noastră și de aceea a vrut să ne ajute. Noi nu putem să facem nimic altceva, decât să mulțumim sincer Domnului pentru această călăuzire a Lui și să ne bucurăm pentru ajutorul Lui!”

Aceste cuvinte l-au liniștit pe soț și l-au umplut și pe el cu o bucurie profundă. Dar urma să fie și mai bine. Nobilul împărat, căruia îi plăcea atât de mult să facă bine acolo unde putea, s-a informat despre învățător și a obținut cele mai bune mărturii despre râvna și devotamentul acestuia, iar declarațiile despre venitul lui au fost confirmate de conducere. Încă în același an a fost mutat într-un post mai bun, iar împărăteasa a destinat în cele ce urmau, 50 de taleri anual, până ce ultimul copil va fi terminat școala.

Toate acestea le-a adus cu sine înțelepciunea și dragostea lui Dumnezeu, prin socoteala cizmarului.

10. O VIZITĂ URGENTĂ

Acum câțiva ani trăia într-un oraș mare al Olandei un doctor iudeu, care, ca și Pavel fusese cândva fariseu. Și tot ca și Pavel, el a fost convertit prin puterea Duhului Sfânt, de la întuneric la lumină și de sub puterea Satanei la Dumnezeu. Ca și Pavel, a găsit pace în Isus, iar viața lui era acum închinată Domnului, care a murit pentru el, după cum era scris. „El a murit pentru toți, pentru ca cei ce trăiesc, să nu trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel ce a murit și a înviat pentru ei.” Pe lângă aceasta, ca și la Pavel odinioară, a fost, așadar, multă rugăciune și stăruință pentru Israel, ca Dumnezeu, Domnul, să mântuiască pe mulți din acest popor.

Doctorul se ducea zi de zi în cartierul locuit de iudeii săraci și propovăduia din casă în casă vestea bună despre Isus Hristos. Pe drumul într-acolo trecea pe lângă casa unui negustor iudeu bogat, care avea o prăvălie mare în oraș.

Brusc i-a venit doctorului în gând, că el era răspunzător înaintea lui Dumnezeu, nu doar ca iudeii săraci să audă despre Hristos, ci că era sarcina lui ca și iudeilor bogați să li-L prezinte pe Mântuitorul. Pentru că știa că negustorul de multe ori avea treabă până seara târziu în oraș, a hotărât ca într-o seară la ora 10 să-l viziteze acasă la el. El a fost surprins când a fost primit de îndată prietenos și trimis pe scări în sus, ca și când ar fi fost așteptat. A fost condus într-o sală mare de bal, care era aproape plină de musafiri. Tocmai cânta muzica și a început dansul. Apariția micului doctor, care nici nu se potrivea în acea societate, a provocat vâlvă generală. El s-a îndreptat de îndată spre gazdă și i-a vorbit în felul următor: „N-am știut că în seara aceasta aveți musafiri, dar pentru că am de vorbit cu dumneavoastră despre o problemă de cea mai mare importanță, vă rog să-mi indicați un timp, în care să pot vorbi nestingherit cu dumneavoastră.”

„Desigur”, a spus negustorul. „Pot să vă întreb dacă această problemă este foarte presantă?”

„Este o problemă de viață și de moarte”, a răspuns doctorul. „Când vă convine, aș vrea să trec iar pe la dumneavoastră.”

„Pot să vă întreb despre cine este vorba în această problemă?”

„Este vorba despre Domnul Isus Hristos, Isus din Nazaret”, a răspuns doctorul. „Este vorba numai despre persoana Lui și mi-ar plăcea foarte mult, dacă aș putea vorbi mai îndeaproape cu dumneavoastră despre El.”

„Ascultați”, a zis negustorul, „lucrul acesta este minunat.” Și atunci i-a povestit doctorului cu voce joasă, cum în ultimele luni s-a simțit nenorocit lăuntric și părăsit și cum acest gând nu i-a dat pace nicicând și niciunde: Cine și ce este cu Isus din Nazaret? „L-am rugat pe Dumnezeu”, a continuat el, „să-mi trimită pe cineva, care mi-ar putea arăta o cale, ca să ies din această stare tristă. Acum El mi-a ascultat rugăciunea și v-a trimis la mine. Nu pot să vă las să plecați; acum este cea mai bună ocazie.”

El a făcut semn muzicii să se oprească din cântat și s-a întors cu următoarele cuvinte spre musafirii lui: „Acest domn a venit aici, pentru a vorbi cu noi despre o problemă de cea mai mare importanță, o problemă care-l privește în mod personal pe fiecare dintre noi. De aceea vă rog să vă ocupați locurile, pentru a-i acorda atenția dumneavoastră. „Acum, dragă domnule”, s-a întors el spre doctor, „spuneți-ne tot ce aveți pe inimă și nu ne ascundeți nimic.”

Doctorul s-a așezat în mijlocul sălii de dans și a vorbit despre dragostea minunată a lui Dumnezeu, întrucât L-a dat pe singurul Său Fiu pentru mântuirea lumii, prin care oricine care crede în El, are intrare liberă la inima Tatălui.

Nu mult după această seară memorabilă, care a provocat, bineînțeles, mare vâlvă, bogatul negustor s-a întors în mod public la Isus Hristos și a fost un martor credincios al lui Isus.

11. CÂTE POATE PĂȚI CINEVA, PÂNĂ ÎL GĂSEȘTE PE DUMNEZEU

(După scrisorile unui fost subofițer.
„Cel ce mă găsește, găsește viața.” Proverbe 8,35)

Cunoști Siegerland-ul? Acolo vuiesc multe coșuri de furnale, laminoare, fabrici de tot felul. Din adâncul munților se extrage minereul. Înfloritoare ca o grădină a lui Dumnezeu, se întind munte și vale, înălțimi acoperite cu păduri de stejar, pe coaste – câmpuri roditoare, pe fundul văilor – imense pajiști concepute artistic. Peste tot strălucesc casele albe cu șarpantă neagră și acoperiș de ardezie, gri-albastru; în fiecare sat clădirea școlii se poate recunoaște de la depărtare după micul turnuleț. În această țară, cerșetorii și copiii desculți sunt aproape necunoscuți. În urmă cu 30 de ani nu era considerat cuviincios să-ți încui ușa casei când familia pleca, pentru că era rușine să arăți o asemenea neîncredere față de vecinii tăi. Taina atâtor binecuvântări pământești este teama de Dumnezeu, care și azi mai este o putere în acest popor. Acolo există mulți copii ai lui Dumnezeu, care se roagă; nu se înalță doar norii de fum din coșurile fabricilor, ci și nori ai rugăciunilor credinței din multe case. Mai bun decât minereul de fier care promovează minele, este aurul adevărului, care este extras din adâncul Cuvântului lui Dumnezeu, în casele copiilor lui Dumnezeu.

În acel ținut are loc anual, o întâlnire a foștilor soldați, care se strâng în jurul Cuvântului lui Dumnezeu ca adepți ai lui Isus, care Îi aduc lui Isus laudă și mulțumire și-și aduc aminte ce a făcut El pentru ei, în căile lor, privind îndurarea, răbdarea, puterea și credincioșia.

Printre sutele care vin sunt mulți și cu părul cărunț sau alb, care odinioară au biruit împreună în luptele victorioase ale împăratului Wilhelm; unii dintre ei au luptat de atunci, lupta cea bună a unui ostaș al lui Isus Hristos.

Da, de lucrul acesta este nevoie în patria noastră, de bărbați încercați, care în fabrică, în atelier, în familie Îl mărturisesc pe Domnul **cu viața**, cu slujire devotată în simplitate, în adevăr. Dar Siegerland-ul nu este în cer, ci pe pământ, unde domnesc Satan și păcatul, unde oamenii sunt concepuți și născuți în păcat, ca păcătoși pierduți. Cu toate că numărul copiilor lui Dumnezeu s-ar putea să fie mai mare decât în multe alte ținuturi, este totuși mic față de numărul celor mulți pe care Dumnezeu vrea să-i salveze pentru viața veșnică, dar care nu vor să se lase mântuiți.

Dintre aceștia făcea parte și un bărbat tânăr din Oberschelden, de lângă Siegen, care în anul 1868 a intrat ca recruta, în regimentul de infanterie nr. 82. Sănătos și integru, cu o instrucție școlară bună și minte limpede, după zece luni era caporal, iar în a douăsprezecea lună făcea serviciul de subofițer. În al doilea an de serviciu (iunie 1870) tocmai obținuse tresele, când a venit mobilizarea.

În bătălia de la Woerth a fost împușcat în umărul stâng. Era după-amiază; atacul cuirasier al francezilor se prăbușise deja sub focul nemților, toți înaintau spre înălțimile din Elsasshaus, când un nou contraatac al francezilor a făcut să bată în retragere linia întâi de luptă a corpului de armată 11.

Tânărul ofițer s-a trezit după o vreme dintr-o adâncă amorțeală și s-a văzut în mijlocul multor morți și răniți; lupta înaintase între timp victorios. Curând după aceea a perceput urale și l-a recunoscut pe prințul moștenitor Friedrich Wilhelm, care călărea peste câmpul de luptă cu suita lui. El s-a târât apoi până în satul din apropiere, unde a fost pansat.

Readus în patrie, s-a însănătoșit curând; când Parisul a fost blocat și asediat, era din nou la locul lui și a putut în 1871 să se întoarcă sănătos acasă, împreună cu învingătorii.

Dar în ciuda a tot ceea ce a trăit, s-a întors neconvertit acasă, la fel cum în 1868 plecase ca recruta. Dumnezeu l-a păzit în garnizoană de ispitele tinereții, dar el a pus toate acestea

în seama virtuții și a devotamentului său. El făcea parte dintre oamenii care se cred așa de evlavioși, încât nu au nevoie să vină la Mântuitorul.

Curând după campania militară s-a însurat. Soția lui, fiica unor părinți credincioși, i-a spus de mai multe ori: **„Dragul meu, noi trebuie să știm dacă vom fi vreodată mântuiți.”** Dar el n-a vrut să audă nimic despre așa ceva. El era prea bun pentru Isus, care a venit **să caute și să mântuiască ce era pierdut**. El se îndeletnicea pe atunci cu meseria de căruțaș. Calul său bun și puternic, după obiceiul țării gătit cu zurgălăi, trăgea căruța înaltă, încărcată greu, pentru a duce încărcătura ei de la furnal la calea ferată. El își iubea calul și se gândea că este un căruțaș bun, un bărbat încercat, cum numai unul trecea pe acolo. Tot așa, într-o zi, puțin înainte de Crăciunul din 1877, a plecat cu căruța la furnal; acolo n-a fost atent la calul lui, care, în clipa când s-a dat drumul la puhoiul de fier incandescent, s-a speriat, a căzut și s-a ars grav. Atunci a văzut că neglijența lui era de vină pentru durerea animalului pe care-l iubea și pentru care se temea acum, că va muri din cauza arsurilor. Dumnezeu, care este minunat în lucrările Lui printre fiii oamenilor (Psalmul 66,5), al Cărui plan este minunat și este minunat împlinit (Isaia 28,29) – a vrut să folosească aici un cal, ca un suflet nemuritor să se oprească și să se întoarcă.

Patru zile și patru nopți a stat căruțașul în grajd, cu animalul său, care trebuia îngrijit; în acest timp Dumnezeu a vorbit cu el și i-a arătat păcatul și vina vieții sale. El n-a mâncat și n-a băut, a avut parte în grajd de același lucru prin care a trecut Pavel în Damasc, când Dumnezeu a vorbit cu el și el cu Dumnezeu. Atunci, neprihănitul și evlaviosul fariseu Saul și-a văzut viața în lumina lui Dumnezeu și și-a dat seama cine era: un vrăjmaș nerecunoscător și îngâmfat al lui Isus, **cel dintâi dintre păcătoși**, un hulitor și un prigonitor al copiilor iubiți ai lui Dumnezeu. Acest lucru l-a văzut și greu încercatul, adânc mâhnitul nostru căruțaș, iar inima lui a devenit profund nefericită. A mai durat încă opt zile până când a văzut dincolo de acest adevăr grav al vinei lui neplătite și al stării sale pierdute, celălalt adevăr, cel minunat, cel mare: **că Isus, Fiul lui Dumnezeu, a luat asupra Sa orice vină și orice pedeapsă, că mânia Dumnezeului sfânt a lovit Mielul nevinovat de la Golgota**. Atunci l-a găsit pe Isus, Mântuitorul, iar Isus i-a dăruit pace și o viață nouă, viața fericită a copiilor lui Dumnezeu. El a experimentat adevărul: **„Cel ce mă găsește, găsește viața”**. Aceasta a fost partea lui din noaptea de revelion dintre anii 1877/1878. Atunci a răsărit soarele păcii în inima lui. Atunci a putut să înțeleagă că Dumnezeu l-a iubit încă din veșnicie, că Isus l-a căutat pe întregul lui parcurs.

Iubit și căutat de Isus ești și tu – te-ai lăsat găsit și L-ai găsit pe El, în care este viața? Domnul spune: **„Căutați și veți găsi!”** (Matei 7,7). **„Cei ce mă caută stăruitor, mă vor găsi”** (Proverbe 8,17). Dar atâta timp cât omul trăiește mulțumit cu sine însuși, nu vrea să-L caute pe Isus. El caută lucrurile pământești, prietenia și prețuirea lumii. Abia când în fața conștiinței se ridică întrebarea: **„Unde să mă duc cu păcatul și cu vina mea?”**, abia atunci începe să-L caute pe Isus. Știi câte ceva despre lucrul acesta? Acum sunt 32 de ani de când subofițerul rănit de odinioară **s-a convertit**. Acum este un agricultor vârstnic și priceput și un creștin cu experiență. Dumnezeu i-a dăruit opt copii, din care i-a luat înapoi patru; și pe soția lui devotată a trebuit, în urmă cu 19 ani, s-o dea înapoi Aceluia care i-a dat-o cândva. Dar pe toate înălțimile și în toate adâncimile acestei vieți schimbătoare, a avut parte de credințioșia lui Dumnezeu și aceasta este mărturia lui, cu propriile lui cuvinte: **„Am trecut prin multe, a trebuit să renunț la multe, dar El, credinciosul Mântuitor, mi-a rămas și-mi va rămâne, va fi totul pentru mine în vecii vecilor. A Lui să fie cinstea și lauda!”**

12. ÎN BATERIA 21b, ÎN FAȚA STRASBURG-ULUI

(O povestire de viață)

„Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu.” (Ioan 17,3)

Era destul de multă veselie în bateria de asediu Nr. 21b, din fața Strasburg-ului, în noaptea de 1 spre 2 septembrie 1870, unde era de serviciu compania 1 a batalionului artileriei de fortificații - Hanovra. Francezii au întreprins un atac și focul infanteriei a lovit puternic în baterie. Bateria era înarmată cu 8 tunuri scurte, de 15 cm și fusese împinsă cam 120 de metri în fața paralelei a doua. Era destul de aproape de aceste fortificații, care, în fața porții de piatră constituiau ținta atacului german.

Subofițerul care comanda primul tun, tocmai era pe cale să înșurubeze focosul în grenada sa de douăzeci și cinci de pfund, când o mare căpățână de zahăr franceză a străpuns parapetul și a explodat în baterie. Toți servanții tunului zăceau leșinați la pământ, dar nimeni nu era rănit. Subofițerul și-a revenit primul. El și-a văzut tunarii întinși pe jos și a auzit strigătul unui ofițer, care era în apropierea lui așa de îngropat prin surparea pământului din parapet, încât nu se putea elibera singur. După ce a fost eliberat acesta, iar tunarii au devenit conștienți unul după altul, servanții s-au pus repede din nou în mișcare. Dar subofițerul a avut dintr-odată alte gânduri despre a fi împușcat mortal și despre moarte, ca mai înainte. El și-a adus aminte că avea un suflet nemuritor și că odinioară I-a promis Dumnezeului sfânt să păstreze credința. În același timp a văzut că toată viața lui era păcătoasă și pătată. Conștiința lui i-a adeverit categoric, că ar fi mers în pierzarea veșnică, dacă, în loc să se trezească din leșin în bateria 21b, s-ar fi trezit în veșnicie. El nu era laș; a rămas ca un bărbat devotat la postul lui, dar proiectilele infanteriei căzând în jurul lui, vorbeau foarte deslușit despre aceea, că între el și moarte nu este acum decât un pas. Atunci i s-a smuls din inimă o rugăciune în sus, către Dumnezeu, lacrimi i-au curs din ochi și I-a făgăduit lui Dumnezeu, de acum să facă tot ce Îi va cere Dumnezeu. El a pățit ca poporul Israel la Sinai, când I-au promis lui Dumnezeu: „Vom face tot ce a zis Domnul” (Exod 19,8). Ei nu-și cunoșteau inima nestatornică, vicleană, nerecunoscătoare. Subofițerul nostru n-a cunoscut-o nici el pe a lui. El credea că poate să cumpere îndurarea cu jurăminte, care în ceasul acesta cu siguranță erau serioase. Încă nu trecuseră multe ore după ce a fost înlocuit la baterie, când vechile gânduri despre lume, poftă și păcat s-au întors în inima lui și curând au ieșit din inimă vechile discuții și vechea viață înstrăinată de Dumnezeu. Firește că după aceea, în orele de insomnie, au existat aduceri aminte de Dumnezeu. Într-o locuință unde a fost încartiruit, unde a găsit o Biblie germană, chiar a deschis Biblia într-o noapte și a citit Psalmul 90, unde erau scrise cuvintele: „Învăță-ne să ne numărăm bine zilele, ca să căpătăm o inimă înțeleaptă.” Atunci s-a simțit din nou foarte serios, dar nici aceasta n-a ținut mult. Era, într-adevăr, neliniștit în asemenea ceasuri, pentru că știa că în starea lui actuală nu poate să se înfățișeze înaintea lui Dumnezeu. Dar puțin după aceea, era la fel de nepăsător ca înainte. Așa a fost în timpul întregii campanii. El n-avea și nu cunoștea nici un om care să-i stea atât de aproape, încât să poată vorbi cu el despre starea sufletului său, iar în privința Cuvântului lui Dumnezeu era necunoscător.

Când s-a întors acasă, a intrat în Duisburg, la Bergisch-Maerkischer Eisenbahn ca fochist. Serviciul era greu, inima i se simțea apăsată; a început să strige către Dumnezeu și știa, și a observat că Dumnezeu îl auzea. A fost ascultat și binecuvântat, întrucât după o vreme a devenit mecanic de locomotivă și s-a putut însura. A avut în acești ani ceasuri solemne, dar nu o întoarcere reală la Dumnezeu. Dimpotrivă, a pus Biblia deoparte și s-a abonat la „Plante de grădină”, pentru a-și ocupa mintea și a-și spori cultura. Aici a citit într-o zi, că omul provine din maimuță și că ceea ce noi numim conștiință, este numai produsul educației, așa că nu este nevoie

să ascultăm de acest glas. Lucrul acesta i-a preocupat mult gândurile; era deja în primejdie să-și subjuge inima și viața acestei minciuni, când după puțin timp a găsit în aceeași revistă, articolul unui naturalist, care demonstra că omul n-a fost niciodată maimuță și că o maimuță nu poate deveni niciodată om. Acum s-a iscat o revoluție uriașă în capul și inima subofițerului nostru de altădată și actualul mecanic de locomotivă; conștiința i-a adus aminte cine era Dumnezeu, Căruia I-a fâgăduit cândva să-L urmeze cu credincioșie și încotro a luat-o viața lui. A mers la librar, și-a plătit abonamentul și l-a rugat să distrugă toate numerele care mai vin pentru el. Librarul a crezut că omul înnebunise. Dar mecanicul de locomotivă i-a zis: „Prin îndurarea lui Dumnezeu am recunoscut caracterul dăunător al acestei publicații.” Puțin după aceea s-a îmbolnăvit grav de rinichi. Tratamentele și medicii i-au mâncat economiile și trei medici au declarat într-un singur glas, că pentru el nu mai există leac. Atunci a făcut ca femeia cu scurgerea de sânge, care și-a cheltuit și ea averea cu multe tratamente. „A auzit vorbindu-se despre Isus, a venit pe dinapoi prin mulțime și s-a atins de haina Lui. Căci își zicea ea: „Dacă aș putea să mă ating de haina Lui, mă voi tămădui.” Și îndată a secat izvorul sângelui ei. Și a simțit în tot trupul ei că s-a tămăduit de boală.” (Marcu 5,27-29). Deci și mecanicul nostru de locomotivă; el i-a lăsat pe medicii costisitori să plece și a recurs la Dumnezeu, ca mai înainte în bateria 21b. L-a rugat pe Domnul să nu-l lase să moară. Da, îi era foarte teamă de veșnicia întunecoasă, dar acum și-a dat seama că Dumnezeu încă mai era același în putere și milă, ca atunci la Strasburg. A durat doar puțin timp și prin îndurarea lui Dumnezeu, fără doctori și doctorii s-a făcut sănătos și era din nou pe locomotiva lui și putea să-și hrănească soția și cei patru copii mici.

Acum știa că fusese cu el un Dumnezeu atotputernic, bogat în îndurare și care ascultă rugăciuni. Dar având în vedere păcatul său și inima lui nestatornică, totuși nu era fericit. El își urma drumul liniștit, dar fără pace. În aceste zile trebuia să aștepte într-o stație, încrucișarea cu un tren personal; atunci a venit la el un frânar și l-a rugat să-i dea puțină apă de băut, din rezerva de apă din tender. Acest bărbat i-a spus despre Isus, în care el a găsit pace pentru sufletul lui. Deci nu este așa cum gândesc mulți, că oamenii din poporul nostru vorbesc la locul lor de muncă numai despre lucruri banale sau rele; nu, aici sunt ucenici ai lui Isus, care răscumpără clipele, ca să laude și să mărturisească ce a făcut Isus pentru ei.

Ce lucru binecuvântat este acesta!

Mecanicul nostru de locomotivă doar avusese parte de multe în legătură cu Dumnezeu, cu puterea și îndurarea lui Dumnezeu, cu o minunată și slăvită ascultare a rugăciunii; dar că pentru noi, oameni născuți în păcat, ar exista **liniște sufletească, siguranța iertării veșnice și a nădejzii slăvite**, aceasta era ceva nou pentru el. Frânarul l-a invitat sincer să asculte Cuvântul lui Dumnezeu și puțin după aceea, mecanicul de locomotivă a răspuns invitației într-o duminică după-amiază.

Acolo a auzit ceea ce avea inima lui nevoie: că pentru el, cel pierdut, Isus a făcut, a suferit și a împlinit totul, că el a fost căutat de dragostea lui Dumnezeu, care voia să-l mântuiască pentru viața veșnică. Firește că întâi și-a îndreptat ochii spre propria lui viață, spre păcatul și slăbiciunea lui; în cazul acesta n-a putut să îmbrățișeze această mare mântuire, socotind că el este prea rău; da, el se simțea aproape și mai neliniștit și mai nefericit ca înainte. În dimineața următoare, abia părăsise stația cu locomotiva, când inima lui a fost încurajată să privească doar la Golgota. Putea crede, putea cu deplină încredere să pună toată vina lui asupra Fiului răstignit al lui Dumnezeu; inima lui a înțeles că aici erau: pace, dragoste și iertare. Dintr-odată s-a făcut lumină pentru inima lui. Atunci a devenit nespus de fericit și din ceasul acela, 21 de ani a trăit în pacea lui Dumnezeu, ca un copil al lui Dumnezeu; desigur, și-a cunoscut și-și cunoaște slăbiciunea, dar știe că harul lui Dumnezeu îl poartă. Prietene, tu care ai citit acestea, fie ca drumul tău să ajungă mai repede la ținta aceasta fericită! Economisește multele căi greșite și ocolite, dacă înțelegi în inima ta că această poveste de viață este o chemare a lui Dumnezeu pentru tine. **Grăbește-te să ajungi la țintă, unde vei fi fericit și salvat pe veci.**

13. ÎNVINGĂTORI CARE SE ÎNTORC ACASĂ

„Și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească” (1 Petru 2,5)

Tineretul poporului nostru încă n-a văzut învingători care se întorc acasă. Dar acela dintre noi, vârstnicii, care a trăit așa ceva, știe că lucrul acesta este ceva extraordinar. Imaginați-vă un astfel de bărbat, care după luni sau ani de război, se întoarce acasă ca unul dintre învingătorii pe care patria îi cinstește. Iată-l că vine, având cunună de stejar pe coif, capul ridicat, ochii strălucitori, inima plină de recunoștință față de Dumnezeu, care l-a păzit minunat în atâtea primejdii. Lacrimi de bucurie îi strălucesc în ochi, când zărește de departe frontonul casei părintești. Atunci mama îi aleargă în întâmpinare, care cu rugăciuni zilnice l-a încredințat lui Dumnezeu și care acum vede înaintea ei împlinirea stăruinței ei, cu inima fericit emoționată; plângând cu suspine de bucurie, își ascunde capul la pieptul fiului; frați și surori, rude și prieteni se apropie grăbiți, ca să împartă bucuria – ce privesc!

Dar nu așa a fost când în sătucul N. din Siegerland, în 1871 s-a întors acasă un fiu, ai cărui părinți credincioși au stăruit zilnic ca acest fiu să nu fie luat de gloanțele franceze, ci să se întoarcă în casa părintească, **pentru a găsi și el drumul spre Casă, cealaltă Casă a Tatălui, care nu este în Siegerland, ci în ceruri.** Deci fiul a venit acasă, mama i-a alergat în întâmpinare, l-a îmbrățișat și l-a sărutat. **Dar ea a îmbrățișat un fiu mort de beat.** Prima ei exclamație a revederii n-a fost bucurie, ci a izbucnit într-un strigăt de durere: ‚Ah, trebuie să te revăd așa, în halul acesta.’

Fiul avea o poveste a vieții ca mulți alții asemenea lui. S-a născut în Wittgensteiner Lande, ai cărui locuitori se hrăneau pe atunci, în multe cazuri, din arderea mangalului, în îndepărtatele ocoale silvice ale frumosului ținut muntos. Și tatăl acestui fiu victorios, dar beat, fusese un cărbunar din Wittgenstein, care, ca toți tovarășii lui de muncă, atunci când venea de la uzină, arăta mai negru decât negri din Camerun. Pe atunci era între cărbunarii din Wittgenstein multă cruzime; inimile lor erau de multe ori mai negre decât pielea lor. Firește, pentru a vedea inimi întunecate, nu trebuie să călătorim la Wittgenstein; acestea au existat și există peste tot, printre bogați și printre săraci. Dar inima acestui cărbunar se luminase și era lumină în ea, viața lui era spălată și era mai albă ca zăpada, prin sângele lui Isus, în care el găsisse pace. Soarele îndurării lui Dumnezeu lumina în casa lui, unde băieții lui creșteau sănătoși. Când s-au făcut buni de muncă, s-a mutat în Siegerland, unde se câștiga mai mult în mine decât în uzină. Așa se face că băieții n-au devenit cărbunari, ci mineri. Deci din această casă părintească era învingătorul întors acasă, care fusese angajat în al doilea batalion al pușcașilor regimentului 80, pentru a pleca de acolo în războiul germano-francez. Inima lui era mai tare ca roca din mină, pe care de atâtea ori a prelucrat-o cu ciocanul de miner. Tunetul luptei, vaietele răniților și moartea multor camarazi, n-a putut să-i întoarcă inima la Dumnezeu. Doar cunoștea din casa părintească seriozitatea veșniciei și a judecății și dragostea lui Dumnezeu, care l-a urmat și l-a căutat; el cunoștea și vina vieții sale, petele poftelor și dorințelor sale carnale, în care a umblat. Viața lui a fost, ca și cea a multor camarazi ai săi, descrisă exact în Biblie: ‚Voi erați morți în greșelile și în păcatele voastre, în care trăiați odinioară, după mersul lumii acesteia, după domnul puterii văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării. Între ei eram și noi toți, odinioară, când trăiam în poftele firii noastre pământești, când făceam voia firii pământești și ale gândurilor noastre și eram din fire copii ai mâniei, ca și ceilalți.’ (Efeseni 2,1-3). La inima lui tare nu s-a putut ajunge și n-a putut fi prinsă prin bunătatea lui Dumnezeu, care l-a ferit de toate daunele de la Weissenburg, de la Woerth, de la Sedan și de la Paris. El s-a întors acasă mai rău și mai nedisciplinat decât

plecase. În loc de cântări de laudă, de pe buzele lui au răsunat strigăte răcnite și cântece triviale în ziua întoarcerii sale acasă.

Pietrele brute, din care acolo poate se fac casele, sunt desprinse în cariera de piatră prin dinamități perforate; tot așa Își desprinde Dumnezeu, din cariera de piatră a lumii neconvertite a oamenilor, care trăiește dură și moartă în păcate, pietrele pe care le poate folosi pentru casa lui duhovnicească. Au mai trecut câțiva ani, până când acel miner, acum întors acasă, a fost desprins prin explozie, din cariera de piatră a lumii, pentru a-și găsi locul în casa lui Dumnezeu, ca piatră vie. Dumnezeu s-a folosit literalmente de pulbere, pentru a desprinde această piatră.

Și anume, într-o zi, în mina de magnetit, tocmai pusese încărcătura de explozibil în gaura perforată pentru așa ceva și era pe punctul de a o împănă (minerii spun aici: că face gata detunătura): atunci a explodat explozibilul și l-a aruncat la pământ. Zăcea acolo grav rănit și cu siguranță aștepta moartea. Detunătura i-a lovit nu numai pieptul și membrele, ci și inima. Lăuntru lui a fost total zguduit, căci dintr-odată, toată viața sa trecută, lunga listă a faptelor sale rele, inima lui nerecunoscătoare, împotrivirea lui față de Dumnezeu, stăteau scrise cu litere de foc în fața conștiinței sale. **Sufletul lui a citit adevărul lui Dumnezeu: Pierdut! Pierdut pe veci!**

Dar îndurarea lui Dumnezeu i-a păstrat viața. Pe patul lui de boală a fost învins de harul și dragostea lui Isus, care l-a urmat atâta timp. El a privit cu ochii credinței la crucea de la Golgota, a găsit iertare pentru toată vina lui și pace prin sângele lui Isus. A trăit, așadar, după însănătoșire ca un copil al lui Dumnezeu și proprietate a Domnului, într-o umblare credincioasă, până a intrat în locuințele păcii, în duminica Peștelui din aprilie 1890. Deci a devenit o piatră vie, căreia marele Arhitect i-a destinat locul întrebuițării, după planul Său. Acum a avut parte, pe lângă primele trei versete din capitolul doi al Epistolei către Efeseni și de versetul al patrulea și al cincilea: „**Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos.**” Deci totuși a existat pentru el o întoarcere acasă ca învingător, spre bucuria deplină a mamei sale, căci, după ce lupta vieții a fost dusă până la capăt, a plecat acasă, în corturile păcii. El a avut parte de ceea ce un talentat copil al lui Dumnezeu a exprimat în cântecul:

Cum ne-om simți, când după lupta trasă,
După cel din urmă foc al bătăliei,
Ne vom întoarce din străini acasă
Și vom intra pe poarta veșniciei!
Când cel din urmă fir de praf l-om scutura,
Când ultimul strop de sudoare va fi șters
Și de-aproape vom vedea și saluta
Ce-a dat curaj pelerinului, ades!

Cum ne-om simți, când cu fior vom asculta
Corul cel de sus ce ne primește cu cântat,
Când harfe aurii prin ceruri vor cânta
Laudă Mielului, ce lumea a-mpăcat!
Când în lung și-n lat cetatea Lui cea sfântă
Răsună de-„Aleluia!” mântuiților ce cântă
Și a rugăciunilor tămâie sfântă
Spre tronul Celui Preaînalt se-avântă!

Cum ne-on simți? O, ce ochiul n-a zărit,
Urechea n-a auzit, minții n-a fost dată,
Acea o să fim și ne e hărăzit,
Când ne vom muta în țara lăudată!
Haidem, cărarea abruptă s-o suim,
Merită să asudăm și să ne ostenim,
Să ne grăbim ca acolo să sosim,
Unde Domnul dă mai mult decât gândim!

Vrei și tu să ai parte de aceasta?

14. LA BAZINUL DE ÎNOT DIN Köln AL ARMATEI

„Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară” (Ioan 6,37)

Toți trei împreună nu mai aveau decât 15 pfenigi și anume, cei trei pionieri din compania a doua al celui de-al șaptelea batalion de pionieri din Köln, care în 9 aprilie 1854 a pornit mărșăluind de la cazarmă, pentru a lua în primire paza centrului de înot, de pe malul drept al Rinului, mai sus de Deutz. Pe drum au căzut de acord să cumpere cartofi de acești 15 pfenigi și mărșăluind mai sus de podul de pontoane, au văzut stând un bărbat care încărcase cartofi. Când seara pe la ora opt a trecut pe lângă bazinul de înot un bărbat cu barca, pionierii l-au strigat; el l-a luat pe unul dintre ei cu el și l-a dus în aval, la șlepu cu cartofi.

Cincisprezece pfenigi nu este mult, dar bietul soldat care voia să cumpere pentru trei burți goale, a găsit o inimă miloasă și a făcut o afacere bună. Omul cu barca plecase mai departe și potrivit înțelegerii, a venit un al doilea bărbat de la pază, cu un ponton, pentru a duce înapoi la bazinul de înot pe cumpărător și cartofii. Abia a ajuns pontonul de-a lungul șlepu cu cartofi și cumpărătorul a și sărit în el cu cartofii, iar noul venit a spus liniștit în dialectul Köln-ului: „Nun draeuen ick off!” (Acum apăs, ca să-l desprind.) Dar în timp ce desprindea pontonul de șlep, și-a pierdut echilibrul și a căzut între ponton și șlep, în Rin. El era cunoscut ca un bun înotător și astfel camaradul lui s-a gândit în prima clipă: iese el iar, imediat. Dar imediat după aceea l-a chemat pe barcagiu în ajutor și a sărit el însuși, fără să stea pe gânduri, după camaradul scufundat. Barcagiul și-a dat imediat seama de primejdie, căci într-o asemenea situație forța torentului împinge sub șlep chiar și un înotător bun, înainte să poată ajunge la suprafață. Așa a fost și în acest caz. Barcagiul a sărit cu o cange în ponton, a băgat cangea sub șlep și a mișcat-o încoace și încolo și după scurt timp l-a scos de acolo pe cel accidentat. Așa că a ridicat trupul fără viață în ponton, cu ajutorul camaradului care sărise după el. După aceea a pornit trista întoarcere la bazinul de înot.

Acolo a venit, atenționat de niște oameni care stăteau pe mal, un medic, care a încercat totul ca să-l readucă la viață pe cel înecat. – Totul a fost zadarnic; **era mort!** Timpul lui de slujire pe pământ expirase; el a plecat din timp - în veșnicie; trupul care zăcea așa de liniștit în hainele ude, pe scândurile bazinului de înot, era numai haina dezbrăcată, scoasă din uz a unui om, care a trecut el însuși dincolo, într-o altă țară.

Imediat în apropierea acestui înveliș fără viață, stătea prietenul nostru, care sărise așa de curajos în urma celui accidentat, de la ora zece până la douăsprezece noaptea, în post. Și hainele lui încă mai erau ude. Dar nu lucrul acesta îi mișca inima, ci toate gândurile lui erau afectate și pline de un adevăr copleșitor; **inima și conștiința lui i-au adevărit: dacă tu ți-ai fi găsit azi moartea în valuri, atunci partea ta ar fi fost pierzarea veșnică.** El a devenit dintr-

odată deplin conștient de acest adevăr, și-a văzut viața în lumina veșniciei și s-a recunoscut drept un păcătos pierdut.

La ora 12 a fost înlocuit de gardă, pentru că între timp anunțul accidentului ajunsese la cazarmă. Superiorii lui i-au trecut cu vederea delictul greu, de a fi părăsit postul; curajul și devotamentul cu care sărise după cel accidentat i-au fost recunoscute. La amiaza următoare, la apel, pionierul nostru a fost lăudat în fața trupei adunate, că a încercat să-și salveze camaradul cu riscul propriei vieți. A mai primit și o răsplată în bani, de 2 taleri și 15 groși, în dar.

Dar toate acestea n-au adus liniște inimii lui. Zi și noapte îl însoțea gândul: **te duci la pierzare, nu poți sta înaintea lui Dumnezeu.**

Nu era o închipuire în inima acestui soldat curajos, nu era o toamnă cea care îi umplea trăsăturile și ființa cu o asemenea seriozitate, ci Duhul Sfânt al lui Dumnezeu lucra în inima lui, iar harul l-a ferit, ca să nu amuțească glasul lui Dumnezeu cu pălăvrăgeli ușurate și cu pofta lumii. Era dumnezeiasca tristețe, care aduce o pocăință care duce la mântuire. (compară cu 2 Corinteni 7,10)

Toate acestea se petrec în liniștea inimii, care bate sub hainele albastre. Nici un ochi al superiorului nu le poate pătrunde.

Șase luni s-au scurs, serviciul de vară și exercițiile de toamnă au trecut, se făcuse octombrie când același pionier stătea în același post. Avea numărul 2, luna arăta strălucitor de luminoasă, dar gândurile se întorceau mereu la același lucru: el vedea că viața și faptele lui îl acuzau înaintea lui Dumnezeu.

A bătut ora zece în turnurile bisericii, a venit înlocuitorul, dar prietenul nostru i-a spus că vrea să mai rămână cele două ore în post. Apoi, după ce a fost iar singur, s-a aruncat în genunchi, a strigat la Dumnezeu după îndurare și milă. Atunci a înțeles inima lui cele două cuvinte ale lui Dumnezeu: „**De vor fi păcatele voastre cum e cârmâzul, se vor face albe ca zăpada.**” (Isaia 1,18) și celălalt: „**Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară**” (Ioan 6,37). Atunci, de pe buzele soldatului care se ruga s-au desprins cuvintele: „**O, Dumnezeule, Tu poți totul, dar un lucru nu poți, nu poți să minți! Dacă ai spus că L-ai trimis pe Isus pentru cei pierduți, aici este unul! Da, aici este unul, care are nevoie de îndurare și milă.**”

Dumnezeul bogat în îndurare a răspuns în aceeași clipă la rugăciunea credinței: fericire, pace și bucurie s-au revărsat în această inimă și în același ceas a putut să-i mulțumească lui Dumnezeu, care i-a dăruit pace și i-a șters păcatele cu sângele prețios al lui Isus.

45 de ani au trecut; mâna acum tremurândă a acestui pionier, care a pus pe hârtie această cea mai importantă și mai mare trăire a unei vieți foarte agitate, încheie relatarea cu următoarele cuvinte: „Harul lui Dumnezeu, care în acea noapte, în postul de pază de la bazinul de înot m-a făcut fericit, nu m-a părăsit; și sunt convins că mă va însoți până când vaporeșul meu va intra în portul odihnei, pentru a fi veșnic cu scumpul meu Domn.”

Dragă cititorule, știi câte ceva despre asemenea ceasuri în care harul lui Dumnezeu te-a prins și tu ai prins harul lui Dumnezeu? Trece pe lângă noi câte unul care simte o durere lăuntrică, dar căreia nu-i poate da un nume. Este apăsător, învăluit în griji, se simte sărac, gol, nevrednic, singur în mijlocul mulțimii de oameni. Lumea numește aceasta **dispoziții posomorâte**, de care ar trebui să te scuturi, cărora n-ar trebui să le facem loc. Dar aceasta este pe departe greșit: Duhul lui Dumnezeu lucrează într-un asemenea om. Se apropie clipa când vede și simte că este adânc în nenorocire, că păcatul este pierzarea lui. Mulțimea încălcărilor sale îl desparte de Dumnezeul lui și multe păcate și greșeli de demult, pășesc vii în fața conștiinței sale ca acuzatori.

Dragă prietene, dacă aceasta este starea ta, n-ar trebui să te întorci și tu cu stăruință fierbinte, la inima îndurătoare a Dumnezeului oricărui har? Cheamă-L, pune la picioarele Lui toată vina ta și nevoia ta, vino ca un păcătos pierdut, care nu-I poate aduce lui Dumnezeu nimic, decât păcatul lui. Nu te poți face mai bun decât ești. Ia-L pe Dumnezeu pe cuvânt și vei afla și tu, că Isus este

plin de îndurare și de milă în prezent. De pe buzele Lui răsună într-o lume de păcat, pierdută, cuvântul harului: „Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară!”

15. „EU RĂNESC ȘI EU TĂMĂDUIESC”

(Istoria convertirii contesei M., din K., povestită editorului chiar de ea.)

Cea mai timpurie copilărie a mea am petrecut-o pe insulă – pe proprietatea părintească. A fost o perioadă fericită, care n-a fost tulburată de nici o suferință și nici o mâhnire. În înaltele, splendidele păduri de stejar ale moșiei noastre, în care aveam voie să mă plimb - și pe țărnul mării apropiate și imense, am obținut timpurii și adânci impresii despre mărimea și maiestatea lui Dumnezeu. Dar din Cuvântul Lui n-am avut parte de învățătură mai mulți ani.

La nouă ani am primit o educatoare. Aceasta mi-a cerut într-o zi, imediat după angajarea ei, să-i spun „Tatăl nostru”. Nu învățasem și nu auzisem niciodată această rugăciune. „Cum?”, a exclamat educatoarea, „aveți aproape zece ani și nu știți **Tatăl nostru**? Și nici n-ați auzit vreodată că Dumnezeu este **Tatăl** nostru?” – Am tresărit bucuroasă la această întrebare sau minunată informare, că marele și atotputernicul Dumnezeu este **Tatăl** meu. Acest cuvânt a umplut sufletul meu tânăr cu o uluire voioasă, dar plină de venerație și pot să spun că zile întregi nu m-am mai gândit la nimic altceva. Dar în același timp, după cum îmi amintesc, această informație a adus și prima mea suferință. Și anume, am fost abătută și speriată că scumpii mei părinți, la care întotdeauna am privit numai în sus, cu admirație, încă nu mi-au făcut chiar ei această mare și minunată comunicare. Dar am privit cu sentimente noi lucrurile și lucrările lui Dumnezeu din jurul meu. Dar sentimentul că eu sunt o creatură păcătoasă, iar Dumnezeu este sfânt, nu s-a trezit prea curând în mine. Eu mă consideram bună. Când într-o zi, ca fată de 12 sau 13 ani, am găsit în biblioteca tatălui meu o carte franțuzească deschisă și am privit în ea și am citit în ea afirmația: „Există ceva în nefericirea altora, care nu ne displace”, atunci chiar mi-am consolidat îngâmfwarea. Căci de o asemenea bucurie răutăcioasă sau răutate a inimii nu mă simțeam capabilă. Dar cu timpul Dumnezeu a descoperit ochilor mei, starea mea interioară. Astfel m-am speriat într-o zi de mine, nu mult după aceea, pentru că m-a **bucurat** vestea, că un băiat de vârsta fratelui meu nu și-a luat examenul de admitere la o anumită școală de cadeți; căci astfel era pentru admiterea fratelui meu în această școală de cadeți, care întotdeauna putea să accepte numai un număr limitat de tineri, disponibilă o șansă mai bună de a fi admis. Cum spuneam, m-am speriat de mine, căci mi-am dat seama că și în mine există bucurie răutăcioasă și pizmă, în loc de reală iubire a aproapelui. Iar Dumnezeu a adâncit în mine autocunoașterea și sentimentul nedesăvârșirii și al păcătoșeniei. Am ajuns la lupte lăuntrice. Ah, dacă m-aș fi putut destăinui cuiva! Preotul nostru, un bătrân venerabil, era prea distins pentru mine; cum să fi îndrăznit să merg la el și să mă deschid în fața lui? Ah, ce mult aș fi dorit să-l las să arunce o privire în sufletul meu, căci nu mă îndoiam că el ar putea potoli curând furtuna din lăuntrul meu, pentru a face loc aici unei păci și liniști durabile.

La fel de neașteptată mi s-a ivit și ocazia unei discuții cu preotul. Și anume, un incendiu a transformat în cenușă casa parohială, iar familia preotului a fost primită de părinții mei la castel, pentru mai mult timp. Aici l-am văzut zilnic pe preot. Când a trebuit să merg într-o zi în camera lui, la cererea mamei mele, după o luptă serioasă am pășit înăuntru cu hotărârea fermă, să-i spun acum bătrânului prieten și sfetnicului duhovnicesc din casa noastră, marea mea suferință și chinul meu sufletesc. Cu inima bătând și cu răsuflarea tăiată i-am mărturisit bătrânului domn luptele mele pentru curăție și desăvârșire lăuntrică, marea mea nevoie, din care nu aveam nici o salvare. Dar vai! Nu venisem cu chinul meu sufletesc la medicul potrivit. El nu mi-a recunoscut

suferința sau n-a știu să mă tămăduiască. Căci atunci când am ajuns la sfârșitul mărturisirii și al tânguirii mele, bătrânul și-a pus mâna pe capul meu și a spus doar: ‚Copilă, acestea sunt gânduri adânci.‘ Astfel m-a lăsat să plec. Foarte îmbujorată din cauza iritației lăuntrice și în același timp profund indignată și dezamăgită de aceste cuvinte care nu spuneau nimic, am ieșit în grabă din cameră. Oare nu exista nici o mângâiere și nici un ajutor pentru mine? Știam că acum, după ‚confirmarea‘ mea, pe care am primit-o la 16 ani, trebuia să mă mut din liniștea și singurătatea de la țară, în K., animatul nostru oraș de reședință, pentru a fi introdusă în viața lumii. O, cât de îngrijorată și de întristată eram! Ce groază îmi era! Am scris în jurnalul meu într-o seară, deci după ce mi-am deschis **degeaba** inima în fața preotului nostru și am căutat la el **zadarnic** mângâiere și putere, în mod deosebit având în vedere perioada serioasă care-mi stătea în față: ‚O, tu, lume ipocrită, șarpe, te vei încolăci și în jurul meu și mă vei omorî; căci nu văd nici o salvare pentru mine.‘

Așadar, după o vreme, părinții mei s-au mutat cu mine în acest oraș. Cât de multe lucruri noi și extraordinare am văzut aici! Dar nu mi-au fascinat inima. Îmi căutam bucuria în natură și mi-ar fi plăcut să găsesc acolo sau în altă parte dezlegarea misterului: cum și-ar putea găsi inima unui om, care tânjește după pace și curăție desăvârșită, aceste bogății într-o lume murdară și lipsită de pace. Duminica mergeam aproape regulat la biserică și mă țineam departe de agitația lumii. Astfel au trecut câțiva ani.

În drum spre biserică întâlneam adesea un bărbat tânăr, care mergea și el la predică. Era baronul R. Cu timpul, acesta a făcut cunoștință cu mine și mi-a cerut mâna și pentru că am învățat să-l cunosc ca pe un om temător de Dumnezeu și pentru că era un funcționar bine văzut și plin de nădejde, am devenit soția lui. Pe atunci era o raritate să vezi venind domni cu această situație, să asculte Cuvântul lui Dumnezeu; de aceea am fost fericită să fiu unită cu el. Căsnicia a și fost una foarte fericită. Dar de Dumnezeu nu m-am apropiat mai mult. Nu-mi doream mai mult decât aveam și trăiam cu totul în fericirea căminului, mai ales de când Domnul ne-a dăruit un băiețel, iar scumpul meu soț, care ocupase un post în legația daneză, trebuia să locuiască împreună cu mine în zgomotoasa metropolă Paris, unde doamnele machiate de la Curte și distracțiile cercurilor înalte, m-au înstrăinat și mai mult de lume.

După câțiva ani foarte fericiți, am călătorit împreună cu copilul nostru, pentru câteva săptămâni în țara natală, pentru a petrece aici, la cei dragi ai noștri, durata concediului soțului meu. În vremea aceasta, cât am fost acasă, acesta studia ziarele mai cu zel ca de obicei și atunci am văzut de multe ori o umbră întunecată pe chipul lui frumos, pe care n-o puteam alunga. Într-o zi mi-a spus: ‚M., mă tem că va fi război între Germania și Franța. Consider că este de datoria mea să mă întorc imediat la Paris, la postul meu.‘ Ar fi fost fără sens să încerc să-mi rețin soțul, care știa întotdeauna ce voia și ce trebuia. Așa că ne-a lăsat acolo, pe mine și copilul, pentru a-l urma mai târziu. După o despărțire sinceră, dar fără o bănuială deosebită din partea mea, că vor veni vremuri grele asupra noastră sau chiar că moartea l-ar putea răpi pe scumpul meu soț, pe care-l iubeam cu patimă și-l idolatrizam, ne-am despărțit.

Soțul meu era încă în drum spre Paris, era încă pe pământ german, când în 19 iulie a urmat declarația de război. Presimțirea lui nu l-a înșelat. Cu siguranță că a știut ce trebuia să vină mai devreme sau mai târziu, și din cele ce văzuse și auzise la Paris.

Apoi au urmat cu repeziciune lupte serioase, în care se războiau între ele, în lupte fierbinți armatele celor două țări vecine. Dumnezeu a dat victorie steagurilor germane, iar trupele Germaniei au înaintat în Franța de nestăvilit, luându-l prizonier pe împărat și după numai câteva luni stăteau în fața Parisului, pe care l-au încercuit ca și cu un inel de fier. Ah, ce săptămâni și luni de groază au fost acestea, când Parisul a fost împresurat și nici o veste nu mai ieșea și nu mai intra. Atunci am învățat să aștept. Luni întregi am stat fără nici un fel de veste. Numai o dată a venit prin Anglia o înștiințare scrisă de mâna lui, de la soțul meu pentru mine; părăsise Parisul împreună cu alte scrisori într-un balon, apoi, după ce balonul a coborât, a fost predată poștei și

adusă mie. Pe atunci îi mergea încă bine soțului meu. Apoi a urmat iar o tăcere lungă și îngrijorătoare.

Dar într-o zi poșta mi-a adus o scrisoare din Anglia, de la prințesa de W., cu care, pe când ea stătea în castelul părintesc, aveam o relație familiară. Imediat am făcut legătura, într-o presimțire îngrijorată, dintre această scrisoare și soțul meu. Am pus scrisoarea jos și n-am deschis-o. Două zile a rămas închisă. Apoi am deschis-o în urma unor sfaturi serioase. Ea conținea vestea unei îmbolnăviri grave a soțului meu; era la pământ din cauza tifosului. (Vestea a plecat din Paris prin intermediul contelui, acum prințul de B., care se afla în cartierul general din Versailles, către prințesa de W. din Anglia și de acolo a ajuns la mine.)

Imediat ce am citit scrisoarea, încă în același ceas m-am pregătit pentru plecarea la Paris, cu o singură cameristă. Nici condițiile îngrozitoare din fața Parisului și nici foametea din orașul asediat, nici călătoria lungă pe timp de război și de iarnă cu ger cumplit – era în ianuarie 1871 - nu m-ar fi putut opri, când datoria mă chema alături de soțul meu bolnav, poate muribund.

O, ce călătorie a fost! În Germania am întâlnit trenuri lungi cu prizonieri, apoi trenuri de marfă cu bolnavi și noi înșine am fost transportate cu trenuri militare arhipline. Scrisoarea mea princiară de recomandare, în care erau declarate ținta și scopul tristei mele călătorii, mi-a deschis inimi și uși. Dar cu toate acestea a trebuit adesea să așteptăm zile lungi până am putut călători mai departe. În afară de aceasta mai veneau, dincolo de garnița germană, găurile supraaglomerate, parțial distruse și reci, ale căror podele, ca și trenurile, erau adesea gros acoperite cu paie. Peste tot se vedeau din tren, până la Paris, urmele tragice ale războiului. Tabloul sumbru al peisajului corespundea întru totul stării fără nădejde a inimii mele. Minunatele clădiri ciuruite de gloanțe și distruse, mai ales din Versailles, pe care le-am văzut în frumusețea lor, îmi aminteau de castelul distrus al fericirii vieții mele, dacă soțul meu trebuia să moară. Da, acum eram în **Versailles**. Toate locuințele, vilele și clădirile erau pline de trupe germane. Despre găsierea adăpostului și despre șederea mea acolo, cât de amabil s-au purtat față de mine, nu vreau să vorbesc.

Zilele treceau una după alta, iar eu nu aveam voie sau nu puteam să merg în oraș. Chiar contele de B., pentru care aveam o scrisoare de recomandare de la prințesa W., n-a putut să mă ajute. A fost trimisă la Paris o ordonanță privind alte probleme urgente, dar, contrar dreptului de război, se împușca împotriva celor asediați; deci în nici un fel nu puteam găsi vreo intrare în oraș. A trebuit să rezist aici 14 zile lungi și îngrijorătoare, iar scumpul meu soț zăcea numai la câțiva kilometri depărtare de mine, pe patul de moarte.

În sfârșit, s-a predat mândrul, dar profund umilitul oraș. În prima trăsură care a avut voie să intre în oraș, ședeam eu, împreună cu diferite persoane pline de griji, care erau și ele măhnite pentru viața rudelor lor, de care fuseseră despărțite forțat mai multe luni. De nedescris și de neuitat îmi sunt strigătele de jale și de bucurie la revederea lor. Aici morții erau plânși cu voce tare, acolo cei rămași în viață erau salutați cu voce tare. Ah, scumpul și profund iubitul meu soț făcea parte dintre cei morți. Sicriul lui încă mai era în biserica protestantă, unde a fost dus înainte de îngropare. Soțul meu a simțit înainte de moarte că eu aș fi prin apropiere; căci el a cerut ca ușa camerei lui să rămână deschisă și a reluat adesea: ‚Tocmai intră. Imediat va veni.’

Oricât de mare ar fi fost durerea mea, totuși nu pot să spun că am fost foarte deprimată. Așadar, având în vedere pierderea soțului meu și a pustiirii și a distrugerii care se constata peste tot în Paris, eram de părere că a venit sfârșitul lucrurilor și judecata de apoi stătea în fața ușii; de aceea speram să-mi văd **curând** soțul. Expriarea condoleanțelor de către domni și doamne cunoscuți, din alte legații, m-au lăsat rece, numai cuvintele calde ale soției delegatului olandez, care, așa cum mi-am dat seama mai târziu, era o creștină credincioasă, o femeie modestă și bună, mi-au mers la inimă. Dar ele îmi erau ca sunete și ca o muzică dintr-o țară îndepărtată, care era mult deasupra mea și spre care nu cunoșteam nici un drum. De îndată ce a fost posibil ne-am întors la K. Acolo am trăit de atunci într-o deplină singurătate și izolare, dar în aceasta nu eram, de fapt, nemângâiată, căci trăiam în savurarea fericirii care rămăsese în urma mea și zăboveam cu inima în trecutul fericit. Nu primeam vizite, nu făceam vizite, nici nu ieșeam. Nici măcar

băiețelul meu, pe care l-am lăsat în grija rudelor, nu mai avea vreun interes pentru mine, până când într-o zi acesta i-a fost trezit printr-un accident grav care i s-a întâmplat. Din diferite părți, mai ales din partea familiei regale, au stăruit măcar să fac iar plimbări sau să călătoresc. Într-o zi atâta am fost îndemnată, până m-am învoit să fac o plimbare cu trăsura, pe care trebuia s-o fac la „linia lungă”, cum se numesc instalațiile noastre la mare, în fața portului. Trăsura, la care erau înhămați cai curajoși, a venit și a rulat cu noi în afara orașului. Acolo, în port, animalele, din cauza unor focuri de armă, așa cum se aud adesea la plecarea sau la sosirea vapoarelor, s-au speriat și au luat-o la fugă cu noi. Am văzut moartea în fața ochilor. După câteva minute am fost azvârlită din trăsură; iar când m-am trezit eram în mâinile medicilor. Am petrecut mai multe zile inconstientă. Dar pericolul nu trecuse. Am fost mult timp grav bolnavă. Așa s-a sfârșit prima ieșire sau plimbare cu trăsura, pe care am întrepris-o după mult timp.

Dar boala n-a fost spre moarte, ci a înmugurit ca Fiul lui Dumnezeu să fie proslăvit prin ea, iar pentru mine a fost spre mântuirea veșnică și viață. Dumnezeu a vorbit cu mine, conștiința mea s-a trezit. Dumnezeu mi-a dezvelit inima și viața în lumina Lui sfântă. Aici am văzut, ca niciodată până atunci, că Dumnezeu cel veșnic, pe care l-am numit **Tată** din anii când eram o fetiță, era un **Dumnezeu sfânt**, iar eu o sărmană **păcătoasă**. Mi-a fost scârbă de mine, ca lui Iov odinioară, în această lumină. Cum mă durea și mă căiam, mai ales pentru **amorul propriu**, în care până azi mă gândisem mereu numai la mine și mi-am căutat **fericirea în creatură**. Duhul lui Dumnezeu, care a lucrat în mine deja cu ani înainte și a trezit în mine o anume cunoștință despre stricăciunea omenească, a lucrat cu putere în mine. Ce neînsemnată și condamnabilă mi se părea viața mea vanitoasă și egoistă în lumina lui Dumnezeu! Până acum toate s-au învățit în jurul meu! Și unde era ispășire pentru asemenea vină, unde se găsea adăpostire și ajutor?

Cu cât Dumnezeu îmi arăta mai mult sărăcia și nulitatea mea, cu atât mai mare era nevoia și dorința mea de milă. Dar unde să găsec salvare în fața judecății Sale drepte și unde să găsec eliberare de stricăciunea launtrică? În această întristare am petrecut luni serioase și lungi. Și nu era nimeni acolo care să bănuiască ce se petrece în mine sau care să fi putut spune măcar un cuvânt, ca să-mi fie aduse mântuire și pace. Chinul sufletului meu a urcat până la refuz, cât pe-aici să ajung la disperare. Cunoșteam pretențiile drepte ale lui Dumnezeu și recunosc că sunt absolut sfinte și bune, dar nu cunoșteam nici o scăpare. Bineînțeles că am auzit și eu în biserici, din când în când, despre Isus Hristos și știam că a fost răstignit de iudei pe Golgota, că acolo și-a pecetluit cu moartea învățătura Lui curată; că în curăția, răbdarea și devotamentul Lui a fost și este un model înalt și de neatins pentru toți oamenii; dar aceasta era tot ce știam. Dar că Isus Hristos, ca Fiu al lui Dumnezeu și Miel de jertfă a înfăptuit pentru noi, prin sângele Lui o răscumpărare veșnică și astfel, pentru toți cei care ascultă de El a devenit urzitorul unei mântuiri veșnice, lucrul acesta cu adevărat nu-mi era cunoscut (oricât de necrezut ar fi și ar putea părea azi multora).

De aceea nu este de mirare că sufletul meu n-a găsit nici o cale de ieșire și nici pace. Dar Domnul S-a gândit la mine, El, care a murit pentru mine, El, care S-a gândit și la dorința de mântuire a famenului etiopian, care în Ierusalim, în ciuda Templului, a preoților și a jertfelor care încă existau, n-a găsit pace și de aceea a avut nevoie de Filip; da. El S-a gândit la mine și nu m-a lăsat în nenorocire, căci era mare. Știam că Dumnezeu a spus pe drept: „**Eu sunt sfânt. Fiți și voi sfinți!**” Dar cu cât trecea mai mult timp, cu atât descopeream mai mult „că nimic bun nu locuiește în mine, adică în firea mea pământească” (Romani 7). Cu toate că acum Domnului nu l-a stat la dispoziție, în apropierea mea nici un Filip ca în cazul famenului și nici un „tălmaci” cum a fost Elihu pentru Iov⁴ și cu toate că, pe lângă aceasta, din nenorocire, pe vremea aceea

⁴ Iov 33,23-24.

Cuvântul lui Dumnezeu încă era încuiat aproape de tot pentru mine, El a putut, totuși, în harul Lui fără plată să-mi vorbească, oricât de exaltat le-ar putea suna unora. Într-o zi, când zăceam epuizată și istovită de luptele interioare și când nu-mi mai rămăsese nici o nădejde în starea mea stricată să ajung vreodată la Dumnezeu, atunci mi s-a părut ca și când Îl văd pe Domnul Isus cu cununa de spini, iar El mi-ar spune: **„Ceea ce tu nu poți face niciodată prin tine, am putut face Eu pentru tine.”** Acesta a fost un cuvânt minunat, care a adus lumină în noaptea mea întunecoasă. Acum am recunoscut lucrarea scumpă de răscumpărare a lui Dumnezeu și am găsit **pace**. Sufletul meu se bucura în Dumnezeu, Mântuitorul meu. Da, pentru sufletul meu torturat era, într-adevăr **„cu totul vrednic de primit cuvântul care zice: „Hristos Isus a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși”**” – Ce minunată veste bună: **„Hristos a murit pentru păcatele noastre”** (1 Corinteni 15,3). Dar nu numai atât: Dumnezeu **„pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El”** (2 Corinteni 5,21). Deci nu numai pentru tot ce am făcut eu rău, ci și pentru răul din mine, deci pentru răul care sunt eu (pentru firea mea păcătoasă) a murit Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Dumnezeu L-a dat la moarte pe Isus nu numai pentru **încălcările** mele, ci El a **osândit** acolo prin El – Însuși Fiul Lui – pe care L-a trimis (în lume), într-o fire asemănătoare cu a păcatului – și **păcatul în firea pământească** (adică firea mea veche, incorigibilă). (Romani 4,25; 8,3)

Ce salvare și eliberare! Acum pot să nu mai privesc deloc la mine. Nu numai păcatele sau **fărădelegile** mele toate au fost și sunt **iertate**, eu **însămi** am fost și sunt îndepărtată și înlăturată prin moartea lui Hristos, ca omul vechi, din punct de vedere judecătoresc. Dumnezeu mă mai vede acum numai **în Hristos**, care șade proslăvit pe scaunul de domnie la dreapta Sa. **„Acum dar nu este nici o osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus.”** (Romani 8,1)

Nu că aș fi recunoscut toate aceste minunate adevăruri dintr-o **singură** lovitură sau în toată plinătatea importanței lor, dar știam acum un lucru: că eu, care am fost mort și orb, acum **trăiesc și văd**; da, știam acum, prin îndurarea lui Dumnezeu, că eu, care am fost **departe** și sub **mânia** lui Dumnezeu, cum ne spune Scriptura (Efeseni 2), acum am fost adus **aproape** și am devenit copilul **iubit** al lui Dumnezeu.

Acum puteam și eu, care am fost vrăjită de duhul tristeții și am fugit de oameni, să mă îmbărbătez și să merg între oameni, pentru ca, așa cum Domnul mi-a dăruit mie har și înțelepciune, să le slujesc mână de dragostea lui Hristos. Acum pot să slujesc lui Dumnezeu și să aștept pe Fiul lui, din cer, în pacea prețioasă a lui Dumnezeu, deja de mulți ani, alături de soțul meu de acum, contele M., cu care am fost cununată după câțiva ani, pentru a deveni mama celor doi copii orfani ai lui și care dorește și el să trăiască și să lucreze pentru Domnul, Mântuitorul lui. – O, ce har locuiește în inima Domnului! Într-adevăr, **„El rănește și El tămăduiește”**; **„El sărăcește și El îmbogățește”**; **„El coboară și El înalță”**. Numele Lui fie laudat!